

Gerald Durrell

RŮŽENKA
JE Z PŘÍBUZENSTVA

Přeložila
Eva Dušánková

© Gerald Durrell 1968

*Noelu Cowardovi,
jenž chová vášeň k tlustokožcům*

Ačkoli mi mnozí lidé nebudou věřit, prosím, aby bylo zaprotokolováno, že jde o příběh téměř skutečný. Chci tím říci, že Růženka a Hadrián Rookwhistle opravdu existovali. Měl jsem tu čest, setkat se s Růženkou osobně. Příhody, popsané v této knize, se málem všechny skutečně udaly. Jen jsem to sem tam přikrášlil a vypuléroval.

Jsem nesmírně zavázán slečně Eileen Molonyové, jelikož právě ona mě upozornila na Růženku a na Hadriána Rookwhistla, a poskytla mi tak recept na tuto okouzující historku.

Rád bych poděkoval i lordu Coutanchovi, siru Robertu Le Masurierovi, členu soudního dvora v Jersey, a panu Cutlandovi, soudcovu sekretáři, kteří mi umožnili navštěvovat královský soudní dvůr v St. Helii, abych si mohl nashromáždit potřebné dojmy, neboli, jak se tomu obvykle mezi literáty nadneseně říká, nalokat se atmosféry. Jsem zavázán díky i panu Johnu Langinovi, který přečetl příslušnou část knihy a objasnil mi zásady právních procedur. Musím ovšem hned dodat, že samozřejmě moje interpretace práva nemá naprosto žádnou podobnost se způsobem, jímž jerseyjský soud bdí nad spravedlností.

Mé díky patří i panu Swansonovi, který mi dovolil vstoupit do zákulisí Královské opery a seznámil mě se spoustou podivuhodných detailů z jejích dějin.

Pan Douglas Matthews z londýnské knihovny vzal na svá bedra valnou část potíží s vyhledáváním knih, pojednávajících o oné době. I v tomto případě bych rád připomenul, že pochopil-li jsem něco nesprávně, není to chyba jeho, nýbrž moje.

A konečně bych velmi rád poděkoval své sekretářce, slečně Doreen Evansové, která původně pracovala jako úřednice u soudu, a mohla mi tedy během práce nad rukopisem poskytnout cenné informace.

Podářený strýcív kousek

Nevěda, co mu osud chystá, Hadrián Rookwhistle byl plně zaneprázdněn tím, že na sebe dělal do zrcadla opičky. Každé ráno o sedmé stával Hadrián, ještě nedooblečen, ve svém podkrovním pokojíku a besedoval takhle se svým odrazem v zrcadle. Bylo to velké zrcadlo se širokým pozlaceným rámem a jeho povrch byl špinavě šedý a plný dolíčků jako tající led na rybníčku ke konci tuhé zimy. Zrcadlil se v něm Hadrián i jeho pokoj, vše zahaleno do našedlé mlhy, jako bychom celý výjev pozorovali přes obrovskou pavučinu. Hadrián civěl na svůj obraz s jistou dávkou nevole.

„Třicet let!“ Pronesl ta slova jako obžalobu. „Třicet let... polovička tvého života je pryč. A cos viděl? Cos udělal? Nic!“

Soustředěně se prohlížel; protivily se mu tmavé nepoddajné vlasy, které se nedaly uhladit ani sebevětším množstvím vody, protivily se mu veliké rozcitlivělé černé oči i široká ústa. Usoudil, že je to dokonale nezajímavá tvář. Přivřel nepatrně oční víčka, nasadil kolem úst tak výsměšnou grimasu, jaké jen byl schopen, a zhluboka se nadýchl nosem, takže se mu parádně vzdulo chřípí.

„Pane,“ procedil sevřenými zuby, „pusťte tu dámu, jinak budu nucen si s vámi promluvit. Beru v úvahu vaši neznalost poměrů, ale musíte si už jednou uvědomit, že jsem nejlepší šermíř za hranicemi Francie.“

Odmlčel se a zahleděl se na svůj obraz. Musel přiznat, že se ani svému neobjektivnímu zraku nejeví jako nejlepší šermíř vně francouzských hranic. Dobrodružství! Ano, už před časem usoudil, že dobrodružství je přesně to, co si tak horoucne přeje. Leč

dobrodružství se zřídkakdy naskytá lidem s podobnou vizází. Jednou se mu ovšem už naskytla taková příležitost; ale Hadrián se rděl při pouhém pomyšlení na onu příhodu. Chopil se tehda toho, co pokládal za jedinečnou příležitost, a zastavil to, co pokládal za omnibus tažený splašeným koněm. Ukázalo se, že domnělý omnibus je ve skutečnosti hasičská stříkačka při výkonu svého spásonosného poslání. Utržil zlomeninu nohy, ale to nebylo ještě nic ve srovnání s úřední důtkou, již mu udělil magistrát, a se skutečnosti, že krám, který hořel, lehl popelem.

Hadrián byl plodem manželského svazku duchovního pastýře Šebestiána Rookwhistla a Roweny Rookwhistlové. Rodiče ho počali ve chvíli duševního pobloudění, jež se vloudilo do mnoholetého a mimořádně nudného manželského soužití, beze zbytku zasvěceného vykonávání božích příkazů. Drahý čas měl Hadrián dojem, že jeho otec je jediný člověk v kraji, který má bezprostřední přístup k Všemohoucímu. Hadriánův příchod na svět přijal jeho otec s jistými rozpaky a matka s výrazem milého překvapení.

Vychování, jehož se Hadriánovi dostalo ve vesnici Meadowsweet, bylo do té míry skrovné, bezúhonné a mdlé, že se na ně jen stěží rozpomínal. Meadowsweet byla jedna z těch drobných a zapadlých vísek, kde se rozhovor omezuje na témata meteorologická a hospodářská, je nezbytně provázen pochrchláváním a rozpačitými zámlkami a vrcholné vzrušení poskytuje vzpomínka na událost, jak před desíti lety, světe, zboř se, vrhla Raddleovic kráva telátka dvíčata.

Tam Hadrián vyrůstal. Jeho jedinou zábavou bylo zvonit na zvon, účastnit se čajových dýchánek na faře a chodit po návštěvách k oněm ochořelým venkovanům, kteří byli příliš slabí na to, aby dokázali čelit blahosklonné péči ctihodného duchovního Rookwhistla.

Když Hadrián dožil dvaceti jar, jeho otec a matka opustili tento svět překotným střemhlavým pádem, neboť jim Všemohoucí, nejspíš ve chvíli kromobyčejné roztržitosti, opomněl sdělit, že

most mezi vesnicemi Meadowsweet a Hellebore vzala velká voda. Tak přišel Hadrián o matku, otce a faru. Otcovy úspory se ukázaly být praskrovné; bylo nabíledni, že si Hadrián bude nucen vydělávat na živobytí. A tak se onoho nádherného léta 1890, vyzbrojen průvodním dopisem jednoho otcova přítele, vydal na cestu do Okresního Města. Do velkého, kypícího, rachotícího, řinčícího, kouřem zahaleného Okresního Města, aby se tu stal zaměstnancem vysoce vážené firmy pánů Bindweeda, Cornelia a Chuntera, dvorních dodavatelů zeleniny, zásobujících dámy a džentlmeny z vybrané společnosti. Tam pak strávil deset let v úmorné dřině za královský plat patnácti šilinků týdně. Hadrián však vycítil, že je ještě jakýsi jiný život krom věčné řehole ve zdech krámu pánů Bindweeda, Cornelia a Chuntera. Před nedávným tento problém plně zaujal jeho mysl, vystrnadiv prakticky všechno ostatní, a Hadrián si o tom povídal se svým odrazem v zrcadle.

„Jiní lidé,“ reptal, přecházeje pokojem sem a tam a občas pohlédnuv do zrcadla, aby se ubezpečil, že tu stále ještě je, „jiní lidé vedou vzrušující, zajímavý život. Stávají se jim mimořádné příhody. Prožívají dobrodružství. Proč se nepřihodí nikdy nic mně?“

Výbojně se obrátil k zrcadlu. Oční víčka mu poklesla. Nasadil opovržlivou grimasu.

„Varoval jsem vás, pane,“ pravil a hlas se mu zachvíval špatně skrývanou vášní. „Pusťte tu dámu, než dojde k nejhoršímu.“

Pokusil se tnout pomyslnou šavlí a shodil přitom kartáč na vlasy.

Byl tak zabrán do svých myšlenek, že si ani neuvědomil po malé, šmátravé a sípavé zvuky, které mu měly být výstrahou, že jeho bytná podniká jeden ze svých nečetných výpadů do podkroví. Bušení na dveře ho přimělo uskočit tak prudce, až upustil svůj pomyslný meč,

„Jste tam, pane Rookwhistle?“ otázala se břitkým barytonem paní Lavinia Dredgeová, jako by to bylo poslední místo na světě,

kde by ho mohla zastihnout.

„Ano, ovšem, pani Dredgeová,“ ozval se Hadrián a spěšně se rozhlédl pokojem, aby se ujistil, že ji tu nic nemůže pohoršit. „Pojďte dál.“

Pani Dredgeová rázně vrazila do dveří, opřela se o ně a zalapala po vzduchu tak mocně jako velryba, která se právě vynořila z hloubi několika set sáhů na hladinu. Měla kostru rozložitou jako pivovarská kobyla, celou vypolštářovanou šrůty šťavnatého, dráždivého, kyprého masa. Systém podpěr z plátna, gumy a kotic držel zmíněnou stavbu pohromadě, a tak při každém nadechnutí postava pani Dredgeové nebezpečně skřípěla a sténala. Černé vlasy měla vysoko vyčesané, připevněné záplavou vlásenek, a kolem masivního krku ji visel bitevní šik náhrdelníků s přívěsky, které chřestily a cinkaly, jak se jí vzdouvala poženaná ňadra.

Časná návštěva pani Dredgeové způsobila, že Hadrián rázem ztratil hlavu. Jakého strašlivého zločinů jsem se dopustil? přemítal. Zřetelně si pamatoval, že si včera večer očistil obuv, než vstoupil, takže o tohle nepůjde. Nezapomněl snad vypustit kočku? Ne, o to také nepůjde. Neumyl snad vanu?

„Přála jste si... hm... se mnou mluvit?“ zeptal se a vzápětí si uvědomil nejasnost otázky. Paní Dredgeová by nadarmo nevlekla své tučné tělo do výše tří poschodí, kdyby si s ním nepřála mluvit. V Anglii je ovšem tento způsob konverzace obvyklý a paní Dredgeová připustila, že ano, že si přála s Hadriánem mluvit. Potom postupně svažila nos a horní ret, mohutně a divoce nasála vzduch, až se jí zachvěl výrazný knír.

„Doufám, že jste tu nekouřil, pane Rookwhistle?“ otázala se zlověstně.

„Ne, ne, bože chraň, jistěže ne!“ Uvažoval, zda se mu podařilo úspěšně ukrýt dýmku před černýma šmejdicíma očkami.

„No, to jsem ráda,“ odtušila paní Dredgeová a zhluboka vzdychla, přičemž její podpěrný systém vydal velice melodické zaskřípění. „Pan Dredge tady v domě nikdy nekouří.“

Po nastěhování k paní Dredgeové Hadrián záhy pochopil, že

její manžel zemřel, a nemohl se zbavit dojmu, že byl pravděpodobně umačkáán k smrti. Leč paní Dredgeová, pevně věřící v posmrtný život, mluvila o něm vždycky tak, jako by dosud přebýval v domě. Člověka to mátlo a Hadriána občas navštěvovala děsivá vidina, jak se ocitá tváří v tvář panu Dredgeovi, snad úpravně vycpanému koňskými žíněmi, se skleněnýma očima, odpočívajícímu v hale nebo na podestě.

„Přišla jsem nahoru, abych vás vzbudila,“ pokračovala paní Dredgeová, „kdybyste náhodou zaspal.“

„Tisíceré díky,“ hlesl Hadrián.

Tento zájem, dočista nenadálý a nemající obdoby, ho uvedl do rozpaků.

„Tak tedy,“ kápala božskou paní Dredgeová a zabodla do něho pohled černých pichlavých oček, jako by něco provedl, „přišel vám dopis.“

Ze všeho, co se dalo od paní Dredgeové očekávat, nadál se Hadrián této zprávy věru nejméně. Od smrti otce a matky nikdy od nikoho nedostal dopis. Těch několik málo přátel, které měl, žilo v bezprostřední blízkosti, a nebylo tedy třeba dorozumívat se formou dopisu.

„Dopis ? Jste si tím jista, paní Dredgeová?“ zeptal se poplašeně.

„Ano,“ řekla pevně. „Dopis, adresovaný vám.“ A aby rozptýlila jakékoli pochybnosti, dodala: „V obálce.“

Hadrián na ni tupě zíral. Paní Dredgeová se zarděla a poněkud se opanovala.

„Pan Dredge,“ pronesla hrdě, „dostává značný počet dopisů, takže si troufám tvrdit, že vím, jak takový dopis vypadá.“

„Ale ovšem, samozřejmě,“ pospíšil si s odpovědí Hadrián. „Ale je to tak zvláštní! Divím se, kdo mi může psát. Mockrát děkuji, paní Dredgeová, že jste mi to přišla říci. Opravdu jste se nemusela tak obtěžovat.“

„To nestojí za řeč,“ odvětila paní Dredgeová velkomyslně, otočila své mohutné tělo víceméně směrem ke schodišti a doda-

la: „Pan Dredge vždycky říká, že máme činit svému bližnímu. tak, jak bychom si přáli, aby on činil nám, a vy mi k tomu, na rozdíl od něho, dáváte příležitost.“

Po těchto slovech se hřmotně odvalila po schodech dolů. Hadrián za ní zavřel dveře a znovu začal přecházet po pokoji sem a tam. Kdo mi vůbec může psát? podívoval se. Zatímco si navlékal límeček a kravatu a cpal se do kabátu, došel k závěru, že jediní lidé, kteří by byli ochotni vyhodit půlpenny za známku na dopis určený jemu, jsou Bindweed, Cornclius a Chunter, aby mu dali na vědomost, že nadále nereflektují na jeho služby. Naplněn neblahými předtuchami seběhl s dusotem dolů do kuchyně. Pani Dredgeová tam předváděla svůj každodenní soustředěný zápas s pánvemi, pekáči a rozličnými ostatními kusy kuchyňského náčiní, které většině žen připadají jako družní pomocníci, paní Dredgeové se však jevily jako vyřízené šiky nesmiřitelných nepřátel. Hadrián se posadil. A vedle jeho talíře ležela obálka s jeho jménem a adresou, pěkně napsanou úhledným, výrazným, krasopisným písmem. Od sporáku se kachním krokem příkolébala paní Dredgeová. Mohutnou rukou svírala pekáč, obsahující zuhelnatělé zbytky tří hromádek jelítkového prejtu, které lopatkou nahrнула Hadriánovi na talíř. Oba se pokradmu zakuckali oblakem namodralého kouře, stoupajícího z talíře.

„Panu Dredgeovi přijde jelítkový prejt vždycky k chuti,“ prohodila pani Dredgeová s nesmělým náznakem ústupu.

„Měl ho rád? Chci říci, má ho rád?“ vyhrkl Hadrián a prohrábl zpopelnatělé zbytky na talíři. „Předpokládám, že dělá člověku velmi dobře.“

„Ano,“ chytla se toho okamžitě a se zadostiučiněním paní Dredgeová. „Právě to ho drží na nohou.“

Hadrián vsunul do úst velké sousto žhavé, chuť postrádající hmoty, jež připomínala podešev, a pokusil se nasadit výraz libosti.

„Dobrota, co?“ řekla pani Dredgeová a pozorovala ho jestřábím zrakem.

„Pochoutka!“ prohlásil Hadrián, který si právě pořádně spálil jazyk. Pani Dredgeová ztěžka dosedla a spočinula svým masivním poprsím na stolní desce.

„Nuže,“ obrátila se na Hadriána, černá očka upřená na obálku, „kdyžpak už otevřete ten dopis?“

„Ano, ovšem,“ odpověděl Hadrián, zmítaný pokušením neotevřít dopis vůbec nikdy, „už se chystám.. Ten jelítkový prejt je skutečně vynikající, pani Dredgeová.“

Ale paní Dredgeová se nedala jen tak odvést od tématu nějakou gastronomickou konverzaci.

„Mohlo by to být něco důležitého,“ naléhala.

Hadrián povzdechl a zvedl obálku. Nedá mu pokoj, dokud dopis nepřečte a neobeznámí ji s jeho obsahem. Vědom si jejího upřeného pohledu, roztrhl obálku a vyňal z ní dva listy papíru.

Hned první slova upoutala jeho pozornost, neboť zněla: *Drahý synovče!* Mlhavě si vzpomínal, že když mu bylo asi deset let, přijel k nim na faru neohlášen jeho strýc Amos. Doprovázely ho tři nevrlé kolie a zelený papoušek, jehož znalosti stručných, pádných a jedovatých slov byly obsáhlé.

Pamatoval si strýce jako člověka laskavého a rozverného. Jeho neohlášený příjezd i jazykové schopnosti jeho zeleného papouška vyvedly z míry i křesťanské city duchovního pastýře Šebestiána. Strýc pár dní pobyl a pak zmizel právě tak záhadně, jako se objevil. Otec později Hadriánovi řekl, že strýc je černá ovce rodiny, že postrádá mravní zásadovost, a poněvadž to bylo pochopitelně téma bolestivé, Hadrián se už o strýci nikdy nezmínil.

Když teď četl užaslýma očima strýcův dopis, měl pocit, že se mu žaludek včetně jelítkového prejtu kamsi propadá.

Drahý synovče,

asi se už těžko upamatuješ, jak jsme se před pár lety seznámili. Bylo to na té dost odpudivé faře, kde Tvůj otec a matka tak tvrdošíjně setrvali. Pak jsem se dověděl o jejich skonu; musím

přiznat, že jsem nepocítil žádnou zvláštní lítost, jelikož mi Tvůj otec i matka vždycky dávali na srozuměnou, že jejich jedinou tužbou v životě je život opustit a spočinout v náručí božím. A tak se ovšem stalo, že jsi teď můj jediný žijící příbuzný. Pokud se pamatuju, dělals tehdy dojem docela milého chlapce. Jestli se ovšem v dalších letech podařilo Tvým rodičům vtlouct Ti do hlavy všelijakou veteš a hlouposti, o tom už nevím nic.

Celkem vzato nemám proč žehrat na osud. Místní ranhojič mi dal na vědomost, že už nebudu dlouho naživu. Pomyšlení na smrt mě nijak zvlášť neděsí, života jsem si užil a všechny pozoruhodnější hříchy jsem už spáchal. Co mi však dělá starosti, je budoucnost mé partnerky. Byla se mnou osmnáct let a zažili jsme spolu dobré i zlé. A tak mě tíží představa, že po mé smrti zůstane na světě opuštěná, bez přítele, bez muže, který by na ni dohlédl. Říkám záměrně „muže“, protože ona nevychází dobře s příslušnicemi svého vlastního pohlaví.

Když jsem tento stav věd důkladně uvážil, rozhodl jsem se, že Ty, můj jediný žijící příbuzný, musíš být nutně osobou, jež se toho ujme. Tvou kapsu to nezatíží; navštívíš-li obchodní banku Ammassar a Twist, Cottonwall Street 110 v Okresním Městě, najdeš tam sumu pěti set liber, uloženou na Tvé jméno. Prosím, abys ji použil na zabezpečení Růženky a umožnil ji žít na takové úrovni, na jakou je zvyklá.

Protože výjevy u lůžka umírajícího jsou vždycky neradostné, posílám Růženku bezodkladně za Tebou, abych ji ušetřil pohledu na svou poslední hodinku. Měla by vlastně přicestovat téměř současně s tímto dopisem.

Ať si o mně Tvůj otec říkal cokoli, a patrně měl pravdu, tentokrát aspoň ve svém jinak dokonale hříšném životě činím dobrý skutek. Tvůj otec se svým poněkud slabomyslným způsobem vždycky zastával nešťastníků, kteří se octnou na světě bez přítelíčka, a já mohu jen doufat, že jsi tento povahový rys po něm po-dědil. Proto Tě prosím, udělej pro Růženku, co můžeš. Celá ta událost ji zdrtila a já spoléhám, že ji utěšíš v jejím zármutku.

Líbá Tě Tvůj strýc

Ámos Rookwhistle.

P. S. Růženka má naneštěstí, a já se tím cítím trochu vinen, jistý sklon k tomu, co Tvůj otec, který nikdy nezaváhal před banálním výrazem, často nazýval „démonem alkoholu“. Prosím, abys bedlivě hlídal, kolik toho vypije, protože v opilosti si počíná nevyzpytatelně.

V tom ostatně, želbohu, není sama.

Á. R.

II

Nekonečné čekání

Hadriánovi připadal najednou celý svět zamračený a chmurný. Ledová stružka slané vody mu běhala po zádech nahoru a dolů, vzpírajíc se zákonům tíže. V uších mu protivně hučelo a hlas paní Dredgeové k němu doléhal jakoby z dálky.

„No tak,“ naléhala, „o čempak vám píšou?“

Bože na nebesích, pomyslel si Hadrián, tohle jí přece nemohu říci.

„Je to... hm... do... píše mi... hm... jeden z otcových přátel mi píše,“ vypravil ze sebe. „Napadlo ho, že bych možná rád věděl, co je ve vsi nového.“

„Po deseti letech?“ otázala se paní Dredgeová posměšně. „Dal si na čas, že?“

„Ano, ovšem, je to už dávno,“ zašeptal Hadrián, složil dopis a zastrčil ho do kapsy.

Paní Dredgeová však nebyla z těch, kdo se dají odbýt zkrácenou verzí. Její vlastní vzrušující popis páně Dredgeovy smrti zabral hodinu a půl čistého času, takže povrchní výklad obsahu dopisu ji neuspokojil.

„No, a jakpak se jim tam všem daří?“ dotazovala se.

„Ale to víte, všichni se těší dobrému zdraví.“

Paní Dredgeová vyčkávala, černá očka nelítostně upřená na Hadriána.

„Někteří z těch, které jsem znal, se oženili,“ zoufale se do toho pustil Hadrián, „a... a někteří mají děti.“

„Chcete říct,“ přerušila ho paní Dredgeová s jiskřičkou naděje v oku, „chcete říct, že děti mají ti, kteří se oženili, nebo ti druzí?“

„Obojí,“ plácl Hadrián bezmyšlenkovitě. „Ne, ne, samozřejmě jsem myslel ty, kteří se oženili. V každém případě se jim tam...“

hm... žije vesele... opravdu vesele... a já musím... musím jim napsat a pogratulovat.“

„Pogratulovat těm, co se oženili?“ vyptávala se dál paní Dredgeová, neboť si potrpěla na to, mít ve všem jasno.

„Ano,“ odvětil Hadrián,, a samozřejmě i těm, jimž se narodily děti.“

Paní Dredgeová si povzdechla. Takovéhle vyprávění neodpovídalo jejím představám. Kdyby to tak byl její dopis, panečku, pečlivě a jako skrbík by z jeho obsahu po celý týden Hadriána oblažovala drobtý informací a domněnek.

„No dobrá,“ pronesla filosoficky a vlnivým pohybem se zvedla, „aspoň budete mít po večerech co dělat.“

Hlavu pořád ještě jaksepatří zamotanou strýcovým dopisem, nacpal si Hadrián do úst co nejrychleji nevábne zbytky jelítkového prejtu, spláchl je douškem čaje a zvedl se od stolu.

„To už jdete?“ užasla paní Dredgeová.

„Ano. Mám v úmyslu zastavit se ještě cestou do práce u pana Pucklehammera,“ vysvětlil Hadrián.

„No, no, moc se u něho nezdržujte,“ řekla paní Dredgeová přísně. „Ten člověk by na spořádaného, počestného mladíka, jako jste vy, mohl mít špatný vliv.“

„Ano, zajisté, myslím, že máte pravdu,“ odpověděl Hadrián pokorně. Počítal pana Pucklehammera mezi své nejbližší přátele, ale nebyl připraven přít se o tom právě teď.

„Neopozdíte se k večeři,“ dodala ještě paní Dredgeová, „sehnala jsem krásný kousek tresky.“

Hadrián neměl pocit, že by tohle byl právě nejpádnejší důvod k dochvilnosti.

„Ne, určitě se neopozdím,“ přislíbil a zmizel z domu dříve, než si paní Dredgeová stačila vymyslet čerstvý námět k rozhovoru, kterým by ho pozdržela.

Pan Pucklehammer byl zaměstnáním tesař a výrobce rakvi a vlastnil rozsáhlou ohradu, asi čtvrt míle vzdálenou od bytu paní Dredgeové. Před nějakými pár lety přišel Hadrián do ohrady, aby

si dal udělat několik drobných oprav na velkém dřevěném kufru. Naráz v sobě našli zalíbení a od té chvíle se stali věrnými přáteli. Hadrián, jenž se pro svou plachost těžko s někým sbližoval, spatřoval v panu Pucklehammerovi cosi jako otce zpovědníka. A teď ho hnala jediná myšlenka; dostat se co možná nejrychleji do ohrady a prodebatovat se svým přítelem obsah onoho dopisu, hrozícího zničit základy jeho poklidného, spořádaného světa. Byl si jist, že pan Pucklehammer bude vědět, co si počít.

Chvátil po cestě k ohradě a začínal souhlasit s otcovým míněním o povaze strýce Ámose. Jak vůbec někdo může něco takového učinit ? Pomineme-li finanční stránku věci, v kteréžto souvislosti lze ovšem mluvit o činu šlechtěném, jak může někdo zničehonic hodit nevinnému synovci na krk dámu blíže neurčeného věku, příchýlnou k lahvince? Je to skutečně nelidské.

Tu ho přepadla další děsivá představa a zarazila ho v chůzi tak prudce, že mu až sletěla s hlavy buřinka. Matně si vzpomínal, jak se otec zmiňoval o tom, že strýc Amos pracuje v cirkusech a zábavních parcích. Co když se z té Růženky vyklube akrobatka? Nebo ještě hůř, jedna z těch zhýralých ženštin, které jen v trikotu s flitry jezdí vestoje na koni? Když vám do života zničehonic vpadne jakási akrobatka, je to až dost zlé; avšak vpadne-li vám do života opilá akrobatka, je to víc, než může člověk unést. Jak mu to jen mohl strýc udělat ? Zvedl buřinku a vzal ohradu páne Pucklehammerovu tryskem.

Pan Pucklehammer seděl na čerstvě dodělané rakvi a dojídal snídani, sestávající z penty piva a ze sýrového sendviče mamutích rozměrů. Byl to nevelký, podsaditý muž s tváří přívětivého buldoka. Svého času býval — kromě mnoha jiných věcí — i šampiónem v boxu a ve vzpírání. Vlivem této kariéry mu ztvrdly svaly, a třebaže na něm každý sval a šlachy vystávaly jako vosk na kapající svíčke, pohyboval se jen s obtížemi.

„Zdravíčko, hochu,“ oslovil Hadriána, přátelsky mu mávaje v ústretu sendvičem. „Neposnídal bys se mnou? Slzu piva, co?“

„Ne, ne,“ řekl Hadrián, sotva dechu popadaje a bledý vzruše-

ním. „Potřebuji se s vámi poradit.“

„Vážně?“ podivil se pan Pucklehammer a pozvedl huňaté obočí. „Copak je? Vypadáš, jako bys potkal zjevení.“

„Něco daleko horšího. Daleko horšího,“ pronesl Hadrián dramaticky. „Jsem ztracen... přečtete si tohle.“

Přistrčil dopis panu Pucklehammerovi a ten se ho jal se zájmem prohlížet.

„Neumím číst,“ řekl pan Pucklehammer prostě.

„Sám ti ani nevím proč, ale ještě mi nevybyl čas se to naučit. Přečti mi to, hochu.“

Hlasem roztřeseným a z rozrušení přeskakujícím četl mu Hadrián obsah strýcova dopisu. Když dospěl ke konci, nastalo ticho, za něhož si pan Pucklehammer nacpal do úst obrovskou porci syrového sendviče a zamyšleně žvýkal.

„Tak co si mám počít?“ přerušil ticho Hadrián.

„Počít?“ opáčil pan Pucklehammer a překvapením spolkl celý sendvič. „Jak to, počít? Udělej přesně to, co si tvůj strýc přeje.“

Hadrián užasle zíral na svého přítele. Uvažoval, zda Pucklehammer dopisu špatně rozuměl anebo zda ho opustily smysly.

„Ale jak bych mohl?“ vykřikl. „Jak bych se mohl ujmout cizí ženštiny...cizí opilé ženštiny? Pani Dredgeová jí nikdy nedovolí přestoupit práh! A pak, co moje zaměstnání! Dobrotivý bože, kdyby se to dověděli, dají mi padáka. Co kdyby se z ní vyklubala akrobatka; co bych si počal v takovém případě?“

„Nevidím na tom nic špatného,“ odpověděl pan Pucklehammer uvážlivě. „Jednou jsem takovou ženskou viděl. Byla to fešanda, pěkně při těle. Celá v lesklých plíščích. Radost se podívat.“

„Ach můj bože,“ pronesl Hadrián zmučeně, „doufám, že se tu neobjeví celá v lesklých penízcích.“

„Nemůžeš popřít,“ dodal pan Pucklehammer hloubavě, „nemůžeš popřít, že pět set liber je úctyhodná sumička, opravdu úctyhodná sumička. Proč bys s takovými penězi nenechal práce? Říkávals často, že bys toho rád nechal.“

„A co s tou opilou ženštinou?“ otázal se Hadrián sarkasticky.

„Nu což, můžete spolu docela pohodlně žít za sto dvacet ročně a během čtyř let si založit živnost,“ děl pan Pucklehammer. „A jestli ona je z těch lidí božích, můžete dát spolu dohromady něco na způsob Kašpárka a Kalupinky. Mám moc pěkné loutky Kašpárka a Kalupinky, můžu ti je levně přenechat.“

„Naprosto nemám v úmyslu strávit příští čtyři roky s nějakou velkou, tlustou, oflitrovanou, opilou osobou a hrát s ní Kašpárka a Kalupinku,“ pronesl Hadrián hlasitě a zřetelně. „Přál bych si, abyste mi poradil něco konstruktivnějšího.“

„Já se ti divím, že se tak cukáš, hochu,“ odpověděl vážně pan Pucklehammer. „Dostaneš tu pěkné dědictví a jako přívažek jednu ženskou. Nejedem mladý muž by byl rád na tvém místě.“

„Kéž by byl na mém místě,“ zoufal si Hadrián. „Chce-li strávit zbytek života s opilou akrobatkou, je vítán!“

„Tvůj strýc netvrdí, že je opilá v jednom kuse,“ konstatoval pan Pucklehammer spravedlivě. „Třeba je docela hezká. Proč radši nepočkáš, až se objeví, a co se z ní vyklube?“

„Dovedu si to představit a ta představa mě děsí. Ach bože, neznám ani její příjmení!“

„Nevadí, hlavně když znáš její křestní jméno,“ namítl pan Pucklehammer filosoficky. „Tak se hned naváže intimnější poměr.“

„Já s ní navázat intimní poměr nechci,“ zařval Hadrián. A pokračoval, jakoby náhle navštíven strašlivým viděním. „Propána-krále, co jestli se přihrne, až já budu v práci, a setká se s paní Dredgeovou?“

„Hm,“ pronesl pan Pucklehammer zádušně, „v tom máš pravdu. Tomu se koukej vyhnout, jestli může.“

Hadrián přecházel sem a tam, usilovně přemýšlel, zatímco pan Pucklehammer zdolal zbytek piva a utřel si ústa.

„Mám to,“ vzkřikl Hadrián konečně. „Dnes má paní Dredgeová svůj den... Víte, jak chodívá za panem Dredgem na hřbitov a vracívá se až večer. Kdybych mohl poslat do práce vzkaz, že

jsem onemocněl nebo něco na ten způsob, mohl bych se potloukat kolem domu a čekat na tu osobu Růženku.“

„Výborný nápad,“ souhlasil pan Pucklehammer. „Heleď, pošlu mladýho Daveyho do krámu, ať jim řekne, že se necítíš dobře. S tím si hlavu nelam. A ty se nějak šikovně vrať domů a dávej pozor. Já jsem tady, jestli mě budeš potřebovat.“

Hadrián se odebral zpátky k domu paní Dredgeové, proklínaje v duchu onu chvíli, kdy vyřkl přání prožít dobrodružství, a pokračmu číhal za rohem. A skutečně, po chvíli se k jeho úlevě objevila paní Dredgeová, celá v černém vlajícím hedvábí, s ohromným nachovým kloboukem na hlavě. V ruce třímala obrovitou kytici růží, což byl její týdenní hold hrobu pana Dredgea. Valila se ulicí jako mohutný trojstěžník na plné plachty, až zmizela z dohledu.

Hadrián nervózně přecházel a hlava mu třestila z divokých, neproveditelných nápadů, jak problém řešit. Uteče na moře. Ne. Tento způsob řešení odmítl téměř bezprostředně; vždyť pociťoval nevolnost i v horním patře pomalého omnibusu, taženého koňmi. Dobře tedy věděl, že on, či přesněji řečeno jeho žaludek, není právě stvořen pro námořní dráhu. Neměl by se vydávat za pana Dredgea a říci, že Hadrián Rookwhistle právě teď nešťastnou náhodou zahynul ? Jakkoli bylo toto řešení lákavé, byl nucen si přiznat, že by to vyžadovalo člověka znalejšího přetvářky, aby byl úspěch zaručen.

Nedá se nic dělat, pomyslně si zničeně, vlhké ruce otíraje kapesníkem, musím s ní jednat energicky. Musím ji dát najevo, že jsem mladý muž, který si razí svou cestu ve světě, a že v tomto postavení nemohu přijmout odpovědnost za cizí ženu. Budu jí muset přenechat těch pět set liber, a ať si jde. Ale co když propukne v pláč nebo dostane hysterický záchvat? A co když bude dokonce opilá a začne vystupovat bojovně? Polil ho pot při té představě. Ne, musí trvat na svém; laskavě, ale pevně. V naději, že dokáže být laskavý, ale pevný, až přijde ta pravá chvíle, jal se Hadrián opět přecházet sem a tam.

K polednímu byl už v takovém nervovém rozpoložení, že list, padající se stromu, ho dokázal vyděsit. Usoudil, že by dal přednost smrti před těmito mukami čekání, když tu na cestu zahnul stěhovací vůz. Byl to povoz neobvykle velkých rozměrů, tažený osmi úplně vyčerpanými koňmi a řízený obtloustlým, cholericky vyhlížejícím chlapíkem v zářivě žluté buřince a červenožlutě kostkované vestě. Hadrián se netečně podívil, co může takový mimořádně obrovský vůz obsahovat. Chlapík ve žluté buřince se zřejmě přibližoval k místu určení, protože vyňal z kapsičky u vesty kus papíru a porovnával ho s čísly domů, které míjel. Potom k Hadriánovu úžasu zastavil svoje spřežení před domem paní Dredgeové. Copak to jen, u všech všudy, pomyslel si Hadrián, ta šetrná hospodyňka koupila? Povoz byl tak velký, že mohl obsahovat opravdu cokoliv. Hadrián vykročil směrem k povozníkovi, který si utíral obličej velkým kapesníkem.

„Dobrý den,“ pozdravil ho pln zvědavostí.

Chlapík si narazil buřinku pevněji do čela a obdařil Hadriána zdrcujícím pohledem.

„Brýden,“ řekl nerudně, „jestli teda dneska je dobrý den. Dovoluju si o tom pochybovat.“

„Máte... hm... přivezl jste něco do tohoto domu?“ vyzvídal Hadrián.

„Jo,“ procedil chlapík a znovu pohlédl na svůj papír a na číslo domu. „Aspoň tu něco mám pro nějakýho pana Rookwhistla.“

Hadrián sebou trhl a polil ho studený pot.

„Rookwhistle... víte to určitě?“ otázal se mátožně.

„Jo,“ řekl chlapík, „Pan H. Rookwhistle.“

„Já jsem pan H. Rookwhistle,“ vysoukal ze sebe Hadrián. „Co...?“

„Á,“ zamručel chlapík a škodolibě na něho pohlédl, „tak vy jste pan Rookwhistle, jo? Fajn, čím dřív si odeberete svůj majetek, tím dřív si oddychnu.“

Odklusal k zadní části povozu. Hadrián povozníka následoval a našel ho, jak zápasí s masivními dveřmi.

„Ale co mi máte doručit?“ zeptal se zoufale.

Namísto odpovědi chlapík odtáhl velké dvojité dveře a odkryl Hadriánovým očím, nevěřícím a vyděšeným, obrovského slona se sfaldovatělou kůží a výjimečně dobráckým kukučem.

Otřesný příjezd

„Tady ji máte,“ řekl povozník vítězně, „a je celá vaše.“

„To snad není možné,“ zašeptal Hadrián, „to nemůže být pro mne... já žádného slona nechci.“

„Heleďte, koukejte,“ odsekl povozník, „já jsem celou noc na cestě, víte, abych vám dopravil toho zatracenýho živočicha. Pan Rookwhistle jste vy, a proto je to zvíře vaše.“

Hadrián začal uvažovat, zda ho otřesy, které toho dne zažil, nepřipravily o rozum. Bylo dost na tom, čelit akrobatce, natož, pro umučení boží, mít na krku slona. Pak náhle pojal strašné tušení.

„Jak se jmenuje?“ zeptal se chraptivě.

„Růženka,“ odpověděl povozník. „Aspoň tak mi to řekli.“

Při zvuku svého jména se slonice lehce zakymácela a tiše kvikla, jako když roztouženě vzlykne malinký klarinet. Byla připoutána uvnitř vozu dvěma řetězy, uzavřenými na zámky, okolo předních nohou; když se pohnula, melodicky vyzváněly. Protáhla svůdnicky chobot vstříc Hadriánovi a vypustila na něho obláček dechu. Ó bože na nebesích, kéž by to raději byla opilá akrobatka!

„Podívejte,“ obrátil se Hadrián na povozníka, „co sis ní počnu?“

„To už je teď,“ uchichtl se povozník se špatně skrývaným zadostiučiněním, „to už je vaše starost, kamarádíčku. Najali mě, abych ji přepravil, a já ji přepravil. A teď si ji račte odvést z vozu a já si půjdu po svých, ještě jsem dnes ani nesnídal.“

„Ale nemůžete mě přece nechat na silnici se slonem!“ protestoval Hadrián.

„Pročpak ne?“ otázal se povozník prostě.

„Přece ji nemohu pustit dovnitř,“ rozčiloval se Hadrián a posunkoval směrem k šestistopému čtverečku přední zahrádky paní Dredgeové. „Jednak se tam nevejde... a rozšlapala by všechny květiny.“

„Jo, to jste si měl rozvážit, než jste si ji objednal,“ odsekl povozník.

„Ale já si ji neobjednal. Odkázal mi ji strýc.“ Sotvaže to Hadrián vyslovil, uvědomil si, jak nepravděpodobně to zní.

„Ten vás asi neměl moc v lásce,“ poznamenal povozník.

„Podívejte, mějte slitování,“ žadonil Hadrián. „Nemůžete mi jen tak strčit slona a pak se sebrat a odejít.“

„Helejte,“ rozkatil se povozník, až celý zrudl, „mě najali, abych přepravil slona. Byla to ode mne hloupost, to už vidím, ale jsme tu. Šlapal jsem vedle koní celou noc. Pokaždý, jak jsme projížděli kolem hospody, málem převrátila vůz. Provozuju povoznickou živnost už pětadvacet let, ale něco takovýho jsem ještě nezažil. Nechci nic jinýho, než se jí co nejrychleji zbavit. Takže račte si ji laskavě odvést a já se budu ubírat.“

I kdyby se mi podařilo zavést Růženku do přední nebo zadní zahrádky, pomyslel si Hadrián, jak vysvětlím paní Dredgeové nenadálou přítomnost slona? Bylo by bláhové spoléhat, že si jí paní Dredgeová nepovšimne. Ale něco se muselo stát, protože povozník byl neoblomný, stále více rudl a tvářil se zarputile. Pak dostal Hadrián nápad. Pucklehammer, pomyslel si. Pucklehammerova ohrada. Tam bych ji mohl zavést.

„Podívejte,“ prosil povozníka, „mohl byste ji dopravit kousek dál touhle ulicí? Jeden můj přítel má ohradu. Můžeme ji tam strčit.“

Povozník zhluboka vzdychl. „Hele,“ řekl, „slona jsem vám dopravil. A že bych ho měl dopravovat jinam, to mně nikdo neříkal.“

„Ale vždyť je to jen tady kousek cesty. A vynese vám to zlatku,“ umlouval ho Hadrián.

„No, to je jiná,“ ožil povozník a přirazil dveře vozu. Zakryl

pohled na Růženku, která chobotem sebrala chomáč slámy a cudně se jím ovívala. Povožník křikl na koně, ti se vzepjali a obrovský povoz drkotal po cestě. Hadrián kráčel horečnatě vedle něho a snažil si namluvit, že pro pana Pucklehammera nemůže být nic příjemnějšího, než mít slona v ohradě.

Nechal povozníka na ulici a vešel do ohrady. Pan Pucklehammer opět seděl na rakvi a pořádal další pintu piva.

„Zdravíčko, hochu,“ pronesl žoviálně. „Už máš tu svou akrobatku?“

„Pane Pucklehammere,“ promluvil Hadrián hlasem mírným a prosebným, „musíte mi pomoci. Jste vskutku jediná osoba, na niž se mohu obrátit v situaci podobné zlému snu.“

„Ale copak, hochu, co se stalo?“

„Ona... ono to přijelo,“ vykotal Hadrián.

„Jak vypadá?“ zajímal se pan Pucklehammer.

„Ona... Růženka,“ vypravil ze sebe Hadrián, „je slon.“

„Slon?“ hvízdal pan Pucklehammer. „To je teda trochu problém.“

„Můžete to nazvat i takhle,“ řekl Hadrián ledově.

„Slon,“ zamyšleně si opakoval pan Pucklehammer. „No, to je teda rána do palice.“

„Jsem ochoten s vámi souhlasit,“ řekl Hadrián. „Co si s ní počnu, to teď sám nevím. Vím jenom, že ten prokletec, co ji přivezl, se jí chce zcela pochopitelně zbavit. Do Dredgeovic zahrádky se ona nevejde, a tak jsem ji přivedl sem. Necháte mi ji tu v ohradě na chvíli, než uvážím, co dál?“

„Ale jo, chlapče, to se rozumí,“ řekl pan Pucklehammer pohoťově, „je tu místa ažaž. Nikdy jsem tady slona neměl, co pamatuju. Bude to aspoň něco nového.“

„Díky bohu,“ pronesl Hadrián vroucně, „jsem vám hluboce povděčen.“ A vyšel na silnici, kde se povozník přímo roztékal do svého velkého kapesníku.

„Všechno je zařízeno,“ sdělil mu Hadrián, „muže dovnitř.“

Povožník rozrazil dveře vozu a Růženka, vidouc své přátele,

potěšené zakvičela.

„Tady máte klíče,“ promluvil povozník a podal je Hadriánovi, „ke každému zámku jeden.“

„Je ochočená?“ zeptal se nervózně Hadrián, neboť si uvědomil, že prozatím nemá se slony prázdnou zkušenost.

„Snad jo,“ řekl povozník. „Ostatně to brzy zjistíte, že?“

„Možná že bych jí měl sehnat něco k jídlu,“ staral se Hadrián, „abych ji zabavil. Co jedí sloni?“

„Žemličky,“ řekl pan Pucklehammer, který si Růženku se zájmem prohlížel.

„Smilujte se,“ zvolal Hadrián popuzeně, „kam teď v mhle do-
bu poletím pro žemličky?“

„Co takhle oves?“ navrhl povozník.

„Ba ne, určitě jedí žemličky,“ stál na svém pan Pucklehammer.

„Prosím vás, nemelte pořád o žemličkách,“ odsekl podrážděně Hadrián, „žádné žemličky nemáme.“

„A co sendvič se sýrem?“ nabídl pan Pucklehammer. „Jdu pro něj a můžeme to zkusit.“

Záhy se vrátil s ohromným sendvičem a podal ho Hadriánovi. Velmi opatrně, sendvič namířený jako zbraň, přibližoval se Hadrián k Růženčině obrovské šedé postavě.

„Tu máš, Růženko,“ řekl chraptivě. „Dobrý sendvič se sýrem... hodná holčička...“

Růženka se přestala kymáčet, v očích se jí zablesklo a pozorovala, jak se Hadrián přibližuje. Když se jí ocitl na dosah, natáhla chobot a bleskurychle, avšak jemně uchopila Hadriánovu buřinku a posadila si ji na svou baňatou hlavu. Hadrián polekaně uskočil, upustil sendvič a zprudka stoupl povozníkovi na nohu. To věru postiženému náladu, už tak dost špatnou, nezlepšilo. Hadrián sendvič zvedl a znova se přibližoval k Růžence.

„Tu máš, Růženko,“ promluvil třesoucím se hlasem, „pěkný sendvič.“

Líně natáhla Růženka chobot podruhé, vzala sendvič z Hadri-

ánových chvějících se prstů a strčila si ho do tlamy, veliké jak pořádný sud. Hadrián na to ohromeně zíral. Kvapně, dokud měla plnou tlamu, poklekl, otevřel zámky a sňal s Růženčiných nohou pouta.

„A máme to,“ řekl a vycouval z vozu. „Pojď sem... hodná holčička.“

Růženka zhluboka vzdychla, sundala si s hlavy buřinku a chvíli se jí ovívala, ale jinak nedávala najevo, že by měla v úmyslu pohnout se z vozu.

„Já jsem normálně trpělivý člověk,“ řekl nepřesvědčivě povozník, „chtěl bych ale podotknout, jak mi tu tak šlapete po nohách a cpete toho slona sendviči, že já dnes ještě od rána nevzal do huby.“

„Vždyť se ji snažím dostat ven,“ konejšil ho Hadrián. „Takovouhle horu masa přece nemůžu vystrkat násilím.“

„Přišel by vám k chuti sendvič a pinta piva?“ obrátil se na povozníka pan Pucklehammer.

„To jste hodný,“ znatelně se rozzářil povozník, „opravdu moc hodný.“

Zatímco povozník s Hadriánem stáli a zírali na Růženku, která se teď kymácela ze strany na stranu a srdceryvně vzdychala, pan Pucklehammer zašel domů a záhy se objevil se sendvičem a korbelem piva, naplněným po okraj. Povozníková blaženost, vyvolaná pohledem na ty dobroty, byla však jen stínem nadšení, jež projevila Růženka, spatřivši korbel. Hlasitě a dlouze zatroubila, až Hadrián uskočil, a vydusala z vozu. Pan Pucklehammer stál jako přimrazen, když Růženka, stále troubící, uchopila korbel do chobotu a jala se nalévat jeho obsah do své propastně bezedné tlamy.

„Hm, tím se zas vyřešil jeden problém,“ řekl povozník, „ale kdy dostanu pivo já?“

„Alespoň víme, že ji sendviče a pije pivo,“ pronesl suše Hadrián, „ačkoli nevím, jak by se tím mohla živit napořád.“

„Nerad bych, abyste mě pokládali za necitu,“ řekl povozník a

odfrkl si, „ale mám teď víc starosti se svým žaludkem než s jím.“

Růženka vrátila prázdný korbel panu Pucklehammerovi, a jak se vzdaloval do ohrady, následovala ho plna naděje. Když už konečně našla inteligentní lidskou bytost, kterážto rozpoznala její potřeby, nemínila ji pustit z dohledu. Růženčin krok byl pomalý a majestátní, ač mu chyběla strážlivá jistota, a jak kráčela, uši jí mlaskavě pleskaly o hlavu. Potěšené povřískávala, a když vstoupila do ohrady panu Pucklehammerovi v patách, Hadrián za ní zabouchl obě křídla velkých vrat, opřel se o ně a utřel si obličej. To byl tedy úvod.

Jakkoli Růženku vábily závěje bělostných pilin, trámy a vyrovnané řady novoučkých rakví, přece jen nespouštěla zrak z pana Pucklehammera, protože to byl bezpochyby onen proutkař, který ji dovede k věčně tryskajícímu prameni piva.

Ale nakonec se všem třem mužům podařilo vkrást do domu, aniž to zpozorovala. Jakmile se octli uvnitř, pan Pucklehammer jim nachystal zásobu piva a sendvič se sýrem, a pod uklidňujícím vlivem jídla a pití dokonce i povozník zjhl.

„Je to ale legrační dědictví,“ prohodil k ustaranému Hadriánovi.

„Mně to moc legrační nepřipadá, „bědoval Hadrián. „Sám bůh ví, co si s ní počnu.“

„Prodejte ji,“ radil povozník a přihnul si piva, „prodejte ji do cirkusu. Na vašem místě bych to tak udělal.“

„Nemůžu,“ vysvětloval Hadrián, „to je ta smůla.

Strýc mi zanechal pět set liber, abych se o ni postaral.“

„Kolikpak se za to asi koupí žemliček?“ zajímal se povozník.

„Určitě jedí ještě něco jiného než žemličky,“ zanaříkal Hadrián. „Víte, hlávkové zelí a tak. Budeme to muset vyzkoušet.“

„Nedělej si z toho hlavu, hochu,“ konejšil ho pan Pucklehammer. „Může tady nějaký ten den zůstat, než se rozhodneš, co nejlíp udělat. Dám na ni pozor.“

V této kritické chvíli Růženka usoudila, že rakve sice vypadají

skvěle, ale výživné nejsou. Přikradla se k domu a nakoukla oknem. K svému nemalému potěšení zjistila, že její přátelé jsou shromážděni v pokoji a že popíjejí její oblíbený nápoj. Panovalo tam ovzduší příjemné družnosti, ovzduší dobrého kamarádství, a Růženka nemohla odolat. Byla si jista, že ji rádi uvítají mezi sebou, a zaťukala tedy něžně na okno špičkou chobotu. Mělo to být jemné upozornění, jak se na dámu sluší, že ona se vždycky ráda přidruží k probíhajícím oslavám. Její přátelé však byli tak pohrouženi do debaty, že si toho nepovšimli. A to Růženka pocítila jako křivdu. Koneckonců měla za sebou dlouhou, vyčerpávající cestu, při níž se občerstvila jedinou pintou piva. A oni si tu v pokoji chlastají, aniž ji přizvali. Obvykle byla Růženka krajně trpělivý slon, ale pohled na povozníka, který do sebe právě nalil další pintu piva, byl víc, než mohla snést. Vrazila špičku chobotu pod okenní rám a vší silou se opřela. Za doprovodu nádherného zařinčení vysadila celé okno a rozjařená úspěšným pokusem prostrčila chobot vzniklým otvorem a dlouze zatroubila.

„Bože, netrestej nás,“ zavyl Hadrián v nervovém rozrušení, „dejte jí ještě pivo, pane Pucklehammer, ať zavře hubu!“

„Takhle,“ přísolil si povozník, „spotřebujete jejich pět set liber většinou na pivo a na náhradu škod.“

Pan Pucklehammer šel do kuchyně, vyhledal velké plechové umyvadlo a naplnil je pivem po okraj. Vynesl je ven do ohrady a Růženka spustila pronikavý, ohlušující výskot na znamení vrcholné spokojenosti. Ponořila chobot do báječné hnědé tekutiny, nasála a potom si Vystříkla pivo do tlamy jako miniaturní vodopád. Brzičko bylo umyvadlo prázdné. Růženka si malounko, spokojeně říhla a odkráčela na stinnou stranu ohrady, aby ulehla k odpočinku.

„No, musím se vydat na zpáteční cestu,“ řekl po-vozník. „Mockrát děkuju za pohoštění,“

„Není zač,“ odvětil pan Pucklehammer.

„A vám, pane,“ obrátil se povozník k Hadriánovi, „vám přeju hodně štěstí. Mám takový pocit, že s tímhle nadělením ho budete

mít sakra zapotřebí.“

IV

Cesta otevřená

Pan Pucklehammer šťastně vyprovodil povozníka z ohrady a vrátil se do domu. Našel tam Hadriána, jak se drží rukama za hlavu a sklíčen rozjímá nad prázdným korbelem.

„Já prostě nejsem s to jasně uvažovat,“ naříkal Hadrián, „vůbec si nevím rady.“

„Napij se ještě piva,“ pobízel pan Pucklehammer, jehož životní filosofie byla prostá a jasná. „Netrap se... něco vykoumáme.“

„Vám se to utěšuje,“ řekl Hadrián nedůtklivě, „ale slona mám na krku já. Ani pořádně nevíme, co jí.“

„Žemličky,“ prohlásil pan Pucklehammer, přidržuje se své původní teorie. „Dej na má slova, žemličky jí půjdou k duhu.“

„Zajímalo by mě, jestli měl ten povozník pravdu,“ přemítal Hadrián. „Kdybych našel cirkus, kde by byla spokojená, a dal majiteli oněch pět set liber na její zaopatření, bylo by to podle zákona?“

„Nevím, jestli by to bylo podle zákona,“ promluvil pan Pucklehammer a zamyšleně našpulil rty, „ale řešení to je.“

„Jenomže kde najdu cirkus?“ trápil se Hadrián. „Naposled jsem viděl cirkus jako malý kluk.“

„U moře,“ řekl pohotově pan Pucklehammer. „Tam jsou vždycky cirkusy a zábavní parky a takové věcičky. U moře.“

„Ale k moři je odtud padesát mil,“ řekl Hadrián. „Jak ji tam dostanu?“

„Dovedeš ji tam,“ radil pan Pucklehammer, „taková procházka jí udělá ohromně dobře. Jedna věc je jistá, tady ji donekonečna držet nemůžeš. Mně by nevadila, ale slon není něco, co můžeš mít v ohradě a čekat, že si toho sousedi nepovšimnou. Tady všichni moc rádi strkají nos do cizích věcí.“

„No jistě, to je mi jasné,“ řekl Hadrián. „Oznámím paní Dredgeové a v práci, že mi umírá strýc a že musím na čas odjet. U Bindweedů asi nebudou nic namítat, mám ostatně nárok na dovolenou. Jak dlouho to může trvat, než ji dovedu k moři?“

„Záleží na okolnostech,“ řekl pan Pucklehammer.

„Na jakých okolnostech?“ otázal se Hadrián. „Kolik mil ujede slon za den?“

„Ne, na to jsem nemyslel. Uvažoval jsem, kolik hospod musíte cestou minout.“

„Máte pravdu,“ zaskučel Hadrián. „Zapomněl jsem.“

„Poslyš, něco ti řeknu,“ navrhl pan Pucklehammer.

„Znáš ten starý vozík pro poníka, který mám tady vedle v kůlně? Když ho dáme trochu do pucu a uděláme k němu něco na způsob postrojů, může ho Růženka táhnout. Naložíš si všechny svoje svršky a nějaké to pivo a proviant...“

„Pivo ne,“ kvapně dodal Hadrián. „Nedopustím, aby měla pivo po ruce.“

„Tak teda krmivo,“ konejšil ho pan Pucklehammer. „A jakmile se naložíte, můžete vyrazit.“

V Hadriánově duši vystřídalý úzkost sotva znatelné záchvěvy radosti. Vždycky tak horoucně toužil po dobrodružství. Nuže, co může být dobrodružnějšího, než vydat se na cestu v doprovodu slona? Poprvé od chvíle, kdy dostal strýcův dopis, pocítil, že to všechno není tak zlé, jak se mu zdálo. Představa, kterak putuje s Růženkou dolů k pobřeží, ho téměř vzrušovala.

„Kdybychom došli k moři za tři dny,“ uvažoval, „další dva dny mi patrně zabere hledání cirkusu. Řekněme deset až čtrnáct dní, víc to snad nebude.“

„Jo,“ souhlasil pan Pucklehammer, „dá se to za tu dobu stihnout. Jestli všechno půjde hladce.“

„Výborně!“ křepče vyskočil Hadrián a zase jednou se nakratičko cítil nejlepším šermířem vně francouzských hranic. „Dokážu to!“

„Drahý hochu,“ zvolal pan Pucklehammer, „hned bych se vy-

pravil s vámi, jenomže já nemůžu opustit dílnu. Určitě si užijete legrace. Ale teď pojď, dáme se do toho. Vytáhnu vozík, opláchnu ho a trochu nalakuju. Zejtra ho budeš mít nachystaný.“

Hadrián šel k oknu a vyhlédl ven. Růženka pokojně ležela a spala, uši se jí chvílemi zachvívaly a v žaludku jí to bouřilo jakoby vzdáleným hromobitím.

„Bude potřebovat něco k jídlu,“ řekl ustaraně. „Poslouchejte, jak jí kručí v břiše, chudince.“

„Neměj péči,“ řekl Pucklehammer, „zařídím to.“

Oba vešli do ohrady a opatrně, aby nevzbudili Růženku, vytáhli poněkud rozviklaný vozík z kůlny.

„Tady jsi, fešáku,“ řekl pan Pucklehammer a s obdivem si ho prohlížel. „Když ho drobátko přestříknem, bude jako nový. Teď ho pěkně ošpláchni, hochu, a já zatím půjdu sehnat Růžence něco na zub.“

Hadrián si přinesl dvě vědra horké vody a rejžák a brzy se zcela zabral do díla. Drhl vozík a hlasitě si k tomu hvízdal. Byl do práce tak pohroužen, že se pořádně vylekal, když se mu zničehožnic okolo krku láskyplně obtočil teplý chobot, čpící po pivě. Ne-uvykl ještě skutečnosti, že se sloni vzdor své mohutnosti mohou při troše dobré vůle pohybovat tišeji než domácí myš. Růženka stála za ním a mírně na něho shlížela. Vyfoukla mu do ucha obláček pivního dechu a slabounce zavřískla na pozdrav.

„Heleď se,“ obořil se na ni Hadrián, odmotáváje si její chobot s krku, „nezacláněj tady. Je s tebou už tak dost trápení, bůh je mi svědkem. Vrať se zase pěkně zpátky a zaspí to jako hodná holčička.“

Namísto odpovědi ponořila Růženka chobot do jednoho z věder a mocně nasála. Pak pozorně zamířila na cíl a vystříkla vodu na postranice vozíku. Znovu naplnila chobot a celý úkon opakovala. Hadrián na ni užasle zíral.

„Dobrá,“ řekl konečně, „chceš-li pomáhat, to je něco jiného!“

Záhy si povšiml, že označí-li na vozíku místo, které chce očistit, Růženka se postaví a stříká tam vodu tak dlouho, dokud ne-

dostane jiný pokyn. Zbývalo mu jen doplňovat vědra. Prudkost, se kterou chrlila vodu, značně uspíšila očistný proces a zakrátko zmizely nánosy špíny a pavučin a vozík se změnil k nepoznání. Za tohoto stavu věci se vrátil pan Pucklehammer, na zádech pytel nacpaný k prasknutí.

„Žemličky jsem nesehnal,“ řekl, zřejmě vyveden z míry, že se mu nepodařilo tento bod programu splnit, „ale splášil jsem trochu okoralého chleba.“

Otevřeli pytel a vydolovali dva obrovské hnědé bochníky. Hadrián je pozvedl vstříc Růžence, nejsa si docela jist, jak takový nevzhledný dar přijme; Růženka však potěšené zavřískla a zhltda oba bochníky s takovou rychlostí a nadšením, že nevidět to na vlastní oči, nevěřili by tomu.

„A máme to,“ zvolal Hadrián, „problém krmení je vyřešen.“ Vysypal zbytky chleba z pytle a Růženka se na ně vrhla jako pravý žrout.

„Musím říct,“ obdivoval se pan Pucklehammer, „že ti ten vozík pod rukama prokoukl.“

„Byla to hlavně Růženčina práce,“ pochlubil se Hadrián.

„Růženčina?“ žasl pan Pucklehammer. „Jak to myslíš?“

„Pomáhala mi. Stříkala na něj vodu... Byli jsme nasup hotovi.“

„No považ! To by mě zajímalo, jestli umí ještě nějaké triky.“

„Nezdá se mi, že bychom teď měli zkoušet její triky,“ kvapně se ohradil Hadrián. „Předně bych teď měl doběhnout do banky a upřesnit tu záležitost s penězi.“

„Správně,“ přisvědčil pan Pucklehammer. „Nech nás tu s Růženkou. Všechno bude v pořádku. Než se vrátíš, nalakuju vozík.“

Když se Hadrián o několik hodin později vrátil, uvítal ho páně Pucklehammerův zpěv, v pravidelných intervalech doprovázený přátelskými Růženčinými skřeky. Vešel do ohrady a našel tam ležící Růženku s panem Pucklehammerem, jenž opřen o její rameno jí zpíval serenádu do levého ucha. Byli oba postříkáni barvou a prázdný korbel i umyvadlo se stopami pěny na dně prozra-

dily Hadriánovi, že pan Pucklehammer a Růženka zpečetili svoje přátelství již známým způsobem. Avšak k jeho úžasu — uvážil-li stav obou pracovníků — vozík vypadal nádherně. Pan Pucklehammer povolil zřejmě uzdu svému skrytému géniu. Kostra vozíku zářila narcisově žlutou barvou a ojnice byla odvážně purpurová. Loukotě byly vyvedeny zkušenou rukou v modré a zlaté a celé se to třpytilo jako šperk.

„Zdravíčko, hochu!“ zvolal pan Pucklehammer a vratce se napřímil. „Právě jsme si tady s Růženkou drobet zanotovali... má ráda pěknou písničku. Co říkáš vozíku, no?“

„Je skvostný,“ netajil se Hadrián nadšením. „Krásně jste to udělal.“

„Vždycky jsem si říkal, že jsem se měl věnovat umění,“ řekl zasmušile pan Pucklehammer, „ale dneska po tom není žádná poptávka. Dostals peníze?“

„Ano, dostal,“ odpověděl Hadrián. „Musel jsem tam podepisovat nějaké papíry... proto jsem se tak zdržel.“

„No, být tebou,“ řekl pan Pucklehammer, vyndal hodinky a zíral na ně kalným zrakem, „odbyl bych to teď doma a šetrně sdělil tu novinku staré Dredgeové.“

„Ano, to bych měl,“ povzdechl si Hadrián. „A mezitím Růženku moc nečastujte. Však víte, co píše strýc v dopise.“

„Kapka piva,“ zvažněl pan Pucklehammer, „ještě nikdá nikomu neuškodila.“

Hadrián přistoupil ke své obrovité podřimující chráněnce a poplácal ji po baňaté hlavě.

„Dobrou noc, milá Růženko,“ řekl.

Růženka pootevřela jedno malé čtverácké očko a pohlédla na něho. Vypadala docela, jako by se usmívala, jako by věděla o plánech na zítřek a byla s nimi naprosto srozuměna. Tenounce zavřeštěla a upadla do spánku, zatímco Hadrián opustil ohradu a odebral se k paní Dredgeové.

Jak předem tušil, s paní Dredgeovou nebylo lehké pořízení. Vůbec ji neuspokojovala Hadriánova výmluva o strýci na smr-

telném loži. Ve snaze dobrat se jádra věci zmátla sebe i Hadriána do té míry, že nakonec nikdo z nich kloudně nevěděl, o čem ten druhý mluví. Posléze přiznala paní Dredgeová porážku, vzdala útok a dovolila Hadriánovi, stíženému úpornou bolestí hlavy, aby se šel vyspat.

Nazítří ráno vydal se Hadrián s pečlivě zabaleným zavazadlem k ohradě. Strávil špatnou noc. Pronásledovaly ho sny o nezměrných stádech zpitých tlustokožců, pod jejichž nohama se tříštily pestrobarevné vozíky. Proto se mu značně ulevilo, když vstoupil do ohrady a Růženka ho pozdravila radostným zavřísknutím, přišourala se mu v ústrety a na přivítanou mu ovinula láskyplně chobot okolo krku. Růženčina přirozená srdečnost byla podivuhodně podmaňující a Hadriánovi se začínala jeho obrovitá svěřenka docela líbit.

S pomocí páně Pucklehammerovou uložil do vozíku všechno, co pokládali za nezbytné na cestu. Byly tu různé pokrmy v plechovkách i sklenicích, tři pytle okoralého chleba pro Růženku, deky, sekyrka a lékárníčka plná záhadných a slibně vyhlížejících medikamentů, náležejících panu Pucklehammerovi. Dále kotouč silného lana, stanová plachtovina, podle slov pana Pucklehammera dost velká, aby přikryla Hadriána i Růženku, kdyby pršelo, Růženčiny řetězy pro případ, že by ji bylo nutné spoutat, důkladně zamaskovaný soudek piva, aby o něm Růženka nevěděla, a konečně Hadriánovo bandžo. Koupil ten instrument před pár měsíci, ale v ovládnutí nástroje pokračoval jen pomalu, poněvadž přehrávat mohl výhradně v době, kdy paní Dredgeová odešla navštívit pana Dredgea na hřbitov. Avšak pan Pucklehammer v tom spatřoval vynikající nápad, vzít s sebou bandžo. Nic se nevyrovná pěkné muzice do kroku, vysvětloval Hadriánovi. S hudbou a pivem, tvrdil, můžeš projít svět.

Konečně naložili vozík a s jistými obtížemi do něho zapřáhli Růženku, která v té nové hře našla zalíbení a snažila se ze všech sil spolupracovat. Potom ji Hadrián uchopil za koneček ucha a obešli několikrát ohradu, aby si zvykla.

„Tak tedy,“ řekl nakonec Hadrián, „předpokládám, že bychom měli vyrazit. Nevím, jak vám poděkovat za všechnu vaši pomoc, pane Pucklehammer.“

„To nestojí za řeč, hochu,“ odpověděl pan Pucklehammer. „Kéž bych se mohl vypravit s vámi! Věřím, že se budete mít skvěle. A nezapomeň psát a dej mi vědět, jak se ti daří, ale určitě.“

„Nezapomenu. A ještě jednou díky!“

Pan Pucklehammer poplácal Růženku láskyplně po slabínách a pak rozevřel vrata ohrady dokořán. Růženka vydusala na silnici, Hadrián ji vedl a vozík hrkotal a drnčel za nimi. Pan Pucklehammer stál a pozoroval je, dokud se neztratili z dohledu.

Ačkoli volili pokud možno postranní ulice, přece jen museli přejít jistou část středu města, než se dostali ven do volné krajiny. Při té příležitosti si Hadrián podstatně doplnil své vědomosti o slonech a jejich působení na okolí. Například velmi záhy zjistil, že koním při setkání se slonem snadno povolí nervy. A je přitom lhostejné, táhnou-li omnibus nebo dvoukolou drožku; výsledek, jak se Hadrián mohl přesvědčit, je týž. Pronikavé zaržání, vzepětí na zadní a pak překotný trysk po silnici, zatímco kočí zoufale visí na uzdě. Růženku to zřejmě fascinovalo. Byla zvyklá na rozumné, plebejské cirkusové koně, které pokládala za své kamarády. Nedostatek pochopení ze strany městských koní jí byl záhadou a dá se říci, že se jí nemile dotýkal.

Další detail ze života slonů, jehož poznání stálo Hadriána libru, byl ten, že jedí zeleninu a ovoce. Zabočili za roh a potkali obstarožního muže, který před sebou tlačil kárku, vysoko naloženou zbožím na trh. Když to Růženka uviděla, radostně zatroubila a zrychlila krok. Vůbec nebrala na vědomí Hadriána, který ji tahal za ucho a křičel na ni povely. Její myšlení se soustředilo na náklad potravy, kterou jí osud důmyslně přivedl do cesty. Když se majitel kárky ocitl znenadání tváří v tvář slonu, jenž táhl pestré vozidlo a řítil se k němu s nepochybným úmyslem ho zničit, vzal do zaječích. Utíkal s rychlostí a hbitostí, které by se jeden

nenadal u člověka jeho věku. Růženka zvlášť výrazně zavřískla, jako vždy, když ji něco vzrušilo, postavila se k opuštěné kárce, a nedbajíc Hadriánových námitek, cpala si ovoce a zeleninu do tlamy. Žvýkala s nesmírným uspokojením. Zatímco byla takto zaneprázdněna, dohonil Hadrián majitele nákladu, uchlácholil ho a zaplatil mu odškodné. Buď jak buď, Růženka se pořádně najedla, řekl si Hadrián a zadoufal, že to na ni bude mít pro zbytek cesty uklidňující účinek. V tom se nemýlil, protože Růženka si po jídle spokojeně vykračovala, v břiše jí to melodicky škrundalo a byla jako obestřena oparem dobré vůle.

Konečně začaly domy řídnout, a když dosáhli vrcholku kopce, zanechali za sebou třpytivé, do široka se táhnoucí město a před nimi se rozprostřela volná krajina, zářící v jarním slunci, kouzelný koberec lesů a polí, klikatících se řek a zamlžených vršků, všechno hlaholící skřivánčím zpěvem a netečným voláním kukaček. Hadrián se zhluboka nadýchl čistého vzduchu, vonícího je-
telem.

„Tak, Růženko, a jsme tady,“ řekl. „Příroda. Myslím, že máme nejhorší za sebou, holčičko.“

Až později se přesvědčil, že tohle byl ten nejhluupější výrok, který mohl vyslovit.

V

Pohroma v Monkspepperu

Slunce páliło, nebe bylo blankytné a všude vřkol mlází a živé ploty v nařasených zelených krinolínách z jarního listoví kypěly životem a připomínaly hudební skřín, plničkou ptačího zpěvu. Hadrián usoudil, že je to nádherné, vykračovat si takhle úvozem vroubeným listnatým porostem, na stráních vodopády petrklíčů, řlutoučkých jako máslo, po boku Růženku loudající se prachem cest, a naslouchat klapotu a poskřípávání kol vozíku a utěšenému cinkotu a vrzání postrojů. Po chvíli si sundal kabát a hodil ho do vozíku. Za půl hodiny nato skončila tamtéř vesta, tvrdý límeček a černá kravata a na dotvrzení nespoutané smělosti si Hadrián vyhrnul rukávy u kořile. Oblečen nyní v černé kalhoty, přidržované pruhovanými šlemi, a se řvihácky nasazenou buřinkou působil poutavým dojmem, ale nedbal na to. Byl opojen pohledem na volnou přírodu, prosycen jejími zvuky a cesta k dobrodružství mu ležela u nohou.

Pan Pucklehammer měl pravdu; Hadrián objevil, že Růženka má ráda zpěv. A jak si spolu přátelsky vykřačovali, oblařoval ji varietními popěvky. Když shledal, že to Růženka náležitě oceňuje, vzal svoje bandžo a doprovázel se. Hadriánova hra měla sice k dokonalosti daleko, Růženka však byla příliš dobře vychovaná, aby na sobě dala něco znát, a tak řas plynul v naprosté pohodě.

Za poledne byli už daleko ve volné krajině. Hadrián vypracoval plán cesty podle mapy tak, aby se ubíral úzkými postranními stezkami, jelikož vůbec netoužil vzbuzovat zbytečně pozornost. V důsledku toho nepotkali živou duři od okamřiku, kdy opustili město. Byli jako dva poutníci na neobydleném kontinentu. Hadrián, neuvyklý svěřímu vzduchu, začal pociťovat hlad. Růženka to měla jednodušři, obstarala si řesnídávku z listů živých plotů,

kteřé mĳjeli. On ovšem cítil potřebu něčeho podstatnějšĳho, než je listĳ. Brzy našel místo podle svého přání. Byla to obrovská, sametově zelená louka, posetá chudobkami, a svažovala se k řĳč-nĳmu břehu. Na louce se tu a tam vypĳnaly shluky mohutných dubů, jejichž listnaté koruny, podobné parukám madame Pompadour, se tetelily ve sluneční zářĳ a vrhaly překrásné modřé a černé stĳny na svėží trávĳ.

„To je ono, Růženko, holčĳčko moje,“ zajásal Hadrián. „Tady zastavĳme a něco málo pojĳme.“

Našel příhodný průsek v živém plotě a zavedl tudy Růženku měkkou pěšinou přes zelený trávĳník pod duby. Šest stop odtud protékala mezi břehy porostlými rákosĳm třpytivá a šumĳcí řeka. Hadrián sňal Růžence postroje a vybalil jĳdlo. Naplnil pečlivě dva korbele pivem ze soudku a Růženka, kdyŹ to spatřila, dlouze a vzrušeně zatroubila. Hadrián se usadil na trávĳu a hbitě spořádal paštĳku, tlustý plátek sýra a půl bochnĳku chleba. Po dlouholetém stravování u panĳ Dredgeové chutnala tato prostá jĳdla jako exotické delikatesy. Růženka prozkoumala duby, sehnula si spodní větve a snědla je. Pak se začala mocně drbat o kmeny stromů, k velkému zděšení stračĳho páru, který hnízdil v koruně. Hadrián si lehl naznak, přĳvřel oči a zahleděl se vzhůru do filigránských ozdůbek, jak je vytvářelo listĳ, promĳtnuté na modřé obloze. A mĳr a klid se rozhostily vřkol. Není to tak zlé, jak jsem se obával, pomyslel si Hadrián. A co může být vlastně krásnějšĳho ? Slastně zĳvl, zavřel oči a nechal se unášet spánkem.

Vzbudil se o něco později leknutĳm. Chvĳli ležel, napĳnal sluch a snažil se poznat, co ho to vyburcovalo ze sna. Mohly to být i straky, hašteřĳcí se ponedaleku, nebo skřĳvan, libě trylkujĳcí v oblacĳch, ale to, co slyšel, byl zvuk prapodivný, jakĳsi bublání a cákání. Posadil se a ustaraně se rozhlédl. Po Růžence ani památky. Hadriánovi se rázem nahrnuly do hlavy nejděsivějšĳ představy. Kam šla? NeohroŹuje někde nějakého nešťastného venkovana? Nebo snad, a při tom pomyšlení zbledl jako stěna, nebo snad našla hospodu ? Vyskočil a zběsile se rozhlĳžel kolem

dokola.

Z chladných hlubin řeky vyvřela náhle fontána vodní tříště a na hladině se objevil.“ Růženka. Ležela na boku v hluboké vodě a její kůže, obvykle šedá, byla teď černá a zářivě lesklá. Hověla si tam, rozkošnický se provalovala, občas ponořila chobot a zvučně vypouštěla bublinky. Hadriánovi se ulevilo, že ji našel. Spustil se k ní po strmém břehu a Růženka, když ho uviděla, radostí vypískla.

„Výborně, jsi chytrá holčička,“ řekl Hadrián. „Líbí se ti to... koupel je příjemná, že?“

V odpověď se Růženka převalila na druhý bok, čímž způsobila vlnobití jako za přílivu, a téměř zmizela pod hladinou.

„Víš, holka, že bych tam nejradši skočil taky?“ řekl Hadrián. „Vypadá to božsky.“

Pokradmu se rozhlédl, aby se ujistil, že ho nikdo nepozoruje, a pak se rychle odstrojil do spodků; ty si ponechal z mravnostních ohledů. Zařval z plných plic, rozběhl se po trávníku jako o závod a skočil do řeky. Voda byla ledová, ale osvěžující. Vyplaval, prskal a cákal rukama a brodil se k Růžence. Vyšplhal jí na záda, Růženka potěšeně vypískla, vystrčila chobot a něžně se dotkla jeho tváře a mokřých vlasů.

„Úžasné,“ zvolal Hadrián a popleskal Růženku po uchu. „Prostě úžasné. Měla jsi skvělý nápad, Růženko. Jaké ty jsi bystré, inteligentní stvoření!“

Riskantně vyskočil, jal se tančit po Růženčině ležícím těle a vykřikoval „úžasné, prostě úžasné“ tak dlouho, dokud neuklouzl a nežuchl do vody. Když se vynořil, zajíkal se a šťastně se smál. Růženka na něho s láskou pohlédla svýma malinkatýma zářivýma očkami a postříkala ho plnou dávkou z chobotu. Ták dováděli další půlhodinu v říčním proudu k velkému zděšení lysek, tetřevích slípek a k rozmrzelosti ledňáčka, hnízdícího ve břehu.

„V nejbližší vsi, kam dojdeme,“ sliboval Hadrián, když se spolu vyškrabali z vody na břeh, zmáchaní jak vodníci, „v úplně první vsi, kam dorazíme, koupím velký rejžák. A pak tě budu

drhnout, Růženko, holka moje zlatá, až z tebe bude krásný, čistý slon.“

Zmoženi ulehli na břeh a klímali a sluníčko je osoušelo. Leželi tak klidně, že lišku, která přeběhla napříč loukou a zarazila se docela blízko před nimi, zpozorovali až na poslední chvíli.

„Máucta!“ zvolal Hadrián a posadil se. „Ty jsi mi pěkná kmotra!“

Liška se zastavila, zdvihla přední běh, postavila slechy. Nato Růženka zamávala ušima a protáhla zvědavý chobot. Liška úlekem ostře vyštěkla, odskočila, prudce se obrátila, rozběhla se dolů po břehu, vklouzla do vody a rychle plavala k protějšmu břehu.

Vynořila se z vody, mocně se otřásla, a než zmizela v porostu, vrhla na Hadriána a na Růženku zlověstný pohled.

„No, ta se zrovna moc přátelsky nechovala, co, Růženko?“ řekl Hadrián. „Vůbec to nebyl typ společenského tvora.“

Právě se chystal přednést Růžence stručné, avšak obsažné poučení o liškách, když tu zaslechl halas blížící se štvanice.

„Pánbůh se mnou a zlý pryč,“ zalapal po dechu, neboť dočista zapomněl, že má na sobě jen spodky. „Sem... rychle... musím na sebe něco hodit.“

Vyskočil a rozběhl se k místu, kde zanechal svoje svršky pečlivě složené přes oj vozíku, ale už bylo pozdě. Průsekem ve vysokém porostu, jímž byl poloostrov obklopen, hrnula se štvanice; hnědobílá kaskáda psů, vyjících a skučících vzrušením, a těsně za nimi spousta lovců, jezdkyň a jezdců v červených kabátcích, na nádherných roztančených koních, zářivých a lesklých jako zralé kaštany. Situace ani nemůže být trapnější, usoudil Hadrián. Zastihne-li vás společnost, která pravděpodobně představuje místní aristokracii, uprostřed velké louky v doprovodu slona a s pestrobarevným vozíkem, je to už dost výstřední; když však jste navíc pouze ve spodcích, celá záležitost se ještě komplikuje.

Růženka tomu nasadila korunu. Osvěžena koupeli, nečekaně při pohledu na štvanici ožila. Snad si spletla pronikavý zvuk lo-

veckého rohu s hlasem jiného slona, nebo v ní horda psů, šarlatové kabátce a všeobecné ovzduší halasné slavnosti vyvolalo vzpomínku na šťastné dny v cirkuse. Samou radostí hlasitě a dlouze zatroubila, ztěžka se zvedla na nohy a kymácela se přes louku vstříc štvanici.

Lovectví psi se do jednoho vyděšení zastavili. Z jejich výrazu se dalo vyčíst, že to považují za nečestnou hru. Prikázali jim pronásledovat a dostihnout malé zrzavé zvíře; ale tady před nimi, kde se vzalo tu se vzalo, ze země vyrostlo zvíře obrovské a šedivé, takové, jaké se zjevuje štěňátkům ve zlých snech. Současně zahlédli Růženku všichni ti zářivě lesklí koně. Účinek byl přesně týž, jaký setkání s Růženkou vyvolávalo u sedřených tahounů, zapražených do drožek. Ve chvíli se louka podobala výjimečně krvavému bitevnímu poli. Lovci padali jak listí na podzim a zůstávali ležet ve svých šarlatových kabátcích, zatímco koně, zbavení jezdců, v panice klusali divoce po louce a marně hledali v hustém porostu cestu ven.

Růženka měla radost. Byla teď už skálopevně přesvědčena, že to vše je jistý druh cirkusu a že tento divoký zmatek patří do programu. Vzrušeně troubila a pronásledovala poděšený houf psů pořád dokola, jenom občas se zastavila, aby popleskala poblázněné koně po zadku. Hadrián ve vlhkých spodcích se krčil za stromem a přál si zemřít. Tohle bylo daleko horší než všechny dosavadní příhody, zvláště proto, že se Růženka zjevně ohromně bavila a vžívala se do hry s takovým zápalem, až bylo vlastně radost na ni pohledět.

Dokud bývala Růženka u cirkusu, uzavírala vždycky svůj výstup předem nacvičeným útokem na krotitele; součástí hry bylo předstírat nepřátelství mezi Růženkou a dotyčnou vysoce postavenou osobou. Jakmile se psi rozprchli do hustého porostu a všichni koně se seskupili na vzdáleném konci louky v hysterickou, chvějící se masu, Růženka se dovtípila, že představení skončilo. Pátravě se rozhlížela krhavým okem, až její pohled náhodou padl na majitele revíru. Válel se tam v trávě pokryt blá-

tem a snažil se sundat cylindr, který se mu při pádu pevně zaklínil nad nosem. Tohle musí být krotitel, pomyslela si Růženka. Byl to pochopitelný omyl, jelikož pán to byl pěkný, tělnatý, ukázkový exemplář lidského druhu, a měl na sobě zabahněné pozůstatky skvělého kabátu a cylindru. Růženka se k němu přišourala, zastavila se, aby mohla zvučně zatroubit, pak mu ovinula jemně chobot okolo těla a zvedla ho vysoko do vzduchu. Na chvíli se zarazila, zřejmě poněkud vyvedena z míry, že její výkon nevyvolal bouři potlesku jako obvykle.

Jedna z účastnic štvance, urozená Petunia Magglebroodová, se právě nejistě stavěla na nohy, když se jí naskytl pohled na majitele revíru, pohupujícího se rozšafně na sloním chobotu. Petunii naplnily pocity děsu a svatokrádeže. Připadala si jako křížák, před jehož zraky si někdo rozdělává ohníček kouskem svatého kříže.

„Polož ho, ty bestie sprostá!“ zaječela. „Polož ho!“ Poté pronikavě zakvílela a omdlela. Růženka dosud pohupovala tím pánem jako gigantická kočka šarlatovou myši a zamyšleně se rozhlížela kolem sebe. Měla dojem, že jakot urozené Petúnie se potlesku zrovna moc nepodobá, ale že víc dnes patrně nemůže očekávat. Pátrala zrakem kolem dokola, až si povšimla Hadriánovy zbělelé tváře, vykukující za kmenem dubu, a namířila si to tedy k němu. Majitele revíru mu složila k nohám s dobrým pocitem aportéra, který přináší prvního tetřívka sezóny. Jak Růženka majitele revíru uložila na trávu, uvolnil pád hluboko naražený cylindr, který upadl a kutálel se po louce. Pod ním se objevil muž s černými kníry a plnovousem a dobře prokrvenou tvář v odstínu královského purpuru. Vypadal, jako by mu velice akutně hrozila mrtvice nebo jako by se měl co nevidět proměnit v oblak černého kouře. Seděl tam, civěl na Hadriána a vydával zvuky, které by nemohly být ani těmi nejoddanějšími obdivovateli popsány jinak než jako krocaní huderání.

„Em... dobré odpoledne,“ řekl Hadrián, protože ho právě nic lepšího nenapadlo. Ani se moc nepodivil, když pánova tvář zčer-

nala. Dotyčný zoufale zápasil se svými dýchacími cestami, až se mu konečně podařilo ovládnout přiškrcené hlasivky.

„Co to má znamenat?“ zasípěl, neboť dosud vyslovoval s obtížemi. „Co to má znamenat? Jaké dobré odpoledne? To je váš, tenhle špinavý, zaneřáděný, nestvůrný, beztvářý živočich? Co?“

Chvějícím se prstem ukázal na Růženku, která si urvala chomáč vysoké trávy s chudobkami a ovívala se jím, aby se zbavila much.

„Á, tohle,“ hlesl Hadrián, jako by až dosud přítomnost slona unikala jeho pozornosti, „tohle... no ano, v jistém smyslu lze říci, že je moje.“

„Co to má znamenat, pane?“ říčel majitel revíru. „Dupete si po louce s tím svým prokletým, obrovským, nestvůrným slo- nem... nedecentně oblečen, plašíte lovecké psy... děšíte ženy... plašíte dokonce koně... co to má k sakru znamenat, pane?“

„Velice se omlouvám,“ řekl Hadrián zkroušeně. „Právě jsme si trochu zaplavali, víte, a netušili jsme, že vy všichni pojedete právě tudy.“

„To obvykle putujete,“ otázal se majitel revíru se smrtelným klidem, „to obvykle putujete krajinou, plavete si v cizích řekách a plašíte lososy v doprovodu toho mizerného slona?“

„Obvykle ne. To ne,“ přiznal Hadrián, „ale mám obavy, že by trvalo příliš dlouho, než bych vám to vysvětlil.“

„Já vám to vysvětlím sám,“ řval majitel revíru, mezitímco se zvedal ze země. „Jste šílenec, pane, zločinný šílenec. Uháníte si krajinou, maříte štvanice, plašíte ryby a patrně i ptactvo... zkrátka šílenec! Dám vás zavřít, vás i to neblahé zvíře, pane, to bych se na to podíval. Budu vás žalovat a vyžadovat odškodné za vstup na cizí pozemek. Vymohu pro vás pět let těžkého žaláře. Obviněn můžete být i z pokusu o vraždu, pane, co vy na to, no ? Hned jak se vrátím do vesnice, podám na vás žalobu, pamatujte na má slova.“

„Podívejte,“ řekl Hadrián v panice, „skutečně strašně lituji, ale kdybyste mi to nejdříve dovolil vysvětlit. Podívejte, vaši koně

a psi...”

„Psi?“ zasyčel majitel revíru a tvář mu opět znachověla. „Psi? Ohaři, pane, ohaři!“

„No dobrá, vaši ohaři,“ řekl Hadrián. „Věc je v tom, že oni nejsou zvyklí na slony.“

Majitel revíru se dlouze, chvějivě nadechl a rozhlédl se zuřivě po louce, kde se lovci v různém stupni neuspořádanosti vracce zvedali ze země a snažili se pochyťat svoje vyplašené koně.

„No to bych řekl, že nejsou zvyklí na slony,“ procedil majitel revíru. „A prozradím vám tajemství, vy hanebný burane. Nejsou tady od toho, aby si zvykali na slony!“

Hadrián přiznával, že v tomto bodě má jeho protějšek pravdu. Majitel revíru sebral pozůstatky svého cylindru a posadil si je na hlavu.

„Hned jak se vrátím do vsi, budete vy a váš zpropadený slon zatčeni, pamatujte na má slova,“ pravil a odkráčel za zbývajících pokulhávajícími a zablácenými lovci. Když poslední z nich vyskočil na koně a odklusal z louky, obrátil se Hadrián k Růžence.

„Podívej, cos nadrobila,“ promluvil hořce. „A právě když jsem si myslel, jak nám všeko hezky jde. Pěkně jsi to vymňoukla... Ted' nás zatknou. Hádám, že vyfasuješ pět set let těžkého žaláře.“

Spěšně se oblékl a znovu Růženku zapřáhl do vozíku.

„Nejlepší bude, zmizet od téhle vesnice co nejdál,“ řekl Hadrián, když vyjeli na cestu.

Po chvíli se dostali na rozcestí, kde jim ukazatel oznamoval, že dají-li se vlevo, dojdou do vesnice Fennel, dají-li se vpravo, přijdou do vsi Monkspepper. Hadrián si nebyl jist, co má udělat. Netušil, ze které vsi se přihnala ta šťvanice. Věděl, že může ukrýt sebe a snad i vozík před případnými slídívními služebníky práva, uvědomoval si však, že s Růženkou to bude obtížné. Podíval se na cestu k Fennelu a uviděl, že tam začíná mohutný les. A to rozhodlo. Může se koneckonců pokusit ukrýt slona v lese. Sevřel tedy Růženčino ucho, aby ji popohnal, a pustili se k Fennelu.

VI

Aristokratická zápletká

Bukový les byl vysoký a hluboký, rozeklané zelené stromy stály po kotníky v záplavě zvonečků. Rostly tak blízko u sebe, že dokonce i předmět Růženčiných rozměrů se mohl stát na třicet yardů dokonale neviditelným. Samozřejmě, že Hadrián zbytečně neriskoval. Čím dál od vesnice dojdou, tím lépe se bude cítit. Zakrátko našli pěšinu, která se vinula v pravém úhlu k silnici a mizela hluboko v lese. Tou se dali a ušli přibližně míli. Vysoko v korunách stromů ochraptěle vrkali doupňáci, ze všech stran vyskakovali a zběsile prchali zajíci, vyplašené veverky s ocásky jako obláčky červeného kouře šplhaly po stromech a rozhorleně na ně vřeštěly. Hadriánovi se znovu vrátila odvaha. Kdo by nás mohl najít, utěšoval se, v takovém obrovském stinném lese?

Zanedlouho je pěšina přivedla k velkému poli uprostřed lesa a na poli bylo cosi jako poničené zbytky loňské kupy sena. Bylo to však teplé a suché a Hadrián se rozhodl, že to bude ideální místo na přespání. Odpráhl Růženku a s jejím přispěním zatlačil vozík hluboko do podrostu, kde byl dobře ukryt. Potom vybalil jídlo a deky a namířil si to ke kupě. Růženka ho roztržitě následovala, ale znenadání se vrátila k vozíku. A objevila se znovu se soudkem piva v chobotu. Zabalen pěkně do dek, na lůžku z vonícího sena, ležel Hadrián a večerel. Růženka u něho stála na stráží a lehounce se pohupovala. Na oblohu vklouzl měsíc, civěl na ně z výše, loučku proměnil ve stříbro. Hluboko v lese na sebe plaše houkaly sovy.

Hadrián se vzbudil s rozbřeskem za mohutného sborového ptačího zpěvu, jímž se ozýval a zvučel les. Louka se bělala rosou a ranní vzduch byl chladný. Udělali si narychlo jídlo a zalili je každý pintou piva. Hadrián si uvědomil, že pomalu upadá do

páně Pucklehammerova zlozvyku, pít pivo k snídani. A znovu zapráhli a pokračovali ve své pouti za jasného ranního svitu. Růženka zanechávala v orosené trávě velké kulaté stopy. Přejeli přes tři pole, aniž spatřili něco znepokojivějšího než bažanta skvícího se ve slunečních paprscích, až přišli k průseku, který je poznovu vedl na cestu.

Už na té cestě téměř byli, když tu Hadrián zaslechl zvuk koňských kopyt. Spěšně zahnal Růženku, která nadělala mnohem méně hluku nežli on, a obezřetně obhlížel porost v očekávání, že uvidí velké množství jízdní policie, která tryskem uhání, aby ho dopadla. Namísto toho však spatřil velmi elegantní kočár s pozlacenými koly a působivými šlechtickými korunkami na dvířkách, tažený párem velkolepých, rázně si vykračujících sedáků. Na zadním sedadle seděl muž, hlavu podepřenou, na sobě světle levandulový kabát a bílé jezdecké kalhoty, na hlavě naražený cylindr, lesknoucí se jako brouk.

Hadrián byl tak zaujat příjezdem kočáru, že hloupě pustil Růženčino ucho, a ona v domnění, že silnice je pro všechny, počítaje v to i slony, vyšourala se na cestu s vozíkem za sebou. Hadriána teď už dojem, kterým Růženka působila na koně, neudivoval. Šedáci se zarazili na místě, vzepjali se na zadní a zoufale se snažili prodrat živým plotem i s kočárem. Kočí byl bílý jako křída a dělal, co mohl, aby je zvládl.

„Co to tropíte, Jenkinsi?“ malátně se otázal pán v levandulovém kabátě.

„Promiňte, mylorde,“ řekl kočí, „ale to ten živočich tady!“

Pán v levandulovém kabátě si posunul cylindr z čela a odkryl elegantní licousy a kučeravé vlasy nádherného kaštanového odstínu. Měl podlouhlou, bledou a vzácně ušlechtilou tvář, prozářenou neobyčejnými očima sytě fialkové barvy. Vyhlížel zcela nevzrušeně, přestože kočáru očividně hrozilo velké nebezpečí, že se převrhne. Sáhl zamyšleně do kapsy u vesty, vyňal monokl a pečlivě si ho nasazoval na pravé oko. Zatím se koním podařilo prostrčit hlavy živým plotem a kočár se kolébal a nadskakoval

jako koráb na rozbouřeném moři.

„U všech všudy!“ zvolal pán v levandulovém žakýtku a prohlížel si Růženku. „Slon... opravdický slon. Namouduši, to je prazvláštní jev.“

Hadrián uchopil Růženku za hlavu a strkal do ní se zoufalou snahou, aby ji obrátil nazpátek. Růženka však byla mimořádně paličatá.

„Vy tam,“ ozval se muž v levandulovém kabátě, „to je váš slon?“

„Ano, obávám se, že ano... Jistým způsobem ano,“ odvětil Hadrián a stále postrkoval Růženku.

„Prapodivné,“ pronesl muž hloubavě. „Nejste vy náhodou ona osoba, která zmařila monkspepperskou štvanici? Předpokládám, že to musíte být vy... V okrese nemůže být více slonů, že?“

„Obávám se, že ano,“ řekl Hadrián. „Všechno to bylo strašné nedorozumění, vážně. Nechtěli jsme nikomu ublížit, ale sám vidíte, jak ona působí na koně.“

„Ba,“ souhlasil muž, „zdá se, že na ně působí zhoubně, to musím přiznat. Neobtěžovalo by vás to příliš, milý pane, o kousek s ní couvnout, abychom mohli projet?“

„Jistě,“ řekl Hadrián, „udělám, co je v mých silách.“

Avšak Růženka, když už jednou byla na cestě, nespátrovala žádný pádný důvod pro to, aby se vrátila na pole. Chvíli s ní Hadrián zápolil a pak dostal nápad. Oběhl okolo ní dozadu k vozíku a naplnil Růženčin korbek pivem. Použil toho jako úplatku a podařilo se mu vylákat Růženku za živý plot. Jakmile byla z dohledu, mohl kočí jakžtakž zvládnout koně. Pán v levandulovém kabátě pozoroval celé to představení uchvácen; a když se Hadrián zase objevil, nasadil si pevněji monokl a vyklonil se k němu.

„Povězte mi, dobrý muži,“ otázal se, „ona to pivo pije nebo se jím oplachuje?“

„Pije,“ řekl hořce Hadrián.

„Velmi pozoruhodné,“ řekl muž, „slon, a pije pivo.“

„Velice lituji, že jsme vám splášili koně,“ omlouval se Hadri-

án. „Růženka jim nechtěla ublížit, opravdu.“

„To nestojí za řeč, příteli,“ řekl muž a pokynul štíhlou rukou. „Už o tom nemluvme, prosím. Příjemné rozptýlení. Povězte mi, pije ještě něco jiného kromě piva?“

„Ano,“ řekl Hadrián úsečně. „Všechno.“

„Úchvatné!“ řekl muž. „Jestliže tak zapůsobila na moje šedáky, byl bych rád viděl, co udělala ze štvance,“ dodal s veselou jiskřičkou v očích.

„Musím říci, že to bylo velice malebné,“ přiznal Hadrián a zašklebil se. „Nikdy jsem neviděl tolik lovců spadnout najednou.“

Pán v kočáře zařval smíchy, potom sňal cylindr a podal Hadriánovi štíhlou ruku. „Jsem lord Fenneltree, mimochodem, a jsem potěšen, že vás poznávám.“

„Děkuji, pane,“ vykoktal Hadrián. „Mé jméno je Hadriánus Rookwhistle a tohle je Růženka.“

„Okouzlující jméno,“ řeklo jeho lordstvo nepřítomně a poté se zasněně zahledělo do prostoru. Protože se Hadrián dosud nikdy nesetkal s lordem, byl na vahách, co má dělat. Nebyl si docela jist, je-li už slyšení u konce. Zrovna se chystal nasadit klobouk a odporoučet se, když se jeho lordstvo s trhnutím probralo, přitisklo si pevněji monokl a pohlédlo na něho.

„Přemýšlel jsem,“ řekl lord Fenneltree hrdě, jako by popisoval nějaký vzácně se vyskytující jev. „Nemáte čirou náhodou teď právě čas?“

„No... ano,“ řekl Hadrián. „Máme namířeno k pobřeží.“

„Báječné! Báječné!“ vydechlo jeho lordstvo nadšeně. „Nemohlo být šťastnějšího setkání.“

„Vážně? A pročpak?“

„Slavnostní večírek,“ řeklo jeho lordstvo tajemně, „slavnostní večírek, drahý příteli, který zaměstnává moje myšlenky v bdění i snění již celý tento měsíc.“

„Ach ano, rozumím,“ řekl Hadrián. Nerozuměl zhola ničemu, ale chtěl být zdvořilý.

„Co o tom soudíte, Jenkinsi?“ obrátilo se jeho lordstvo na ko-

čího. „Že by se nám slon skvěle hodil na večírek?“

„Zajisté, Jasnosti,“ řekl Jenkins bezvýrazně. „Když to říkáte...“

„Jak je to příjemné, dostane-li se člověku povzbuzení,“ řeklo jeho lordstvo a usmálo se na Hadriána.

„Promiňte mi,“ osmělil se Hadrián, „ale co byste si ode mne vlastně přál?“

„Nemůžeme o tom debatovat tady,“ řeklo jeho lordstvo rozhodně, „je to příliš únavné, vést intelektuální rozhovor na zadním sedadle v kočáře. Půjдете-li stále touto cestou přibližně míli, uvidíte můj dům. Leží po levé straně. Přijďte tam, drahý příteli, a přiveďte s sebou svého slona. Nad malým občerstvením si o té záležitosti lépe pohovoříme, pravdaže?“

„Jste velmi laskav,“ poděkoval Hadrián.

„To nestojí za řeč. Domů, Jenkinsi!“

Kočár odhrčel alejí a Hadrián, ze všeho už janek, se vrátil zpátky na pole pro Růženku.

„Je to divná věc, Růženko,“ promlouval k ní, když ji vedl po cestě. „Nejdřív ses pokusila jednoho aristokrata zabít, a pak nás jiný pozve na oběd. Mne alespoň pozval; ale soudím, že i tobě dá zeli nebo něco podobného. Rád bych věděl, co je to za večírek, že kolem toho nadělá tolik řeči? Nechápu, čím bychom mu mohli být nápomocni. Každopádně, milá holka, teď nezapomínej, kde jsi, a chovej se podle toho. Nechci přijít o hlavu kvůli vraždě jednoho lorda.“

Brzy došli k bráně z tepaného železa, zavěšené na vysokých sloupech; z každé strany ji střežil jeden kamenný okřídlený lev, oživený ploškami zeleného mechu a žlutého lišejníku. Za branou se vinula cesta pěstěným parkem, posetým shluky velkolepých stromů, a v dálce se rozkládala obrovská rezidence lorda Fennel-treeho, ve slunečních paprscích rudá jako růže, s jemně mřížovanými okny, vysílajícími zářné odlesky. Z fortnýřova domku přiklusal postarší muž, odhrnul si kučery s čela a otevřel bránu dokořán.

„Dobrýtro, pane,“ řekl a pohlížel poněkud s obavami na Růženku. „Jeho lordstvo pravilo, že přijdete.“

Hadrián a Růženka s vozíkem, rachotícím za nimi, se dali dlouhou klikatou cestou. Když dorazili bliž k domu, palouk ustoupil úpravné sestřihanému trávníku s květinovými záhony. Živý plot z tisů byl pečlivě a roztomile upraven do podoby pávů, jednorožců a podobných zajímavých zvířat, jeho lordstvo stálo na schodišti v průčelí a netrpělivě očekávalo jejich příchod, obklopeno několika sluhy a starším, téměř kulatým majordomem. Všichni stěží potlačovali vzrušení při pohledu na Růženku.

„Tady jste,“ řekl lord Fenneltree. „Skvělé. A teď, milý brachu, pojd'te dál a trochu pojíte. Mimochodem, co má Růženka ráda kromě piva?“

„No, ovoce a zeleninu,“ oznámil Hadrián.

„Raymonde,“ pokynulo jeho lordstvo majordomovi, „ukáž panu Rookwhistlovi a Růžence cestu ke stájím a pak řekni zahradníkům, aby sehnali nějaké ovoce a zeleninu.“

Sotva Růženku připoutali v prostorné stodole, která stála v ohradě zároveň se stájemi, už tu byli zahradníci s kolečkem naloženým šťavnatým ovocem a zeleninou, až se i Hadriánovi sbíhaly sliny. Růženka samou radosti pronikavě zatroubila. Byly tu broskve a hrozny, mrkev, zeli a hrášek, hrušky a meruňky. Hadrián opustil Růženku hltající předložené lahůdky a odebral se v doprovodu majordoma do rezidence. Uvedli ho do obrovského salónu, kde odpočíval v lenošce lord Fenneltree, obklopen smečkou psů všech možných tvarů a velikostí.

„Pojd'te dál a sedněte si,“ řeklo jeho lordstvo. „Hned něco málo pojíme. Růženka je zdráva a dobré myslí, doufám?“

„Ano,“ odvětil Hadrián, „a najedená je ažaž. Je to od vás tak laskavé, vždyť vás ohrozila na životě. Jsem vám skutečně velmi povděčen.“

„Prosím,“ řeklo jeho lordstvo, „jestliže se cítíte tak zavázán, mohl byste mi prokázat malou službičku.“

„Cokoli je v mých silách.“

„Jde o ten zatrápený večírek,“ objasňovalo jeho lordstvo a přivřelo přitom oči, jako by mu pouhé pomyšlení na tu záležitost působilo muka. „Víte, mám dceru. Troufám si tvrdit, že není vyloženě odpuzující. Zakrátko bude mít osmnácté narozeniny a na oslavu uspořádáme slavnostní večírek, rozumíte ? Moje drahá choť je, jak se obávám, žena tvrdohlavá a náročná a trvá na tom, aby tento večírek svou mimořádností a originalitou předstihl všechno, co se kdy v okrese pořádalo. Tedy, finanční stránku toho podniku bych zvládl bez potíží, ale dosud mi nenapadlo nic originálního. A tu jste mi přišel do cesty vy.“

„Rozumím,“ řekl Hadrián obezřetně.

„Usoudil jsem,“ pokračovalo jeho lordstvo, „že předvést společnosti na večírku obrovitého krotkého slona, který pije pivo, je idea vskutku originální, co říkáte?“

„Ano,“ špitl Hadrián.

„Drahý příteli, neprojevujte souhlas, máte-li pocit, že se mému nápadu nedostává originality,“ pravilo jeho lordstvo se vši vážností.

„Kdepak, to ne, bylo by to naopak velmi originální,“ řekl Hadrián. „Mám prostě Růženku pořád okolo sebe, a proto jsem si hned neuvědomil mimořádnost takového počínu.“

„Přesně tak,“ odtušilo jeho lordstvo. „Tedy představuji si to takhle: navrhoval bych, abychom Růženku oděli kostýmem, který by odpovídal jejímu východnímu původu, a já pak na ní vjedu jako na koni a v příhodném oblečení do taneční síně. Předpokládal bych něco na způsob mahárádži. Jaký dojem na vás dělá taková myšlenka?“

„Ano,“ řekl Hadrián, „myslím, že to zvládne.“

„Velkolepé!“ zvolal lord Fenneltree a rozzářil se. „Máme na to téměř týden, abychom zařídili detaily. Během té doby mi bude potěšením, když vy a Růženka budete mými hosty. Naštěstí je moje choť s dcerou ve městě na nákupech všelijakých těch ženských parádiček, takže můžeme své tajemství uchovat bez obtíží.“

„Jsem si jist, že váš nápad bude mít úspěch,“ řekl Hadrián.

„V to doufám, milý hochu,“ skončilo jeho lordstvo a povstalo.
„A teď se pojďme trochu posilnit.“

Lehký oběd dle lorda Fenneltreeho sestával z těchto chodů: chřestová polévka, vařený platejs na bílém víně a na smetaně, křepelky s hrozny, srnčí kýta nadívaná kaštany a mísa čerstvých jahod se šlehačkou. Nato se pustili do příprav večíрку. Jeho lordstvo, uneseno originalitou nápadu jako celku, rozhodlo, že se na ničem nemá šetřit. Najali tři místní krejčí, aby pro Růženku zhotovili nákladnou slavnostní uniformu, a tři tesaře, kteří seřizovali nosítka. Nosítka, to byl Hadriánův nápad. Tušil, že posadit lorda Fenneltreeho obkročmo na Růženčin krk a předpokládat, že ji přitom zvládne, je poněkud pošetilé. Proto navrhl, aby se mahárádža se vším pohodlím uvelebil v nosítkách, zatímco jeden z jeho služebníků, to jest sám Hadrián, si vezme na starost choullostivý úkol Růženku řídit. Lordu Fenneltreemu se nápad velmi zalíbil.

Růženčin slavnostní oděv záhy dohotovili a bylo to něco vpravdě oslnujícího. Byl ušit z drahocenného temně modrého sametu, pokryt stovkami zlatých penízků a barevných korálků a výšivka zlatou nití znázorňovala cosi, co lord Fenneltree pokládal za hindské písmo. Toto skvostné oblečení museli zvedat čtyři lidé a třpyt penízků a korálků oslepoval na vzdálenost deseti stop. Nosítka byla rovněž okázalá, mistrovsky vyřezávaná a nahore zdobená třepením. Byla v barvě šarlatové, žluté a temně modré, podobně jako Růženčin vozík, kterýžto lord Fenneltree pokládal za velmi vkusný. I nosítka zdobily orientální vzory a zlaté penízky. Jeho lordstvo i Hadrián byli výsledkem potěšení.

Potom přišly na řadu kostýmy pro jeho lordstvo a pro Hadriána. Oba strávili mnoho času tím, jak je zmateni krejčí měřili a naznačovali křídou střih. Krejčí byli zmateni hlavně proto, že doposud neměli příležitost podobné kostýmy vytvářet a že lord Fenneltree neustále měnil svá rozhodnutí. Jeden z nich z toho dokonce musel ulehnout, když předtím na jeho hlavu dopadla

zloba lorda Fenneltreeho, protože ušil šarlatový turban namísto bílého.

Hotové dílo bylo opravdu přepychové. Jeho lordstvo trvalo na tom, že si kostým samo navrhne, a každá sebemenší poznámka o tom, co nosí mahárádža, byla vzata na zřetel, takže výsledek by snad uspokojil i nejnáročnějšího orientálního potentáta. Oblek sestával z dlouhých pytlovitých karmínových kalhot, zdrhnutých nad kotníky, ze zašpičatělých perských trepek, bohatě zdobených zlatými penízky a zlatou výšivkou, a z velkolepého tříčtvrtečního pláště v nefritově zelené a žluté barvě. To vše bylo korunováno sněhobílým turbanem, na němž se chvěla čtyři páví péra. Péra byl rovněž Hadriánův nápad a mladší členové zahradnického personálu trávili po několik dní svůj volný čas tím, že se plížili po zemi za ubohými ptáky a oškubávali je. Hadrián jako vodič slona nemohl samozřejmě předčit leskem mahárádžu, i spokojil se s malou šarlatovou vestou, zlatem vyšívanou, pytlovitými bílými kalhotami a bílým turbanem. Když byly konečně kostýmy dohotoveny, vyzkoušeli si je v soukromí lordovy ložnice a Hadrián musel uznat, že oba vyhlízejí vskutku pozoruhodně. Jeho lordstvo jevilo však jistou nespokojenost. Když se prohlédlo v zrcadle ze všech stran, zneklidnělo a zadumaně se tahalo za licousy.

„Víte, chlapče drahý,“ promluvil konečně lord, „něco tomu schází. Vypadám příliš bledý na mahárádžu, nezdá se vám?“

„Snad,“ řekl Hadrián.

„Už to mám,“ zvolalo jeho lordstvo v náhlém záchvatu inspirace. „Ohořelý korek!“

Než se Hadrián vzmohl na nějakou námitku, odeslali rychle majordoma do vinného sklepa, odkud se brzy vrátil s velkým výběrem zátek. Za přispění dvou sluhů a obrovského svícnu vyrobili dostatečné množství ohořelého korku a jeho lordstvo se s nelíčenou chutí začalo pomazávat.

„To je ono!“ řekl lord nakonec a obrátil se vítězoslavně od zrcadla. „Jak to vypadá?“

Hadrián na něho zíral. Tvář lorda Fenneltreeho byla teď černá jak uhlí a z tohoto pozadí vystupovaly ohromné fialkové oči a kaštanové licousy; působilo to přinejmenším poutavě.

„Skvělé,“ prohlásil Hadrián hlasem plným pochyb.

„To je právě onen poslední tah štetce, který všechno dokonale mění,“ řeklo jeho lordstvo. „Teď mi dovolu upravit vás.“

Právě udělal polovinu Hadriánovy tváře, když se v pokoji znovu objevil majordomus.

„Promiňte, mylord,“ řekl.

„Co je, Raymonde, copak se děje?“ otázalo se jeho lordstvo nedůtklivě a ustalo v práci.

„Domnívám se, že byste měl vědět, mylord, že její lordstvo právě přijelo.“

„Bože na nebesích!“ vzkřikl lord zděšeně. „Nesmí nás takhle najít... rychle, rychle, Raymonde, jdi a řekni jí, že se zrovna koupu, nebo něco takového. Nepouštěj ji sem nahoru... a především o slonovi ani muk!“

„Prosím, mylord,“ řekl Raymond a opustil pokoj.

„Nechápu, proč se vrátila,“ řeklo jeho lordstvo a odvíjelo si zběsile turban. „Měly se vrátit až pozítří. Hled'te, Rookwhistle, nesmi se za žádných okolností dovědět o našich plánech. Má mizivý smysl pro humor, moje drahá choť, a nejspíš by nám to celé zatrhl. Tedy, drahý hochu, mlčet jako hrob, ano? Ticho jako v hrobce, jasné?“

VII

Pávi a broskve

Poprvé přepadly Hadriána vážné pochybnosti o zdaru chystaného Růženčina vstupu do společnosti při setkání s lady Fenneltreeovou a její dcerou Jonquil.

Lady Fenneltreeová byla vysoká, majestátní žena se spoustou vlasů doposavad zlatých, s jemným profilem a s očima, jaké mívají obzvláště nevrle krajty. Mluvila-li, vyslovovala jasně, takže o jejích přáních nemohlo být pochyb, a takovým hlasem, jaký byste nasadili, kdybyste měli promluvit k několika stům gardistů. Používala, když vyjadřovala svá přání, velkého a krásně tvarovaného lornětu, kterým násobila svůj zhoubný pohled. Její zraky dočista ochromovaly Hadriánovy hlasivky. Naproti tomu Jonquil se vyvedla po otci. Zdělila jeho štíhlou konstituci, k níž přidala pár vlastních křivek. A obrovské fialkové oči a dlouhé kaštanové vlasy. Její krása byla tak vznešená a nepozemská, že působila na Hadriánovy hlasivky obdobně jako pátravý pohled lady Fenneltreeové.

Když vstoupili do salónu, poněkud rozcuchaní a se stopami ohořelého korku na obličejích, její lordstvo pozvedlo lorněť a upřelo na ně zrak tak nelítostný, že Hadrián zbledl.

„Má nejdražší, to je milé, že jste zase tady,“ podotkl lord Fenneltree chabě.

„Nezdá se, že by vám to bylo milé, aspoň soudě podle toho, že jste nás neočekával zde v salónu,“ řekla chladně lady Fenneltreeová. „Kdo je tohle?“

„Ach ano!“ zajíklo se jeho lordstvo. „Dovolte, abych vám ho představil, lásko moje. To je Hadrián Rookwhistle, syn mého dávného dobrého přítele ze studií. On... právě tudy náhodou projížděl, a tak jsem ho pozval, aby zůstal na večírek. Hadriáne, to je moje choť a Jonquil, má dcera.“

„Těší mne,“ poznamenalo její lordstvo tónem, z něhož bylo jasně znát, že zpráva o Hadriánově hrozícím skonu by její lordstvo zanechala chladné.

„A co ve městě,“ pravilo jeho lordstvo a zamnulo si ruce, „měly jste se tam dobře? Ano? Nakoupily jste si moc pěkných, přepěkných věcíček, ano?“

„Ruperte,“ odtušilo její lordstvo, „přestaňte s námi laskavě jednat jako s párkem zaostalých dětí. Důležitější je, jak daleko jste vy pokročil s přípravami na večírek.“

Jeho lordstvo sebou trhlo a polklo naprázdno. V Hadriánovi by se byl krve nedořezal. Již z této nepatrné výměny názorů s lady Fenneltreeovou nabyl přesvědčení, že je to poslední žena na světě, která by zhlížela shovívavě na slona, byť nádherně oděného, až bude uveden na její večírek. Ovšem věci dospěly už tak daleko, že nemohl dělat nic jiného než sedět a nechat všechno vysvětlování na lordu Fenneltreeovi.

„Přípravy!“ zvolal lord Fenneltree a popotahoval se přitom za klopky kabátu a snažil se vypadat jako starý lišák. „Přípravy... ano, zajisté, ale nemohu vás s nimi podrobně obeznámit, má lásko. Řekněme pouze, že přípravy mám pevně v rukou, neobyčejně pevně v rukou. Chystá se překvapení, má lásko. Avšak moje rty jsou zapečetěny. Nikdo ze mne nedostane slova, ani kdyby mě čtvrtili.“

„Hm!“ hlesla lady Fenneltreeová a vložila do toho hlesnutí více podezření a předtuch než soudce, který se chystá dát provaz. „Dobrá, nemůžete-li se už obejít bez takových dětinskostí, je alespoň milé vědět, že jste v době naší nepřítomnosti nebyl docela nečinný.“

„Nikterak!“ protestovalo jeho lordstvo vážně. „Na mou duši, pracovali jsme jako bobři, opravdichtí bobři, má lásko. Úspěch večírků je zaručen, to vám přísahám.“

Příští dva dny strávil Hadrián v mučivých obavách. Jeho úsilí přimět lorda, aby vše sdělil lady Fenneltreeové, vyznělo naprázdno. Lorda Fenneltreeho poprvé v životě napadla originální

myšlenka a on nebyl s to se jí vzdát. Zvláště pak, když dobře věděl, že její lordstvo by tomu jistě učinilo přítrž, kdyby se o tom dovědělo. Jakmile se však podaří dosáhnout triumfálního úspěchu, nebude si lady moci stěžovat.

Potíže s ukrýváním Růženky v prostoru stájí před člověkem do té míry vševědoucím, jako byla lady Fenneltreeová, byly přenáramné. První věc, kterou odhalila, byl naprostý nedostatek ovoce při tabuli. Lord Fenneltree to v prudkém návalu inspirace vysvětlil jako důsledek škůdcovské činnosti nové jedovaté odrůdy brouků, kterémužto vysvětlení, jelikož se v přírodopytu nevyznala, uspokojena uvěřila. Pouze dala vyhazov vrchnímu zahradníkovi. Poté odhalila, že polovina pávů pobíhá smutně po parku bez ocasu. Lordovo vysvětlení, že pelichají, setkal se s opovržením, neboť dokonce i lady Fenneltreeová věděla, kdy pávi pelichají. Svolali hajné a její lordstvo k nim proneslo bojovnou řeč, hodnou legendární královny Boadiceje. Dostali rozkaz vyčíhat zloděje pávích per, obsadit celý obvod parku a střílet bez předchozího varování.

Tou dobou vstával Hadrián vždy o půlnoci, což neprospívalo jeho přetaženým nervům, aby dle příkazu Růženku trénoval. Vzhledem k velkému počtu ozbrojených hajných stávalo se toto počínání vysloveně riskantním. Sama Růženka situaci neulehčovala. Zhýčkaná bohatou dietou, dávala se do hlasitého, pronikavého troubení, hned jak zmizela její zásoba broskví. Lord Fenneltree i Hadrián žili v trvalém strachu, že lady Fenneltreeová zvuk zaslechne a přistoupí k vyšetřování. Odpoledne před večírkem unikli odhalení skutečně jen o vlasek. Vzadu za domem na hladkém zeleném trávníku hráli všichni poklidně kroket, když tu znenadání zaznělo pronikavé a rozhorlené zatroubení, které se lehce vznášelo vzduchem směrem od stájí. Její lordstvo, právě připraveno k ráně, namísto ztuhlo a upřelo zrak na lorda Fenneltreeho. Ten se zoufalou snahou přehlušit Růženku dal se do hlučného, nemelodického zpěvu.

„Co je to za hluk?“ otázalo se její lordstvo zlověstně.

„Hluk?“ odvětilo jeho lordstvo a udeřilo do kriketové koule nežádoucí silou. „Hluk? Máte na mysli můj zpěv, lásko moje?“

„Ne,“ odseklo její lordstvo nakvašeně.

„Já nic neslyšel,“ řeklo jeho lordstvo. „Vy ano, Hadriáne?“

„Ne,“ hlesl Hadrián a přál si, aby byl za horami, „vůbec nic.“

„Znělo to,“ promluvílo její lordstvo, „podobně jako trumpet a nebo kornet nebo takové ty sprosté nástroje, na které se hraje v kapelách.“

Vzápětí donesl vánek k jejich sluchu další nespokojené zatroubení.

„Ted’!“ vykřiklo její lordstvo. „To je ten zvuk!“

„Ach tohle!“ řekl Hadrián zoufale. „Myslím, že to bude nějaký místní hon.“

Lady Fenneltreeovou to nepřesvědčilo. Stála, hlavu nakloněnou k jedné straně, a naslouchala, zatímco Hadrián a lord Fenneltree sotva dýchali. Rozhostilo se však požehnané ticho. Pravděpodobně přivezli trakař se zásobou broskví.

„Když už padla zmínka o místním honu,“ pokračovalo její lordstvo znenadáni, „slyšel jste, Ruperte, o té politováníhodné události? Jakýsi muž, bezpochyby pomatený, zlomyslně zaútočil na štvanici s ohromným divokým slonem.“

Hadrián si upustil kriketovou hůl plnou vahou na nohu.

„Ano,“ řekl lord Fenneltree a snažil se tvářit přísně. „Politováníhodné.“

„Nejhorší na tom bylo,“ zasyčelo její lordstvo a napálilo kriketovou kouli s takovou vervou, až prostřelila bezvýsledně tři branky, „že ten muž byl úplně nahý.“

„Skutečně?“ zbystřil pozornost lord Fenneltree. Pohlédl na Hadriána, jenž mu tuto část příhody zatajil.

„Dokonale nechutné,“ konstatovalo její lordstvo.

„Úplně nahý, hm?“ opakoval lord Fenneltree, zjevně uchvácen. „Ale proč pobíhal úplně nahý se slonem?“

„Nižší třídy,“ vysvětlilo její lordstvo, „dělají někdy prapodivné věci, obzvláště pod vlivem alkoholu.“

Během rozhovoru Jonquil stála a zírala do prostoru, Ted' upřela na Hadriána vlahé oči.

„Ještě nikdy jsem neviděla nahého muže,“ řekla.

„Jonquil!“ vykřikl lord Fenneltree hluboce otřesen. „To bych prosil! Máš na to ještě dost času.“

Rozhovor úspěšně odvrátil pozornost lady Fenneltreeové od Růženčina troubení, ale Hadriána zůstavil v nesmírných rozpacích.

Byl si teď naprosto jist, že nápad lorda Fenneltreeho je předurčen ke zkáze. Když už nic jiného, pak lady Fenneltreeová určitě nebyla z žen, které s nadšením uvítají odhalení, že několik dní hostila pod svou střechou mladíka, jenž úplně nahý napadl místní štvanci. Pokusil se ještě jednou vysvětlit své stanovisko lordu Fenneltreemu, jeho lordstvo bylo však argumentům nepřístupné jako skála.

„Nechte nás s Růženkou v tichosti odejít,“ prosil Hadrián. „Ujišťuji vás, že až na to vaše choť přijde, vybuchne jak sopka.“

„Nesmysl!“ pravilo jeho lordstvo lehkovážně. „Náš velkolepý vstup do taneční síně ji tak uchvátí, že nebude mocna slova.“

Hadrián si neuměl představit žádné okolnosti, za nichž by lady Fenneltreeová nebyla mocna slova.

„Ale až přijde na to, kdo jsem,“ namítal, „a až přijde na to s Růženkou... a... a... až přijde na to s ovocem a pávími ocasy...“ Ztratil hlas. Dolehla na něho představa, jak lady Fenneltreeová odhalí toto vše současně.

„Drahý hochu,“ řeklo jeho lordstvo, „nedělejte si starosti. Vy jste od přírody příliš úzkostlivý. Už dříve jsem si toho povšiml. To strašně vysiluje nervy. Moje choť je svým způsobem vnímavá, jak jste už zajisté postřehl. Až vstoupí do tanečního sálu slon, okamžitě si uvědomí, že slona na žádném jiném bále v okrese dosud neměli. Říkám vám, drahý hochu, bude to pro ni nezapomenutelný večer.“

Byl, ale trochu jinak, než si lord představoval.

Nadešel soumrak velkého dne a celý dům kypěl shonem. Ta-

neční síň, kde měla Růženka vystoupit, byla sto padesát stop dlouhá a padesát stop široká. Z jedné strany byly masivní vyřezávané dubové dveře, které vedly ven na terasu, vydlážděnou kamenem. Tudy měla Růženka vstoupit a objevit se před zraky společnosti. Nade dveřmi, jako vlaštovčí hnízdo na zdi, byla galerie, kde se předem shromáždili hudebníci. Celou scénérii osvětlovalo čtyřiaadvacet gigantických svíců, zavěšených ve dvou řadách podél taneční síně. Jiskřily a třpytily se jako vánoční stromečky, připevněné vzhůru nohama. Podlaha tanečního sálu byla tak naleštěná a navoskovaná, že se blyštěla jako hnědé jezero. Na konci místnosti, naproti velkým dveřím, stály dlouhé rozkládací stoly, pokryté sněhobílými ubrusy. Na nich se skvěly velké stříbrné mísy s ovocem, studené srnčí kýty, račí ocásky v aspiku, zářivé jako obrovské červené mouchy v jantaru, velikánské koláče s podzimně zbarvenou kůr-čičkou, nadívané masem tetřívčím, bažantím a křepelčím, uzení úhoří skrčení v záhonech petrželky a potočnice, obrovitánský uzený losos, oblečený do pečlivě plasticky zpracovaného kabátku z majonézy, zdobeného černými perlami kaviáru. A uprostřed, pièce de résistance, celé pečené selátko, překrásně obložené, s růžovým jablkem v rypáčku. Tyto zákusky byly obklopeny skleněnou mísou s punčem, stříbrnými kbelíky plnými šampaňského, sevřenými řadami francouzského červeného klaretu a portského, aby se pánové udrželi v dobré náladě, a pomerančovou, citrónovou, broskvovou šťávou a růžovou a bílou zmrzlinou, které měly osvěžit dámy po vysilujícím valčíku nebo waltzu. Jak se den vlekl, všeobecný shon byl stále horečnější. Hadrián trávil čas jednak ve stájích, kde nacvičoval s Růženkou její výstup, anebo putoval do tanečního sálu a civěl na ohromnou rozlohu lesklého parketu s pocitem děsu hluboko v žaludku.

Zanedlouho, když se po nebi rozlil měsíční svit, zahrčely a zacinkaly první kočáry, vezoucí společnost statných pánů s licousy a kníry a mrak pestrých, navoněných dam. Kapela zaujala své místo na galerii a vyhrávala s citem náladovou hudbu na při-

vítanou. Hadrián zachmuřeně popíjel punč, proklínaje v duchu strýce, lorda Fenneltreeho i Růženku, že ho dostali do téhle šlamastiky. Druhá sklenka však měla hřejivý účinek, a tak si nalil třetí. Právě se rozhodl, že půjde a požádá Jonquil o tanec, když tu širokým krokem vešlo mohutné individuum s licousy a hlasitě se dožadovalo něčeho k pití. V prvním okamžiku ho takto vyparáděného Hadrián nepoznal. Potom ho znenadání zamrazilo. Muž se zastavil opodál a nebyl to nikdo jiný než sám majitel monkspepperského revíru, naštěstí zcela zaneprázdněný proléváním hrdla a nejevící zájem o své okolí. Hadrián se s kapesníkem přes obličej vykradl nepoznán z taneční síně a jal se hledat lorda Fenneltreeho. S jistými potížemi se mu konečně podařilo lorda najít a ukořistit hostům.

„Co je...? Oč jde?“ otázalo se jeho lordstvo popuzeně.

„Podívejte,- musíme to odvolat,“ zasykl pološílený Hadrián.
„Víte, kdo tu je?“

„Kdo?“

„Majitel monkspepperského revíru tu je!“

„Ale ovšem, já vím,“ prohlásilo jeho lordstvo s podivem. „Pozval jsem ho.“

„Vy jste ho pozval?“ nevěřil svému sluchu Hadrián. „A co myslíte, že řekne, až uvidí Růženku?“

„Právě proto jsem ho pozval, milý hochu,“ zachechtalo se jeho lordstvo, „abych slyšel, co řekne.“

„Vy jste se musel zbláznit,“ spustil zoufalý Hadrián. „Umíte si představit, že když posledně potkal Růženku, sebrala ho chobotem a praštila jím o zem? Co myslíte, že řekne, až ji tady uvidí?“

„Myslím, že to bude velmi zábavné,“ odtušilo jeho lordstvo.

„Ale mně vyhrožoval vězením,“ poznamenal Hadrián.

„Prosím vás, nedělejte si hlavu se starým Darceyem,“ řeklo jeho lordstvo lehkomyšlně, „snadno ho uchlácholím.“

Protože Hadrián už viděl dokonalou lordovu neschopnost uchlácholit lady Fenneltreeovou, dovedl si živě představit účin-

nost jeho zásahu v případě pána z Monkspepperu.

„No tak, už dost, můj milý chlapče,“ řeklo jeho lordstvo. „Zase už začínáte být nervózní. Nechtě toho, moc vás prosím. Budeme potřebovat chladný rozum pro úkol, který nás čeká, chladný a střízlivý rozum. Zavolám vás za půl hodiny a půjdeme se převléci. Už se nemohu dočkat toho pozdvižení, které způsobíme.“

A unikl dřív, než ho mohl vyděšený a zmatený Hadrián zastavit.

Večírek byl v plném proudu, taneční síň vypadala jako velký pohybující se květinový záhon, jak páry kroužily po lesklém parketu. Víno a punč tekly proudem, takže mnozí z pánů, kteří přijeli bledí a nezajímaví, byli teď růžolící a rozzáření, a ti, kdož přijeli růžolící a rozzáření, byli teď brunátní. Vysílené dámy dopadaly do křesel v koutech sálu, mocně se ovívaly vějíři a naříkavě žadonily o zmrzlinu a citrónovou šťávu jako žíznivá ptáčka. Zachmuřený Hadrián si poslal sluhu pro šampaňské a příští půlhodinu strávil ve snaze zapomenout, co se kolem děje. Šampaňské se mu usadilo na dně žaludku jako chladná olověná střela osudu. Rozhodoval se právě, má-li to zkusit s punčem, když se u jeho lokte zničehožnic zhmotnil lord Fenneltree a vyburcoval Hadriána z těžce nabyté rovnováhy.

„Hodina udeřila,“ řeklo jeho lordstvo. „Nadešla naše velká chvíle.“

„Kéž byste měl pravdu,“ řekl hořce Hadrián a následoval lorda po schodech nahoru.

V ložnici jeho lordstva byly na posteli s nebesy rozprostřeny kostýmy, skvoucí se v plném lesku. Majordomus i komorník, zajíkájící se rozčilením, byli připraveni pomoci pánům s oblékáním. O půl hodiny později se lord Fenneltree s tak asiatským vzezřením, jakého jen byl se svými fialkovými očima a kaštanovými licousy schopen, plížil zadním schodištěm. A za ním Hadrián. Došli ke stájím, kde byla rozložena veškerá Růženčina výstroj, třpytící se ve světle petrolejových lamp.

„Nuže,“ řeklo jeho lordstvo vzrušeně, „zbývá jen obléci naši hvězdu a velký výstup započne. Nemohu se dočkat, jak se budou tvářit!“

VIII

Slavnostní večírek

Hadrián došel k velké stodole a otevřel vrata dokořán. A když tak učinil, všiml si, že se sladká vůně sena mísí s jiným, výraznějším pachem. Svrátil nos a zavěštil; zápach to byl důvěrně známý, Hadrián však nebyl s to jej zařadit.

„Růženko!“ zavolal.

V setmělé stodole bylo ticho. Nevítal jej pronikavý radostný vrískot, jímž se Růženka vždy ozývala na zvuk jeho hlasu.

„Růženko!“ zvolal znovu úzkostně. „Růženko, jsi tady?“

Ticho bylo znenadání prolomeno hlasitým, nicméně velmi důstojným škytnutím. Hadrián pojal hrozivé podezření a také mu svítl, co je to za vonný výpar. Je to rum. Zvedl lucernu a honem vběhl do stodoly. A tam Růženku našel. Opírala se elegantně o stěnu, jemně poškytávala a zamyšleně jednou nohou sem a tam kutálela malou, leč prázdnou láhev. Hadrián na ni zděšeně zíral. Nedovedl si představit, jak si rum opatřila, ale nebylo pochyby, že zatímco v domě panovalo veselí a hodokvas, Růženka se ve své opuštěné stodole utěšovala doušky rumu. Tvrdit, že nebyla vůbec schopna objevit se na veřejnosti, bylo by zjevným lakováním skutečnosti narůžovo. Hadrián v životě neviděl ani lidskou bytost tak dokonale namazanou.

A jak ji tak pozoroval, sebrala Růženka chomáč sena a po několika nezdařených pokusech si ho dokázala nacpat do tlamy. Zadumaně žvýkala a pak si slabě, jak se sluší na dámu, říhla. Náhle zaplavil Hadriána mohutný pocit úlevy. Nu ovšem! Tady je východisko! Drahá, milá, sladká Růženka, té se nikdo nevyrovná! Zachránila ho v hodině dvanácté! Kdyby mě to bylo napadlo, pomyslel si, sám bych jí byl ten rum dal. Pospíchal ven ze stodoly k čekajícímu lordu Fenneltreemu.

„Budete nás muset oželeť,“ řekl Hadrián triumfálně. „Je nalíznutá.“

„Nalíznutá?“ pravilo zmateně jeho lordstvo. „Co tím míníte, nalíznutá?“

„Nalíznutá... opilá... nadraná... zhulákaná,“ odvětil Hadrián. „Splasila někde láhev rumu a celou ji vyzunkla.“

„Člověče drahá,“ zalapalo po dechu jeho lordstvo. „To je katastrofa! Vy se domníváte, že nemůže vystoupit?“

„Ne,“ řekl Hadrián rázně. „Nemůže ani stát.“

„Všecko nadarmo! Naše perná práce v troskách,“ sténalo jeho lordstvo. „Nemohli bychom ji jaksi trochu podepřít? Co kdybych k ní z každé strany postavil zahradníka?“

„Ne,“ řekl Hadrián. „Povídám vám, že nedokáže udělat ani krok.“

V tu chvíli vypochoďovala Růženka jakoby nic ze stodoly, kopajíc láhev před sebou.

„Bože na nebesích,“ zvolalo jeho lordstvo. „Ona se zotavila!“

Růženka právě prožívala jeden z oněch podivných chvilkových záblesků částečného vystřízlivění, jaké přicházejí na notně opilé lidi. Hadrián ovšem shledal, že je naprosto nemožné tohle lordu Fenneltreemu vysvětlit. A mezitímco se rozhořčeně přeli, Růženka poznala svůj kostým, s pobaveným, ač snad mírně falešným zavřeštěním se k němu přišourala a lehla si, aby ji oblékli.

„Vidíte,“ pravilo jeho lordstvo vítězně. „Co jsem vám říkal? Je zcela v pořádku. Povídám vám, drahý hochu, děláte si zbytečné starosti.“

„A já vám povídám,“ řekl Hadrián divoce, „že je nacucaná jak pijavice. Pustíte-li ji do taneční síně, neberu za to odpovědnost.“

Lord Fenneltree se přiblížil k Růžence a poplácal ji s citem po hlavě.

„Ty má zlatá Růženko,“ řekl. „Uděláš to pro nás, vid?“

Růženka v odpověď škytla. Navzdory Hadriánovým protestům pokryli Růženčin hřbet obrovským rouchem, zdobeným zla-

tými mincemi, vytáhli na ni nahoru nosítka a připevnili je tam. Poté jeho lordstvo vystoupilo po provazovém žebříku a pohodlně se uvelebilo v nosítkách.

„Do toho, drahý hochu, neváhejte,“ řekl lord Hadriánovi. „Nadešla naše velká chvíle!“

S pocitem odsouzence stoupajícího na popraviště zaujal Hadrián své místo na Růženčině krku. Mám ještě nepatrnou šanci, jak se z toho úspěšně dostat, uvažoval. Kdyby se mi podařilo Růženku rázně za-kormidlovat do taneční síně a zpět, poskytl bych zadostiučinění jeho lordstvu a dostal bych Růženku rychle ze scény. Růženka měla naštěstí dobromyslnou opici. V odpověď na Hadriánovo hlasité povzbuzování se těžkopádně postavila a chvíli se zadumaně kymácela na místě. Pak se vydali kolem domu k terase před taneční síní. Růženka svým vrávoráním zpusťtošila několik květinových záhonů, jak je mýjela, až konečně dospěli k hlavnímu vchodu. Tam je očekávali majordomus a lokaj, připraveni rozevřít křídla dveří.

„Ted', vaše lordstvo?“ otázal se majordomus tajemným hlasem.

„Ted'!“ řekl lord Fenneltree, upravil si turban a ulehl královsky do nosítek. Majordomus s lokajem rozrazili dveře a na toto znamení orchestr přestal hrát. Páry, vesele kroužící ve valčíku, se zastavily. Všichni pohledu prostornou místností ke vchodu, kde se jim nabízel jako v rámu oslňující, ač podnapilý výjev orientální nádhery. S výkřiky obdivu opustili parket, utvořili špalír podél stěn, tleskali a živě hlučeli.

„Tak kupředu!“ zasykl lord Fenneltree. „Veďte ji dovnitř.“

Hadrián vyslal k Bohu krátkou prosebnou modlitbičku, rázně pobídl Růženku patami a čekal, co se stane.

Růžence nějakou tu chvíli trvalo, než si její oči zvykly na oslnivý trpyt obrovských lustrů. Potom však spatřila barevné seskupení lidí, seřazených, jak se jí zdálo, do kruhu, v němž měla předvést své umění. Nadarmo nebyla Růženka stará komediantka. Vydala radostný skřek, sebrala poslední síly a šviháckým

poklusem vběhla do sálu. A to neměla dělat.

Taneční parket, naleštěný jako zrcadlo, mohl ohrozit stabilitu i střízlivého slona, natož pak slona v Růženčině rozpoložení. Ujely jí zadní nohy, stejně poněkud nejisté, a ona náhle a prudce dosedla na zadek. I tak mohlo všechno ještě jakžtakž dopadnout, kdyby se nebyla vřítila do tanečního sálu takovou rychlostí. Ujížděla totiž po hladkém parketu klouzavě jako na sáňkách, přičemž jí Hadrián svíral uši a zoufale ji tloukl patami v marné snaze zastavit ten dravý vpád. Lord Fenneltree, který se ocitl nahoře v nosítkách vzhůru nohama, vykřikoval nesrozumitelné rozkazy, ale nikdo mu nemohl pomoci. Pištění dam a poplašené výkřiky džentlmenů naplnily taneční sál. Mezitím se Růženka, zářící jako velká hromada diamantů, valila prostorem čím dál tím rychleji, až se zarazila o dlouhé stoly na druhém konci sálu. Na podlahu se rozlil punč, šampaňské a vína osmi rozličných ročníků. Srnčí kýty, postříkané zmrzlinou, válely se na parketu mezi ovocem, mořskými raky, lososy a úhoři. Dřevo praštělo, celý dům se otřásal v základech, tak strašlivý byl Růženčin pád. A potom nastalo dlouhé, zděšené ticho, přerývané pouze Růženčíným jemným skytáním.

Lady Fenneltreeová, patrně poprvé a naposled v životě, nebyla mocna slova. Manžel jí sliboval na večírek cosi originálního, ovšem obrovského slona, ozdobeného šperky a klouzajícího bez vlády tanečním sálem v doprovodu dvou Asiatů, to by ji bylo nenapadlo ani v nejdivočejších snech.

Růženčíným pádem se zároveň zpřetrhaly provazy, zabezpečující nosítka, a ta spadla na podlahu. Lord Fenneltree se snažil z nich vyprostit; velice připomínal nádherného motýla, který se klube z kukly. Bylo to tak otřesné, že ho lady Fenneltreeová rázem poznala a zároveň se jí navrátil dar řeči.

„Ruperte!“ zařvala. „Co to má znamenat?“

Nebylo právě snadné zodpovědět takovou otázku, nicméně lord Fenneltree prokázal nejlepší snahu.

„Překvapení!“ hekl a s nervózním úsměvem ukázal na chaos

vyšperkovaný jídlem a pitím, který je obklopoval. „To je ono překvapení, o němž jsem vám vyprávěl, má lásko.“

Lady Fenneltreeová se zachvěla jako přesměřilá vysoko nalaďená harfa.

„Překvapení,“ pravila přiškrceně.

„Ano, má lásko. Koneckonců slona neměli na plese nikde v okolí.“

„A já naprosto chápu důvod takového opomenutí,“ zařičela lady Fenneltreeová zuřivě. „Koukejte to zvíře odsud vyvést!“

Až dotud seděla Růženka krotce na zadku. Nepatrné pohmoždění, jež utřila, ji nijak valně neznepokojilo, neboť je přehlušil fakt, že se zjevně ocitla ve sloním ráji. Obklopovaly ji louže vybraných opojných tekutin, tu a tam proházené něčím na zub, jako humry, zmrzlinou, srnčí paštikou, lahůdkami, kterých co živa ještě neokusila. Šťastna natáhla chobot a ochutnávala všeho, co bylo v dosahu, nedbajíc Hadriána, který jí stále ještě trčel na krku a vyvíjel zoufalé úsilí, aby svou chráněnku postavil na nohy. Zanedlouho si však Růženka přece jen vzpomněla na své dobré vychování. Tito vlídní, velkorysí lidé pro ni uspořádali takové vybrané hody, že by je měla na oplátku přinejmenším pobavit. Nasála plný chobot šampaňského na kuráž a snažila si vybavit všechny cirkusové triky, které kdysi v dobách její cirkusové slávy tolik obveselovaly obecenstvo. Po náležité úvaze se rozhodla sednout na zadní a prosit.

Byla to nešťastná volba. V kritickém okamžiku se Hadriánovi naštěstí podařilo seskočit; alkohol totiž poněkud oslabil Růženčinu rovnováhu a ona se svalila naznak na podlahu. Dunivá rána uvolnila jeden z gigantických lustrů: roztrhl se na tisíc cinkajících, blyštivých kousků, které se rozlétly po celém sále. A jelikož lustr nesl nejméně tři sta padesát velkých svící, jeho pád způsobil docela slušný požár. Dokonale vyděšení hosté pobíhali neuspořádaně a bezcílně sem a tam a hlasitě bědovali. Dámy omdlávaly, probíraly se z mrákot a znovu omdlávaly, to vše s monotónní pravidelností. Páni pak byli plně zaneprázdněni tím,

jak zachytávali klesající dámy.

Růženku to mírně udivilo. Opravdu si nevzpomínala, že by byl kdy její trik s prošením tak nadšeně přijat. Překulila se na bok, potom se ztěžka zvedla a s úsměvem obhlédla zpustošený taneční sál. Vypadalo to, že jí je kdekdo nápomocen při produkci. Hadrián uchopil velký stříbrný kbelík, naplněný vodou s ledem, a mrštil jím na hromadu vesele plápolajících svící. Podařilo se mu sice uhasit oheň, taneční síní však počala kroužit oblaka štiplavého dýmu. Lady Fenneltreeová, hněvem téměř bez sebe, uchopila teď jeho lordstvo za klopky elegantního kabátu a jala se jím třást. Byla to podívaná do té míry rozptylující, že některé dámy se rychle probíraly z bezvědomí, aby jim nic neušlo.

Večírek to byl skutečně skvělý, přesně dle Růženčiných představ, jídla i pití, co srdce ráčí, a každý se účastnil bláznivého veselí. Spěšně usrkla ze stružky portského, které jí náhodou teklo u nohou, a uvažovala, má-li znovu zkusit svůj trik s prošením. Nakonec se rozhodla, že tak vděčné publikum není záhodno unavovat, a zkusila tedy stojku. Nepovedlo se jí to o nic lépe než trik s prošením. Skácela se plnou vahou na bok. Chvilí tam tak spočinula, skytala a přemýšlela, kde udělala chybu.

K dovršení smůly v tom okamžiku znovu spustil orchestr. Hudebníci byli sice otřeseni masakrem, který se dole odehrával, avšak zachtělo-li se jeho lordstvu povyrážet se tímto způsobem, jich se na to ptát nebude. Všichni to byli staří a vážení rodinní služebníci, a proto, když k nim dolehly zvuky rozepře mezi jejím lordstvem a jeho lordstvem, a když dokonce zaslechli i rozhovor, patřící výhradně do soukromí ložnice, nemohli to už déle snést. Bylo nabíledni, že se situace musí nějak zachránit, a tak spustili naplno Vídeňský valčík. Nemohli tušit, že Vídeňský valčík patřil mezi Růženčina parádní čísla v dobách její cirkusové slávy. Sevřela vždy chobotem něco živého, pokud možno s půvabnými zlatými vlasy, a už vířila arénou v rytmu valčíku, obratně a sebejistě. Tóny důvěrně známé melodie dolehly k Růženčině sluchu a obrátily její myšlenky tímto směrem. Vyškrábala se na všechny

čtyři a rozhlédla se kalným zrakem kolem sebe. A byla to zase smůla, že jí padla do oka právě lady Fenneltreeová.

Lady v složitém a zlehčujícím rozboru lordova rodokmene došla sotva do patnáctého století, když tu se octla vysoko ve vzduchu. A Růženka se s ní točila a připadala si jako tanečnice na vlnách rozmarného valčíku. Lady Fenneltreeová pronikavě ječela a dovolávala se pomoci, Růženka si však její křik nespřímně vyložila jako hlasitý projev nadšení a spokojeně s ní kroužila dál. Měla ze sebe radost. Nikdy jsem ještě netančila tak skvěle, pomyslela si. Je pravda, že sebou občas i praštila, ale lady Fenneltreeovou přitom třímala tak vysoko, že si nemohla nikterak ublížit. Růženka opsala jeden poněkud nepravidelný kruh tanečním sálem a pokračovala, sledována upřenými, uchvácenými, hrůzou strnulými pohledy shromážděné společnosti; v tu chvíli hudebníci, kteří si uvědomili, že slona spíše pobízejí, než aby ho uchlácholili, přestali hrát. Růženka to uvítala. Nebyla už z nejmladších, taneční síň byla rozlehlá a lady Fenneltreeová těžká. Usoudila, že pro pobavení hostů učinila už dost a že teď může výstup pomalu zakončit. Uložila bezvládnou lady na srnčí kýtu, čtrnáct lahví šampaňského a zbytky lososa, pozvedla pyšně chobot a dlouze, velitelsky zatroubila. Tento zvuk měl na společnost podivný a okamžitý účinek. Usoudili, že netvor, zpitý krví lady Fenneltreeové, chystá se nyní vážně zaútočit. Na okamžik ztuhli děsem jak přikovaní, a potom se rázem rozprchli. Pelášili po tanečním sále jako zajíci. A jak už to bývá s lidskou myslí, zmatenou v momentu krize, někteří hosté, místo aby před Růženkou utekli, vrhali se přímo proti ní. Mezi nimi byl i majitel Monkspepperu, který vyvinul rychlost vzhledem ke své tělnatosti závratnou. I ve stavu, v jakém byla, ho Růženka poznala. Rozzářila se radostí; cožpak to nebyl tentýž laskavý pán, který jí vypomohl při produkci na louce? Potěšené zavřískla, a když ji mýjel, chytila ho obratně do chobotu a vynesla vzhůru. Hadrián ze strachu, že by majitele monkspepperských pozemků mohl potkat stejný osud jako lady Fenneltreeovou, rozhodl se zasáhnout.

„Růženko!“ zařval do pekelného zmatku. „Polož ho!“ Růženka zůstala jaksi překvapena, poněvadž s pánem z Monkspepperu dosud neskončila. Zamýšlela korunovat číslo tím, že by ho hodila na galerii mezi orchestr. Ale začala pociťovat únavu. A jestliže jí Hadrián přikázal pána položit, proč by neuposlechla? Rozvinula tedy chobot a dobrý metrák živé váhy pána z Monkspepperu s hlučným plesknutím dopadl na podlahu. Hadrián zavřel oči a prosil boha o smrt. Potom je znovu otevřel. Lord Fenneltree stál vedle něho a tahal ho za rukáv.

„Drahý hochu,“ řeklo jeho lordstvo, „obávám se, že jste měl pravdu. Všechno to byl omyl.“

Když se tak Hadrián díval kolem sebe na zpleněnou taneční síň, na hystericky ječící hosty, na lady Fenneltreeovou ležící v mrákotách s lososem pod hlavou, na pána z Monkspepperu v bezvědomí, a možná i mrtvého na podlaze, musel s lordovým výrokem z hloubi duše souhlasit.

IX

Útěk

Hadrián se nikdy nedokázal přesně rozpomenout, jak se mu vlastně podařilo opustit sídlo Fenneltreeových se zdravou kůží. Matně se upamatoval, že on a lord Fenneltree uspěli vyvést Růženku z trosek taneční síně a dopravit ji zpátky do stájí. Pamatoval se, jak lord Fenneltree řekl, že podle jeho přesvědčení by bylo pro Hadriána i pro Růženku lépe, kdyby se odtud „zdejšíchli“ dřív, než se lady Fenneltreeová nebo pán z Monkspepperu, anebo oba, proberou k vědomí. A pak už si jen vzpomínal, jak se on a Růženka vzdalovali v měsíční záři od sídla Fenneltreeových a za nimi rachotil malovaný vozík. Růženka měla kocovinu a chtělo se jí spát. Žalostně vzdychala nad vší tou nepříjemnou činností, ze které ji rozbolela hlava.

Hadriána hlava také bolela, ale z jiných důvodů. Měl na jazyku pár ostrých vět a potřeboval Růžence v příhodnou chvíli promluvit do duše; ale přál si co nejvíce zvětšit vzdálenost mezi nimi dvěma a hněvem lady Fenneltreeové, a hnal tudíž Růženku zčerstva. Noc byla divukrásná, vysoko na nebi se skvěl měsíc v úplňku a obloha se podobala pavučině orosené hvězdami, ale bylo chladno a jen díky té rychlé chůzi se jakžtakž zahřáli.

Po tříhodinovém pochodu si Hadrián řekl, že už jsou v uspokojivém bezpečí, alespoň pro tuto noc. Chtěl však najít takové místo, kde by se s Růženkou mohli ukrýt i nazítří, neboť věděl, že lady Fenneltreeová je žena železné vůle a nedá si pokoj, dokud jeho a Růženku nedopadnou, nezajmou a nedovedou zpátky do sídla Fenneltreeových. A rozhovor s lady Fenneltreeovou bylo za těchto okolností věru to poslední, oč Hadrián stál.

Cesta se vinula otevřenými poli a nízkým podrostem; rozhodně to nebyla krajina slibující vytoužený úkryt. Ke všemu Hadrián

s hrůzou zjistil, že vešli do rozsáhlých, pustých blat, kde by bylo obtížné skrýt i malého psíka, natož Růženku. V naději, že snad slatina brzy skončí a že na druhé straně najdou les, zrychlil Hadrián tempo. Ale vřesu jako by stále přibývalo, až se ve studeném světle rozbřesku před nimi rozprostřel, kam až oko dohlédlo, na všechny strany, purpurový, hnědý a zelený, a neskýtal pražádného místa k ukrytí. Když vyšlo slunce, celé vřesoviště bylo jako v plamenech. Pak se zvedly zkroucené jazýčky mlhy, splétaly se nad vřesem a hlodašem a posléze tyto chomáče splynuly v průsvitnou záclonu. Zakrátko mlha zhoustla a veškerá krajina jim zmizela v šedivém oparu. Růženka byla na vzdálenost dvaceti stop zcela neviditelná; ale Hadrián dobře věděl, že jakmile slunce vystoupí výš, mlha se rozptýlí. Teď nadešla vhodná chvíle ke krátkému odpočinku a k posílení. Odvedl Růženku stranou cesty do dolíku, rozdělal ohýnek, vybalil kotlík a za chvíli už v něm vřela voda. Uvařil si trochu čaje, ukrojil si chléb a sýr. Růženku obdaroval několika bochníky okoralého chleba. S opovržením je převracela nohou a hluboce vzdychala. Potom se odebrala k vozíku a položila chobot na soudek s pivem. Ale to už Hadrián, poprvé během jejich společného soužití, ztratil trpělivost. Vyskočil, běžel k Růžence a natloukl jí vši silou do chobotu. Růženka, zděšena nelaskavým jednáním svého božstva, couvla a zavřeštěla tak bolestně, že to bylo výprasku věru neúměrné. Byla vyjevená a byla uražená; nechtěla než slzu piva na svlažení vyprahlé tlamy a proti bolení hlavy, a Hadrián na ni takhle.

„Táhni od toho piva, ty... ty... ty sakramentský slone, ty,“ vrčel Hadrián. „Jediné, na co myslíš, je chlast a chlast a jenom chlast.“

Zakryl soudek dekou, poodešel, přikrčil se zachmuřeně u ohně a vyčítavě hleděl na Růženku.

„Předpokládám, že si nedáš pokoj, dokud mě nezabiješ,“ pokračoval sarkasticky. „Ono je jí ještě málo, že se mi vetřela do života! Ono jí nestačí, že mi život zničila! Že splasila polovinu koní ve městě, že zmařila monkspepperskou štvanici, že, prokle-

tá, téměř zabila pána z Monkspepperu, že pak obrátila v trosky jedno z nejmajestátnějších sídel v Anglii a že tancovala s lady Fenneltreeovou v chobotě, jako by lady byla nějaká sprostá cirkusačka! S největší pravděpodobností teď už vypsalí velkou odměnu za naše dopadení. Spočítej si jenom ty škody: samotný lustr má cenu aspoň sto padesáti liber. Ale s tím si ty hlavu nelámeš, co? Máš snad alespoň trochu výčitky svědomí? Ne, ty ne. Ty, ty myslíš jen na to, jak se znovu ožrat.“

Ustal a zlobně rozhrábl oheň. Růženka zamávala ušima a pohupovala chobotem ze strany na stranu. Ačkoli nepochopila Hadriánovo spílání do všech detailů, byl to slon prozíravý a z tónu jeho hlasu usoudila, že se Hadrián z jakéhosi neznámého důvodu trápí. Měla Hadriána opravdu ráda a byla by mu ochotně nějak ulevila. Napadlo ji, že by jeho starosti možná rozptýlila, kdyby udělala stojku. Už to málem zkusila, když Hadrián zase spustil. A tak se slušně postavila a naslouchala.

„Ptáš se, co s tebou udělám, ty prokletý živočichu? Tohle! K moři už tě tak či onak dovedu. A tam tě dám prvnímu člověku, který bude dost bláhový, aby tě chtěl. A bude mně fuk, jak s tebou naloží... mohou si s tebou nakládat, jak se jim zlíbí...“ Hadrián se odmlčel a v duchu pátral po přiměřeně úděsném osudu pro Růženku. „Pro mne za mne, mohou tě strčit i do ohrady s nějakým harampádím. Mohou tě vycpat a dát do muzea. To by pro tebe zřejmě bylo nejbezpečnější místo. Já se tě prostě zbavím, a co se s tebou bude dít, po tom už ani nevzdechnu.“

Hadrián ustal, aby nabral dechu, a Růženka ve snaze ukázat, že mu svědomitě naslouchala, zamávala ušima a vyvrískla.

„Marně prosíš,“ řekl Hadrián drsně. „Jsem pevně rozhodnut. Pochopil jsem, že jediná věc na světě, kterou nechci, je slon. A hlavně takový, který má nekonečnou spotřebu pití, potácí se po krajině a zanechává po sobě stopy zmaru. Jakmile dorazíme na pobřeží, je mezi námi dvěma konec. Zkusil jsem víc, než se může po živé bytosti žádat. Ještě kapku a přišel bych o rozum. Tak! A protože jsem si zbytek zdravé mysli uchoval, ty musíš pryč. A

ted' drží hubu a jez chleba. Nic jiného nedostaneš.“

Hadrián domluvil, přihrnul na oheň pár větviček, zabalil se do dek a pokusil se na půl hodinky usnout, než se mlha zvedne. Byl tak vyčerpán, tělesně i duševně, že téměř vzápětí upadl do hlubokého spánku a spal blaženě skoro dvě hodiny. Probudil se s úlekem; mlha zmizela a vřesoviště bylo zalito sluncem. Posadil se, rozhlédl se a to, co uviděl, ho věru postavilo na nohy. Asi padesát stop odtud na břehu malé říčky parkovala maringotka. Byla vesele pomalovaná, i když už poněkud otlučená, a červeno-bíle kostkované záclonky v oknech měla pečlivě zatažené. A Růženka se o ni opírala, u vytržení si ji prohlížela a třela se o ni, až se celá maringotka otřásala a kymácela. Z útrob maringotky vycházel pronikavý hlas, snažící se přehlušit skřípot způsobený Růženčiným drbáním.

„Odstup, prikazuji ti,“ křičel hlas. „Nečistá sílo pekelná, zanech toho! Ve jménu Nabukadnezzarově a deseti pečeti Šalomounových, vari! Ve jménu Erasmově a při posvátném ohni Prométheově...“

„Růženko!“ zařval Hadrián. „Jedeš tamodtud!“

Růženka poodstoupila od maringotky a zhluboka přitom vzdychla. Zdálo se jí, že ji Hadrián najednou zakazuje všechno, co se jí líbí.

Hadrián se přiblížil ke schůdkům maringotky.

„Povídám!“ volal. „Vy tam... promiňte...“

„Vari!“ ječel hlas. „Vari, ty d'áble, ve jménu...“

„Nejsem žádný d'ábel,“ křikl Hadrián popuzeně. „Vyšla byste ven, abych vám to mohl vysvětlit?“

„Ne, ne,“ vrískal hlas. „Tak snadno mě nepolapíš... Jsem stará, ubohá žena a ty mě chceš vylákat a vyrvat mi duši z těla... Vari, povídám...“

„Ale zavřete klapačku,“ odsekl Hadrián podrážděně. „Nejsem d'ábel a nechci vaši duši. Proč nevyjdete ven a nedáte si to vysvětlit?“

„Nejste-li d'ábel, jak jste rozhoupal maringotku?“ zeptal se

hlas vychytrale.

„To byl můj slon,“ vysvětloval Hadrián. „Drbal se o stěnu.“

„Pěkná povídačka!“

„Otevřete dveře a uvidíte ho.“

„Jak budu vědět, že je to slon?“ otázal se hlas. „Žádnýho jsem nikdy neviděla.“

Hadrián se zhluboka nadechl a zavřel oči.

„Madam,“ oslovil konečně neznámou, „chtěl jsem se vám jen omluvit za případné potíže, které vám způsobil můj slon, jak se drbal o vaši maringotku. Nechcete-li přijmout křesťanskou omluvu, jak vám ji nabízím, pak lituji. Přeju vám dobrý den a musím se vydat na cestu.“

„Ne, ne, neodcházejte,“ ječel hlas. „Ještě nikdy jsem neviděla slona.“

Nastala dlouhá odmlka, během níž Hadrián slyšel mumlání různých zaklinadel uvnitř maringotky; pak se naráz otevřely dveře a ven vykoukla tvář podobná vlašskému ořechu, obklopená rozčuchanými šedými vlasy. Byla to jedna z nejdrobnějších žen, jaké kdy Hadrián spatřil. Vypadá, pomyslel si, jako malinkatá čarodějnice. Měla na sobě vybledlou, kdysi snad černou sukni, značně potrhanou šarlatovou blůzku a přes ramena tlustý černý vlněný šál. Prohlížela si Hadriána od hlavy k patě, pohybujíc bezzubými dásněmi.

„Dobré jitro,“ pozdravil Hadrián.

„No, kde je?“ zajímala se stará paní.

Hadrián ukázal směrem, kde stála Růženka a snažila se vyrvat kus hlodaše v mylném domnění, že je to k jídlu.

„Jééé!“ vypískla stará paní a údivem se až zajíkala. „Považte! Ta rozloha... považte!“

„Je docela krotká,“ vysvětloval Hadrián. „Jenom se podrbala o vaši maringotku.“

„Nikdy jsem nic podobného neviděla,“ žasla stará paní. „Podivuhodné zvíře... opravdu podivuhodné!“

„Nepotřebovala byste náhodou slona pro vaši... vaši práci?“

zeptal se Hadrián s nadějí.

„Práci?“ rozhorleně se naježila stará paní. „Já přece nepracuji!“

Odbelhala se zpátky do maringotky, po chvíli se zase objevila, přinesla tabulku a zavěsila ji na háček u dveří.

„To jsem já,“ pronesla pyšně a ukázala prstem na tabulku. „Nejlepší čarodějka v širokém okolí.“

Na tabulce stálo napsáno poněkud roztřesenými, velkými písmeny:

ČERNÁ NELL - BÍLÁ VĚDMA
KOUZLA - ČÁRY
PŘEDPOVÍDÁNÍ BUDOUCNOSTI I MINULOSTI
LÉČENÍ BRADAVIC

„Ach,“ překvapeně hlesl Hadrián, když se skutečně ukázalo, že ta paní je čarodějnice. „Velice zajímavé!“

„Vid'te,“ dala se do řeči stará paní. „Ubírám se na pouť do Tuttlepenny. Máte tam taky namířeno?“

„Ne, já putuji dolů k pobřeží. A abych pravdu řekl, vůbec nevím, kde to teď vlastně jsem. Můžete mi poradit, kudy se nejlépe dát?“

„Že bychom krapet posnídali?“ navrhla Černá Nell. „Na hladový žaludek daleko nedojdete.“

„Jste velmi laskavá,“ odtušil Hadrián, „ale právě jsem posnídal.“

„Studenou králičí paštiku?“ otázala se Černá Nell. „Kousíček králičí pastičky, podomácku pečený chleba a džbáněk čaje, dáte si říct?“

Při pomýšlení na králičí pastičku se Hadriánovi sbíhaly sliny.

„Jestli myslíte, že máte nazbyt...“ zaváhal.

„Bohatě,“ přisvědčila Černá Nell. „Rozdělte oheň pod kotlíkem a já přinesu paštiku.“

A tak usedli vespolek, Hadrián, Růženka a Černá Nell, aby

posnídali. Paštika byla lahodná, kůrka se jen rozplývala, drobounce nasekané kousíčky králíčího masa byly růžové jako korále, zalité rosolem hnědým jako jantar a vonícím po bylinách. Hadrián usoudil, že něco tak chutného v životě nejedl, dokonce ani v sídle Fenneltreeových. Po třetím kousku paštiky se podíval dokonce i na Růženku pohledem méně žlučovitým. Po paštice a horkém čaji začal být sdílný a vyprávěl Černé Nell o svém trápení a strastech, které měl od té doby, co do jeho života vstoupila Růženka. Černá Nell kupodivu pokládala jeho vyprávění za jedno z nejveselejších, jaké kdy slyšela. Když líčil průběh večírku, smála se, až plakala, a Hadrián byl proti své vůli nucen smát se s ní.

„Jeminkote!“ smála se, až se za břicho popadala. „Na to bych se byla s chutí podívala.“

„Když si na to teď vzpomínám, musím přiznat, že to bylo opravdu velice zábavné,“ usmál se Hadrián. „Ale když jsem byl při tom, moc mi do smíchu nebylo.“

Černá Nell si utřela oči, ale výbuchy smíchu jí pořád ještě otřásaly. Potom hrábla do kapsy a vyndala promaštěné, ušmudlané karty.

„Pojďte blíž, pojd'te. Vyložím vám, co vás čeká a co vás nemine.“

„Nejsem si tak docela jist, že to chci vědět,“ bránil se Hadrián.

„Nesmysl,“ řekla Černá Nell odhodlaně. „Samosebou, že to chcete vědět. Každý to chce vědět. Sejměte a rozdejte šest řad po sedmi.“

Hadrián se upejpavě přišoural, sejmul karty a vyložil šest řad. Černá Nell je obrátila nalíc a soustředila se; cosi si přitom mumlala.

„Ha, ha!“ vykřikla Černá Nell tak neočekávaně, že Hadrián vyskočil a chloupky na zátylku se mu naježily.

„Co je?“ otázal se nervózně.

„Ále,“ zabručela Černá Nell. „Vaše budoucnost je velice nejasná, vskutku velice nejasná.“

„Ach tak! No tak si s tím nelamte hlavu,“ utěšoval ji Hadrián.

„Ne, ne, už to přichází,“ mumlala Černá Nell. „Vidím vás na cestě přes moře.“

„Přes moře?“ zeptal se nevěřícně Hadrián. „A co Růženka?“

„A vidím nebezpečí,“ pokračovala Černá Nell a ztlumila hlas do sípavého šepotu, „nebezpečí a malého tlustého muže. Ten vám dá zabrat.“

„Nemohla byste tam zahlédnout něco hezkého?“ zanařikal Hadrián. „Mám už nepřijemností až po krk.“

„Ale ano, vidím i něco hezkého, je to ovšem strašně nejasné, mimořádně nejasné,“ řekla Černá Nell. „Zaplaťpámbu, že moji klienti nemívají tak nejasnou kartu. To bychom daleko nedošli.“

Strčila karty zpátky do kapsy, vyndala krátkou černou dýmku a zapálila si.

„Poslyšte, co vám řeknu,“ pravila, vypouštějíc oblaka šedého hustého kouře. „Nejlíp uděláte, když vyrazíte, mladíku. Dostali jste se do pořádného lánu vřesoviště a to je holé jak vejce, tady slona neukryjete. A co bych vám poradila? Dejte se asi tak šest nebo sedm mil touhle cestou a tam bude zatáčka doprava. Je to sice jenom hrbolatá vozová cesta, ale vede údolím a máte přece jen jakous takous naději, že na ní nebudete vidět. Potom, přibližně po dvaceti mílích, povedou přes cestu koleje, jasné? A hned za nimi se cesta větví. Dáte se nalevo a zanedlouho přijdete k hostinci U jednorožce s harfou. Hospodaří tam jistí Filigreeovi. Jsou to nejmilejší lidé z celého širokého okolí a mají rádi zvířata. Patrně vám dovolí, abyste u nich zůstal, než ten křik a shánka po vás utichne. Řekněte jim, že vás posílá Černá Nell.“

„Jste strašně hodná,“ loučil se vroucně Hadrián. „Jsem vám hluboce povděčen.“

„Rádo se stalo,“ pronesla Černá Nell filosoficky, „kdybychom si navzájem nepomáhali my pocestní, kdopak by nám už pomohl?“

Hadrián tedy znovu zapráhl Růženku do vozíku a rozloučil se s Černou Nell.

„Neříkejte sbohem,“ řekla záhadně. „Sejdeme se opět, až budou mít ti v parukách sezónu.“

„Cože?“ otázal se Hadrián zmaten.

„Nic, to byl žert,“ zasmála se Černá Nell nuceně. „Ahoj!“

Hadrián s Růženkou vyrazili překrásným vřesovištěm a o polednách přišli k zatačce, kterou jim Černá Nell vylíčila. Měla pravdu; cesta se svažovala a vinula mírně zvlněnou krajinou a skýtala o mnoho větší příležitost k úkrytu v případě, že by se přiblížili pronásledovatelé. Poobědvali na břehu rybníčka, jehož obsah byl jedinou tekutinou, kterou Hadrián nešťastné Růžence povolil k osvěžení. Potom zase uháněli dál.

Záhy se na západní straně slunce uhnízdilo do mohutného valu z pérových oblak a čile je zbarvilo do zlatová, do zelena a do ruda. Nad vřesovištěm se rozprostřel nafialovělý šerosvit a malí netopýři svištěli nad cestou jako kyvadélka metronomu. Cesta stoupala do nepatrného vršku, a když došli nahoru, spatřili pod sebou na dně údolí lesknoucí se železniční koleje, které cestu přetínaly.

„Jsme na místě, Růženko,“ oddechl si Hadrián. „Už tam budeme.“

Cestou dolů do údolí vozík hrčel a skřípal, a když došli k trati, Růženka ji překročila se vší opatrností. Dbalá Hadriánových příkazů táhla vozík pomalu za sebou, až se kola zastavila o kolejnice. Hadrián se skrčil a nadzvedl ramenem vozík; zároveň křikl na Růženku, ať zabere. Vozík se nadzdvihl, trčel chvíli ve vzduchu nad kolejemi a pak s nárazem dopadl. Hadrián usoudil, že ten, kdo dělal tyhle koleje, udělal je zjevně se škodolibým úmyslem působit nesnáze vozíkům; kola vozíku se totiž ošklivě zaklínila mezi kolejnicemi a nedalo se jimi pohnout sem ani tam. Růženka znovu zabrala, oj zlověstně zaskřípěla, až se Hadrián lekl, že se přelomí. Porozhlédl se a kousek dál uviděl zbytky starého pražce. To mi výborně poslouží jako páka, pomyslel si. Prikázal Růžence klidně stát a šel pro pražec. Zrovna když se vracel, uslyšel vlak.

Byl prve tak pohroužen do svého úsilí uvolnit vozík z kolejí, že mu vzdálené zvuky unikly. Ale teď, soudě podle nepříjemného klapání a skřípotu a rachotu, vlak byl už téměř nad nimi. Polil ho studený pot. Dopotácel se se svým břemenem ke trati a cítil, jak to do kolejí buší a jak se zachvívají před blížícím se vlakem. Musím pohnout vozíkem, řekl si. Hukot a rachot vlaku sílil a děsil Hadriána, jenž vrávoral k vozíku a podložil pod něj pražec. Opřel se ramenem o vozík a nadzvedl ho.

„Zaber, Růženko, zaber,“ křikl a Růženka vykročila. Vozík se začal zvedat, chvilku se houpal a pak nadskočil nad koleje. V tom okamžiku přisupěl vlak, podoben hltavému draku. Vozík je zachráněn, zajásal Hadrián. Obrátil se, aby uskočil z trati, ale vlak ho při skoku zachytil a odhodil ho zlostně stranou. Hadrián padl do všesu zalit krví, bezvládný jako hadrový panák. A vlak odsupěl, nepřístupný, se záblesky zlatých světél v oknech, a zasypal krajinu žhavými jiskrami jako meteor. Odhřměl do dálky a hluk postupně slábl. A Hadrián, zakrvavený a v bezvědomí, ležel zhroucen ve všesu, bledou tvář upřenu na oblohu pihovitou hvězdami.

X

U jednorožce s harfou

Hadrián otevřel oči a jeho první dojem byl, že leží na posteli z rozžhavených drátů. Celé tělo ho ukrutně bolelo a pravá ruka byla pohmožděná a bezvládná. Nahoře nad nim se trhavými pohyby, krajně nesystematicky, přemísťovaly po obloze hvězdy. Nakrátko ho to zmátlo, až si uvědomil, že leží vzadu ve vozíku, který se pomalu pohybuje vpřed po ztemnělé cestě.

Bylo mu divné, jak se tam mohl ocitnout. Posléze usoudil, že to musela být Růženka, věrná a moudrá Růženka, jež ho potlučeného a omráčeného zvedla a naložila do vozíku. Pokusil se usednout, ale tělem mu projela palčivá bolest a omdlel.

Když přišel znovu k sobě, vůz se už nepohyboval a nad hlavou mu trčel nápis, zavěšený tam jakýmsi zázračným způsobem. Stálo na něm U jednorožce s harfou a pod nápisem byl drobný obrázek, představující toto neobvyklé spojení. Jak chytře to Růženka provedla, matně uvažoval, sama našla místo, kam jsme měli namířeno. Kdyby byl Hadrián v pořádku, byl by pochopil, že Růženka nejprve provedla záchrannou akci a potom už šla po čichu. Chobot jí napověděl, že nablízku je stará, voňavá hospoda. Hadrián se svíjel bolestí a slézt z vozíku ho stálo obrovské úsilí. Pravá ruka mu bezvládně visela a s určitostí cítil, že je zlomená. Neměl sílu ani v nohou a vrávoral jako opilý. Růženka radostně vypískla a zamávala ušima. Hospoda U jednorožce s harfou bylo podlouhlé, nízké hrázděné stavení s doškovou střechou, podobnou rozpukané koláčové kůrce. Jemně mřížovanými okny se na cestu linulo zlatavé světlo. Hadrián se vrávoravě dobelhal ke dveřím a nalehl na ně. Cítil se mizerně a děsil se, že omdlí dřív, než vejde dovnitř, do onoho laskavého světla. Pevně sevřel velké mosazné klepadlo a začal tlouci na dubové dveře jak

na poplach. Pak se bezmocně opřel o futro a pokoušel se potlačit návaly zvracení, které ho užuž přemáhaly. Vtom zaslechl kroky; někdo zvedl závoru a dveře se prudce otevřely.

Ve světle stál nejtlustší muž, jakého kdy Hadrián spatřil. Byl jen v košili a kalhotách a na nohou měl trepky, bohatě zdobené vyšívánými slunečnicemi, měsíčky, chryzantémami a podobnými zářivě zbarvenými květinami. Obličej měl kulatý a růžový jako nemluvně a vršek jeho nepoměrně veliké hlavy pokrývala svatozář z jemných chomáček světle žlutých vlasů. Pod spodním lalokem dvojité brady se klenulo mohutné břicho jako velká a ušlechtilá křivka, ve srovnání s kteroužto by holub bublák vypadal dokonale vychrtle. Pohlédl na Hadriánův potrhaný, krví potřísněný oděv a ani nemrkl.

„Dobrý večer,“ řekl hlasem sladkým a pisklavým jako flétna. „Račte mít nějaké přání?“

„Nehoda,“ mumlal Hadrián nezřetelně. „Zachytil mě vlak. Růženka je venku.“

Hadrián se sesul k zemi a hospoda i tlouštík se propadli do temnot. S pozoruhodnou rychlostí tlouštík Hadriána zachytil, ovinul kol něho své bytelné paže a nadzvedl ho lehce jako pírkó. Otočil se a kolébavým krokem vešel s Hadriánem v náručí do hospody. Přední dveře vedly přímo do rozlehlé, kamenem dlážděné kuchyně, na jejímž jednom konci plápolala a sálala polena v obrovském krbu; odraz plamenů se mihotal v nablýskaném povrchu měděných pánví, rozvěšených v nekonečných řadách po stěnách. Tlouštík položil Hadriána na rozložitou žíněnou pohovku, uvolnil mu límeček a spěšně se odkolébal k pultu na opačném konci místnosti. Nalil brandy do obyčejné sklenice a vrátil se k pohovce. Nadzvedl Hadriánovi hlavu a vnutil mu trochu tekutiny mezi rty. Hadrián se zakuckal, vyprskl a otevřel oči.

„Ták,“ řekl tlouštík spokojeně svým flétnovým hláskem, „tak je to lepší. Teď pěkně ležte a já najdu něco na přikrytí.“

Hadrián mžoural po rozsáhlé kuchyni s výčepním pultem na jednom konci a ohromným krbem na druhém. Brandy, kterou

polkl, mu zahřála žaludek a zdánlivě zmírnila bolest v těle. Tloušťík se záhy vrátil a nesl velikánskou prošívanou pérovou deku.

„Ta už vás zahřeje,“ zapištěl a pečlivě do ní Hadriána zabalil. „Je to pravé prachové peří. Nejlepší, co můžete mít. Vždycky jsem takovou míval, když jsem pobýval v Tibetu.“

I v tom žalostném stavu se Hadrián nezdržel úsměvu, když si v duchu představil tloušťíka pod příkrývkou z prachového peří.

„Jste náramně laskav,“ řekl. „Je mi trapné, že vám musím být takhle na obtíž.“

„Ale vůbec ne,“ pištěl tloušťík. „S radosti vám posloužím, drahý pane. Napijte se ještě brandy.“ A podržel Hadriánovi hlavu, aby mohl dopít zbytek nápoje.

„Báječná věc, tahle brandy,“ horlil tloušťík. „Když jsem žil v Egyptě, vozili mi ji pravidelně na pramicích až z Francie.“

„Lituji, že vás musím ještě obtěžovat,“ vmísil se Hadrián, „ale venku je Růženka.“

„Ach ano,“ řekl tloušťík. „Úplně jsem zapomněl. Zmínil jste se o ní, než jste omdlel. Neodpustitelná nedbalost z mé strany, chudinka malá!“ Domluvil a s mimořádnou hbitostí odplul k předním dveřím.

„Je to...“ začal Hadrián, ale to už tloušťík zmizel.

Nastala dlouhá přestávka, přerušovaná pouze Růženčiným vrískáním. Byly to ony zvláštní zvuky, které vyluzovala, když měla velkou radost, ale tentokrát měly jiné, neobvyklé zabarvení. Hadrián mohl jen doufat, že je to k dobrému. Třeba si myslí, že tloušťík je taky slon, a projeví k němu náklonnost. Pak se tloušťík nečekaně objevil, růžovou, dětskou tvář ozdobenu úsměvem. Přešel tanečním krokem přes kuchyň k pohovce, ruce sepnuté jako k modlitbě, oči rozzářené.

„Slon,“ vrkal tenkým hláskem. „Opravdický živý slon. Drahý příteli, nemohl jste mi přivést nic milejšího. Neměl jsem slona od té doby, co jsem byl v Nigarapuru. A ona ve mně také našla zalíbení. Opravdu, objala mě chobotem kolem krku.“

„Ano, ovšem. Je velmi družná,“ řekl Hadrián.

„Vzpomínám si,“ zasnul se tloušťík, „míval jsem sto a jednoho slona. Ach, šťastné dny! Lovy tygrů, slavnosti, obřady...“

„Nerad přerušuji,“ osmělil se Hadrián, „ale zajímalo by mě, bude-li možné, abych navštívil lékaře. Myslím totiž, že mám zlámanou ruku.“

„Drahý příteli, možné je cokoli,“ řekl tloušťík. „Musíte ale zůstat v naprostém klidu a my přivedeme doktora sem k vám. Sam se každou chvíli vrátí a potom všechno zorganizujeme. A zatím směl bych mít tu čest a odvést vašeho slona do naší stodoly?“

„Samozřejmě. Bude to od vás velká laskavost.“

„Ujišťuji vás,“ pravil tloušťík se vši vážnosti, „je to pro mne čest.“

„Pouta jsou vzadu ve vozíku. A můžete-li, dejte jí trochu nažrat.“

„O nic se nestarejte,“ řekl tloušťík a vztyčil baculatý prst. „Všechno obstarám.“

Zmizel ve dveřích a Hadrián zaslechl, jak pisklavým hláskem promlouvá k Růžence. Vzápětí bylo slyšet drncení a hrkotání vozíku, ztrácející se vzadu za hospodou. Během deseti minut se tloušťík vrátil, tanečním krokem, přičemž si šlapal na špičky, přešel velikou dlážděnou kuchyni jako růžový obláček ze samé blahosklonnosti.

„Trošku brandy?“ zapištěl. „Utišuje bolest.“ Nalil nenucené brandy do dvou sklenic a jednu podal Hadriánovi.

„Na vaše zdraví, pane, hm...“ řekl Hadrián.

Tloušťík vykulil oči a vyhlížel přitom směšně jako obrovské dítě, které si právě vrazilo do zadečku spínací špendlík.

„Drahý pane,“ pištěl, „jaká neodpuštělná nedbalost z mé strany! To je všechno z toho vzrušení se slonem, a vůbec. Peregrine Filigree, k vašim službám.“ Uklonil se tak hluboko, jak mu to dovoľovalo jeho břicho.

„Hadrián Rookwhistle,“ řekl Hadrián. „K vašim službám,“ dodal, aby si nezadal ve zdvořilosti.

„Skvělé,“ řekl pan Filigree, „prostě skvělé. Zbývá nám jen počkat na Sama. Nemáte snad náhodou hlad?“

„Rozhodně ne,“ odmítl Hadrián. „Cítím se natolik bídne, že bych nic nepozřel.“

Tloušťák se odebral ke koženému křeslu nadměrné velikosti a spokojeně se do něho zapasoval.

„A teď mi povězte, drahý pane,“ pravil rozvážně, baculaté prsty zkříženy, „prve než jste omdlel, prozradil jste mi, že na vás zaútočil drak. Všechno je možné na tomto světě, já vím, ale moc rád bych vyslechl podrobnosti.“

„To nebyl drak. To byl vlak,“ řekl Hadrián a jal se vyprávět o svém dobrodružství na trati. Bylo mu horko, přemáhala ho dřímota a bolesti k němu doléhaly jakoby z dálky. Cítil se také poněkud opilý, protože, stručně řečeno, pan Filigree brandy nešetřil.

„Pozoruhodné,“ řekl pan Filigree, který naslouchal Hadriánovu vyprávění s očima vykulenýma. „Mimořádně pozoruhodné. Vzpomínám si, když jsem dal rozkaz postavit velkou transsibiřskou magistrálu, měli jsme hrozitánské potíže s vlky. Nejenže požírali dělníky, chápete, ale usazovali se i na kolejích. Děsivé hordy vlků, pane.“

„Úchvatné,“ soukal ze sebe Hadrián s obtížemi. „Dokonale úchvatné!“

„Á!“ zavřískl pan Filigree znenadání. „Poslouchejte!“

Hadrián si matně uvědomil dusot koňských kopyt venku na cestě.

„To bude Sam,“ řekl s úsměvem pan Filigree.

Vyskočil a proplul kuchyní jako bludný balón. Otevřel dokořán přední dveře.

„Same, Same!“ křikl do noci. „Pospěš si, máme tu slona.“ Poté zase přicupital k Hadriánovi a zeširoka se na něho usmál. „Takový zážitek!“ dodal.

Z jakéhosi důvodu si Hadrián představoval Sama jako vysoké, tenké, žalostné individuum, patrně v protikladu k páně Filigreeo-

vě zaoblenosti a jeho dětskému kouzlu. Pročež se podivil a za-
uvažoval, nepodcenil-li sílu brandy, když do dveří vstoupila štíh-
lá, asi tříadvacetiletá dívka. Ani pod dlouhými sukněmi a hustým
šálem, připevněným přes ramena, nedal se zatajit křehký půvab
její postavy. Měla tvář srdcovitého tvaru a nos pršáček s veške-
rým kouzlem čínského palácového psíčka. Vlasy v barvě praže-
ných kaštanů měla nakrátko ostříhané. A oči, oči nesmírné, ze-
lené jako mladé listí a se zlatými tečkami, což Hadrián objevil
později. Zastavila se ve dveřích, pohlédla s úlekem na Hadriána
a on, sténaje bolestí, odhodil pérovou příkrývku a pokusil se
vstát.

„Ne, ne, ne,“ úzkostlivě zvolal pan Filigree. „Nesmíte se hý-
bat. Same, tento ubohý muž byl zachycen vlakem a přivedl k
nám překrásného slona.“

Dívka si pomalu svlékla rukavice a potom k nim kráčela přes
velkou kuchyň. Hadriánově zamlženému zraku se zdálo, že se
vznáší, místo aby šla, ale řekl si, že to bude tou brandy.

„O čem to u všech všudy mluvíte, tatínku?“ optala se.

„Přivedl slona,“ opakoval pan Filigree vítězoslavně, jako by
to vysvětlovalo vše. „Považ, Same! Skutečný slon, a tady!“

Dívka si krátce, zoufale povzddechla a poté se obrátila k Hadri-
ánovi a podala mu ruku.

„Já jsem Samantha Filigreeová,“ řekla a usmála se způsobem,
který uvedl Hadriána do strašných rozpaků, až zrudl po kořínky
vlasů. „Obávám se, že něco kloudně vysvětlit není právě otcova
silná stránka. Pokusíte se doplnit mezery v jeho sdělení?“

Hadrián tedy znovu vyprávěl svou nešťastnou příhodu a ne-
spouštěl přitom oči z páně Filigreeova vzrušeně poskakujícího
břicha. Když skončil, Samantha se zprudka nadechla a změřila si
otce od hlavy až k patě zlověstným pohledem. Tloušťák zružověl
a rozpačitě pohyboval skleslými rukama.

„A co jste zatím zařídil?“ otázala se.

„Zařídil?“ opáčil pan Filigree jako uražená nevinnost. „Jak
to? Všechno, drahoušku. Dal jsem mu brandy a slona jsem odve-

dl do stodoly.“

„Na mou duši,“ řekla Samantha, „na vás se člověk může spolehnout. Tady leží ten ubohý chlapec vážně poraněn, a vy o tom víte, a můžete se zrovna tak na prázdné tlachání o slonech.“

„Myslel jsem, že s tím počkám, až se vrátíš, děvenko,“ řekl smířlivě pan Filigree. „Vždycky tyhle věci zařídiš daleko lip.“

Samantha ho zpražila pohledem a obrátila se k Hadriánovi.

„Hned vám přivedu doktora. Ale napřed se podívám, nakolik je to vážné.“

Obratně odhrnula pokrývku a zkoumavě Hadriána prohlédla; počínala si s takovou rychlostí a tak neosobně, jako by před ní ležel kus masa. Hadrián sevřel rty ve snaze nevykřiknout, když začala jemně pohybovat jeho pravou rukou.

„Ano,“ řekla konečně, mezitím co přistupovala ke kuchyňské kredenci a vyndávala ze zásuvky obrovské nůžky. „Zlomil jste si ruku, patrně jste si nalomil žebro a máte několik menších pomožďenin.“

Vracela se k pohovce a v dovedných rukou třímala nůžky.

„Podívejte,“ ozval se Hadrián a nervózně pokukoval po blýskavém ostří nůžek, „nemyslíte, že bychom měli posečkat, než lékař...“

„Nebud'te pošetilý,“ chladně řekla Samantha. „Musíme vám svléci kabát, dokud vám neoteče paže ještě víc. Ale bylo by to bolestivé, svlékat ho normálním způsobem. Obávám se, že budete muset kabát obětovat.“

Obratně, aniž mu způsobila sebemenší bolest, odstříhla rukáv kabátu a podobnou operaci provedla i s rukávem od košile.

„Tak to bychom měli,“ řekla s uspokojením. „A teď tu budete pěkně klidně ležet, než přivedu lékaře.“

„Trochu brandy?“ nabídl pan Filigree, aby nebyl ošetřovatelskou zdatností své dcery zcela zastíněn. „Pamatuju, jak v Egyptě, když otroci padali s pyramid, někdy i dva za den, vždycky jsme jim dávali brandy.“

„Trochu se napít může,“ řekla přísně Samantha. „Ale musíte

zůstat střízliví. Budu zpátky asi za půl hodiny.“ Pokynula odměřeně Hadriánovi a vplula do noci.

„Mohu vás ujistit,“ pravil pan Filigree, podáváje Hadriánovi sklenici brandy, „mohu vás s určitostí ujistit, drahý pane, že jsem v životě nebyl opilý.“ Úkradkem pohlédl na dveře a nalil si i do své sklenice. „Ženy,“ podotkl tenkým hláskem, „ženy jsou schopny v kritických chvílích ztratit hlavu a říkat věci, které ani tak nemyslí.“ Žízlivě spolkl brandy. „V tom spočívá křehkost jejich přirozenosti,“ pokračoval vážně. „Samantha je hodné dítě, ale když se přestane ovládat, má ostrý jazyk. Rozumíte?“

Hadriánovi se zdálo, že Samantha zvládla situaci znatelně lépe než její otec, ale nechtělo se mu o tom mluvit. Ospale přikývl na souhlas. Pan Filigree se znovu vklínil do křesla, uvelebil se a obdařil Hadriána rozzářeným, sdílným úsměvem.

„Vždycky Samovi říkám,“ pokračoval a zdvihl varovně k Hadriánovi prst, „vždycky jí říkám, když se člověk řídí Písmem svatým, nemůže nadělat moc chyb. Napijte se trochu brandy, ať se vám po tom železničním neštěstí usadí žaludek. Myslím, že tak pravil Nabukadnezzar nebo někdo podobný, ale ženy jsou ve srovnání s námi muži, běda! tak slabé, ó, tak slabé!“

Žízlivě se napil, mrkl po dveřích a potom se nahnul dopředu, pokud mu břicho dovolovalo, a upřel na Hadriána teskný pohled.

„Uvědomujete si,“ promluvil s takovou vážností, až mu přeskočil hlas do zvuku připomínajícího netopýří pištění, „uvědomujete si, že si ženy nedokážou pamatovat minulost?“

Hadrián, zahalen teplým, růžovým oparem, pocházejícím z vypité brandy, nesledoval až dosud argumenty pana Filigreeho s valnou pozorností.

„Jakže?“ otázal se.

„Ženy,“ opakoval pan Filigree jako v dřímotách, „si nedokážou pamatovat minulost.“

„Všechny ženy, které jsem kdy poznal, si minulost pamatovaly až moc dobře,“ řekl Hadrián hořce. „Obvykle i do příšerných podrobností.“

„Aha,“ vyhrkl pan Filigree a opět výstražně pozvedl prst, „bezprostřední minulost snad. Ale nic víc.“

„Dobře, a kam až by měla jejich paměť sahat?“ zeptal se Hadrián, zvrátil hlavu dozadu a zavřel oči.

„Můžete proniknout daleko do minulosti,“ zapištěl pan Filigree, „když se dostatečně soustředíte. Ale ženy mají tak omezenou inteligenci, že je mi z toho někdy k zoufání.“

„Vážně?“ řekl Hadrián už napolo spící.

„Ano,“ dotvrdil pan Filigree a nalil si ještě trochu brandy. „I když si vzpomenou, vždycky jen na něco pošetilého, na ubohé detaily, jako třeba na barvu, která se kdy nosila u dvora, nebo kdo byl čí milenec.“

Hadrián o tom chvíli uvažoval a pan Filigree ho úzkostlivě pozoroval.

„Víte co?“ znenadání otevřel Hadrián oči. „Vůbec vám nerozumím.“

Pan Filigree vyčítavě povzdychl, až se mu zavlnila dvojitá brada i břicho.

„Nejste ve své kůži,“ řekl zarmouceně. „Zítra, až vám bude líp, vám to všechno vysvětlím. Teď si zdímněte, lékař tu bude co nevidět.“

„Díky,“ řekl Hadrián, zavřel oči a usnul, jako když ho do vody hodí.

XI

Chyťte je!

Hadrián ležel a díval se do stropu s dubovými trámy, zalitého jitrním slunečním svitem, a cítil se spokojen. Uplynul týden od doby, kdy přibyl k Jednorožci s harfou, a dnes ráno se poprvé probudil s pocitem znovu nabytých sil. Onoho večera po jeho příjezdu přivedla Samantha doktora Hunchmoulda, menšího podsaditého muže, jehož chůze připomínala pohyby natahovacího strojku a sípavý dech zvuky dud. Se Samanthou, chladně energickou při ošetřování, a panem Filigreeem, nemotorně obskakujícím kolem, doktor Hunchmould Hadriána svlékl, dlouhou tržnou ránu na stehně mu sešil třemi stehy, obvázal polámaná žebra a zlámanou ruku dal do sádry od zápěstí až po loket. Hodně to bolelo, a když doktor skončil, byl Hadrián dočista vyčerpán. Pan Filigree, rozradostněn, že může být nějak nápomocen, odnesl Hadriána po nízkých schodech nahoru do malé ložnice, stulené pod doškovou střechou, a uložil ho do postele. Na další dva dny se Hadrián rozpomínal jen stěží. Věděl pouze, že Samantha byla, jak se zdálo, neustále u něho. Tu mu urovnávala polštář, tu mu přidržovala hlavu, když zvracel do velkého porcelánového nočníku, zdobeného růžovými poupátky, a když mu příliš stoupala teplota, podávala mu příjemné chladivé nápoje. Divil se, celý rozespalý, jak to mohla zařídit, aby se sama trochu vyspala. Kdykoli otevřel oči, ať ve dne nebo v noci, vždycky ji uviděl; trpělivě seděla na židli u jeho postele a soustředěně cosi vyšívala. Teď, když se cítil lépe, bylo mu trapně při pomyslení, jaké nesnáze jí musel způsobit. Zahýbal prsty u nohou, přesunul se na chladnější místo v posteli a pak se na zkoušku protáhl. Sotva to udělal, už si přál, aby to byl nezkoušel; pohyb mu stále ještě působil svíravou bolest.

V tom se otevřely dveře a vešla Samantha, v ruce podnos s Hadriánovou snídaní.

„Dobré jitro,“ usmála se. „Jak se cítíte?“

„O mnoho líp,“ odpověděl Hadrián a zrudl jako pivoňka. Ostatně vždycky silně zčervená, upřela-li na něho své veliké zelené oči. „Myslím, že bych vlastně už mohl vstát. Mrzí mě, že jsem vám přidělal spoustu práce.“

„Nesmysl,“ ohradila se rázně Samantha a položila mu podnos do klína. „Spořádejte tahle vajíčka. Jsou čerstvá. Otec pro ně byl dnes ráno ve vsi.“

„Jak se vede Růžence?“ úzkostlivě se zeptal Hadrián.

„Výborně,“ konstatovala Samantha a zvedla obočí. „Pročpak? Co by s ní mělo být?“

„No, ona obvykle k ženám příliš nelze,“ vysvětloval Hadrián.

„Ke mně přilnula. A otce prostě zbožňuje. Myslím, že ho považuje za zvláštní odrůdu slona.“

Seděla a tiše ho pozorovala, jak jí vajíčka a pije čaj. Potom odstavila podnos a narovnala mu polštář.

„Dnes vám přijde doktor vytáhnout stehy,“ řekla. „Takže zůstaňte, jak jste, až co řekne doktor. Potom uvidíme, jestli už budete smět z postele.“

„Počkejte,“ poprosil Hadrián. „Potřeboval bych vám něco říct. Můžete mi věnovat pár minut?“

„Vypadáte nějak rozpálený,“ zarazila se Samantha a kriticky si ho prohlížela. „Jste si jist, že vám nestoupla horečka?“

„Ne, ne,“ povzdechl si Hadrián. „Mám zkrátka starosti.“

Samantha usedla na židli a složila ruce v klín.

„Tak co je?“ pohlédla na něho tázavě.

Hadrián zprvu koktal, ale potom už docela plynule vykládal; Samantha pozorně naslouchala a nepřerušovala ho. Vyprávěl jí, jak zdědil Růženku, co je potkalo, a jak po sobě zanechali strašlivé stopy masakru po celém kraji. A čekal, že tím vším bude zděšena; vždyť většina mladých dívek by na takové neslušné vyprávění jistě reagovala zděšeně. Ale Samantha po Hadriánově

doznání zrůžověla potlačovaným smíchem, oči jí jiskřily a rty pocukávaly.

„Z toho vidíte,“ shrnul Hadrián své vyprávění, „že mě s největší pravděpodobností hledá policie. Bůhví, co se mnou provedou, až mě dopadnou. A já nemohu nic popřít. Růženka je usvědčující důkaz, jaký ani policista nepřehlédne. Proto se musím dostat na pobřeží a zbavit se jí. Pokud setrvávám ve vašem domě, znamenám pro vás nebezpečí. Říkají tomu myslím napomáhat a spoluúčastnit se zločinu, nebo tak nějak.“

„Báječné,“ vyprskla Samantha smíchy. „Nejenom raněný bojovník, ale i pronásledovaný zločinec.“

„To není zrovna dvakrát k smíchu,“ řekl Hadrián dotčeně.

„Ne, pro vás určitě ne,“ ujišťovala ho a snažila se tvářit soucitně. „Ale já bych si to tak k srdci nebrala. Nikdo neví, že tu jste, a Růženka je bezpečně schovaná ve stodole. Znamená to jen, že ji teď budeme vyvádět večer a na louku, kam nikdo nevidí. Stejně už otec tráví většinu času u ní ve stodole. Právě ji barví nehty nazlato. Ležte a netrapte se. Počkejte, až co řekne doktor.“

Dr. Hunchmould se dostavil, protáhl se s hvízdavým supěním okolo Hadriánovy postele, proklepal ho, prohmatl, odstranil stehy, ještě jednou celého prohlédl a zamnul si ruce, až mu klouby praštěly.

„Chcete-li, můžete vstát,“ řekl. „Ale opatrně! Lehká, výživná dieta a ne moc pohybu.“

„Kdy mi sundáte tu sádku?“ ptal se Hadrián. „Váží aspoň půl třetí tuny.“

„Nejdřív za čtyři neděle,“ řekl doktor Hunchmould.

Doktor odešel a Hadrián se pracně oblékl. Nohy se mu podlamovaly a celé tělo měl ztuhlé, ale nakonec přece jen opatrně sešel po vrzajících schodech do rozlehlé kuchyně, kde Samantha v pestrobarevné zástěře dohlížela na velké měděné pánve. Stoupaly z nich vůně, až se sliny sbíhaly.

Hadrián se zastavil pod schody a chvíli ji pozoroval. Onehdy tomu nevěřil, ale ona se opravdu vznášela. Měla v sobě veškerý

otcův půvab a roztomilost. Ve světle ohně se jí třpytily vlasy a jejich záře směle soupeřila s leskem měděných pánví.

„Zdravím vás,“ oslovil ji Hadrián. Obrátila se a usmála se na něho tak pěkně, až mu vyschlo v krku a polil ho ruměnec.

„Pěkně vítám,“ řekla. „Jak se cítíte?“

„Trochu se motám,“ doznal Hadrián. „Mohu vám s něčím pomoci?“

„Ne,“ odmítla. „Nezapomínejte, co říkal doktor. Když už chcete něco dělat, jděte se podívat do stodoly a pobavte se s otcem a Růženkou.“

Neochotně, poněvadž se mu od ní nechtělo, ubíral se Hadrián zadním vchodem přes dlážděný dvůr ke stodole. Ze stodoly se ozýval pisklavý hlas pana Filigreeho, který vedl s Růženkou monolog.

„A potom, moje drahá,“ pištěl, „potom jsme přišli k tomu velikému, převelikému pelechu v rozváleném rákosí a uprostřed něho seděl tygr. A teď si představ slona, na kterém jsem jel: byl krásný a ohromně statečný. Samozřejmě, že ne tak krásný a statečný jako ty, ale něco na ten způsob. Tygr vyskočil, slon svedl chobot, chytil ho ve vzduchu a mrštil jím o zem.“

Zaujat vešel Hadrián do stodoly. V jednom rohu byla uvázána Růženka a blízko sebe měla rozměrnou kupu sladce vonícího sena a před sebou objemné dřevěné koryto, naplněné mrkví, jablky, nasekanou cviklou a podobnými lahůdkami, které upejpavě spásala. U jejích nohou čapěl pan Filigree, v jedné ruce plechovku se zlatou barvou, v druhé štětec. V matném světle zářila Růženčina kopýtko do zlatová. Hadriánův příchod uvítala s takovým vířiskotem a vzrušeným troubením, že překvapený pan Filigree upadl naznak a plechovku s barvou upustil.

„Zdravíčko, pane Filigree, nazdar, Růženko,“ rozesmál se Hadrián.

„Drahý hochu,“ ječel pan Filigree a bezmocně se převaloval na seně. „Jak jsem rád, že vás opět vidím! Mohl byste mi podat ruku? Jsou jisté pozice, ze kterých se mi bez cizí pomoci ne-

snadno vstává.“

Hadrián napřáhl ruku, sevřel buclaté Filigreeovy prsty a zatáhl. S mocným supěním se pan Filigree vyštrachal ze sena.

„Co tomu říkáte, líbí se vám?“ otázal se Hadriána. „Nezdá se vám, že jí ta zlatá kopýtka dodala na půvabu?“

„Určitě,“ přikývl Hadrián. „Od té doby, co jsme opustili sídlo Fenneltreeových, nebyla ještě tak elegantní.“

„Přál bych si, aby měla kly,“ zakňoural pan Filigree. „Mojí bývalí sloni vesměs měli kly. Navrtávali jsme jim do nich otvory, docela bezbolestně, rozumíte, a vkládali tam diamanty, rubíny a takové ty cetky. To bylo teprv něco!“

„Nadělá dost škody i bez klů,“ prohodil Hadrián a poplácal Růženku po chobotu, který mu něžně ovinula okolo krku. „Vy dva jste se nějak rychle spřátelili.“

„Ano,“ pištěl vzrušeně pan Filigree, „jsme si velmi sympatičtí. Ani trošku by mě nepřekvapilo, kdyby Růženka byla reinkarnací mého oblíbence, slona Pootinga. Mohl bych to říci s naprostou jistotou, kdybychom tu měli tygra.“

„Domnívám se, že život je už tak dost složitý, i bez tygra,“ ohradil se Hadrián.

„Máte jistě pravdu,“ nerad souhlasil pan Filigree. „Ale člověk se pídí po souvislostech. Byla by z toho nádherná kapitola.“

Samantha už Hadriánovi vysvětlila, že pan Filigree je oddaným vyznavačem reinkarnace a že si vskutku může podrobně vzpomenout na řadu svých inkarnací. Posledních dvacet let píše knihu o svých minulých životech a sepsal už osmačtyřicet tlustých svazků. Naděje na dokončení je chabá, protože se prakticky každý den rozpomíná na další a další fakta, která vyžadují připojení další kapitoly.

„Bylo by to prostě strhující,“ roztoužil se pan Filigree, „kdyby se mi podařilo získat od Růženky doklad svědčící o tom, že je skutečně převtělený Poo-ting.“

„Nezdá se mi, že by to bylo možné,“ namítl Hadrián.

„Ne, ovšemže ne, obávám se, že to nepůjde,“ zvažněl pan Fi-

ligree. „Ale, drahý hochu, jaký já jsem sobec! Já vás tu zdržuji povídáním a vy máte odpočívát. Pojd'me domů na trochu brandy.“

Vedl ho zpátky do hospody a kam šlápl, zanechával po sobě zlaté šlépěje.

„Samantho,“ zaječel, sotva vtrhl do kuchyně, „jsem pevně přesvědčen, že Růženka je Poo-ting.“ A odmlčel se, ruce divadelně pozdviženy, aby se pokochal dojmem, jaký teto novinka udělá na dceru.

„To je milé,“ řekla Samantha s úsměvem. „Ted potřebujeme ještě tygra, abyste si to ověřil.“

„Přesně to jsem řekl Hadriánovi,“ zajásal pan Filigree. „Neříkal jsem vám to, Hadriáne? ‚Potřebujeme tygra,‘ řekl jsem.“

„A já jsem řekl,“ odvětil Hadrián a klesl blaženě na židli, „já jsem řekl, že je už dost na tom mít Růženku, i bez tygra.“

Samantha přistoupila a pozorně a pronikavě se na něho podívala zelenýma očima.

„Jste v pořádku?“ zeptala se.

„Ano,“ ubezpečoval ji. „Jsem jen trochu unavenější, než jsem si myslel.“

Položila mu chladnou dlaň na čelo a Hadrián zavřel oči; vroucně si přál, aby ji tam nechala navždy.

„Otče,“ spustila zostra, „zbytečně jste ho rozrušil. Doneste mu brandy.“

„Přesně to jsem se chystal udělat,“ důstojně odtušil pan Filigree. „Není to tak, Hadriáne? Neříkal jsem právě teď, abychom šli a napili se trochu brandy?“

„Přestaňte tedy řečnit a přineste skleničku,“ řekla Samantha. „Oběd bude za chvíli.“

Pan Filigree halil dvě skleničky brandy, jednu podal Hadriánovi a pak se vklínil do svého oblíbeného křesla a dobrodušně se usmál.

„Víte,“ obrátil se na Hadriána, „myslím, že napíšu kapitolu o Růžence, nebo spíše o Růžence jako Poo-tingovi. Pochopitelně,

mělo by se to ověřit; ale kolik vědeckých tvrzení je ověřeno ? Je na odpůrcích, aby dokázali nesprávnost mého tvrzení. Jak to stojí kdesi v Genesi: Je mnoho věcí mezi nebem a zemí a některé jsou známé a jiné jsou neznámé.“

„Ano,“ řekl zdvořile Hadrián. „Máte asi pravdu,“

„Ale já to vím!“ přesvědčoval pan Filigree. „Když se na mne takhle díváte, bude se vám zdát k nevíře, že jsem za dob Richarda Třetího býval výrobcem svíček a měl jsem tenkrát kočku jménem Tabitha. Velké, silné, živé stvoření, podobala se sněhové kouli. Jednoho dne jsem jí nešťastnou náhodou stříkl na ocas horký lůj. Chudinka malá, zlatá, byla z toho pochopitelně úplně vyděšená a způsobil jsem jí samozřejmě snětivost. Když se zotavila, srst jí znovu narostla, ale úplně černá. A tak jsem měl bílou kočku s černým ocasem. A tuhle, věřte mi nebo ne, není to tak dávno, přijdu dolů do vesnice a tam se ke mně začne lísat obrovská kočka. Bylo naprosto jasné, že je to převtělená Tabitha.“

„Vážně ?“ zeptal se Hadrián, zaujat vyprávěním.

„Ano,“ zářil pan Filigree. „Byla to krásná, velká šedá kočka, a jak jsem se doptal, jmenovala se Jindřich.“

„Ale jestli byla šedá a jmenovala se Jindřich...“ namítal Hadrián zmateně.

„Ách, barva, to byla zřejmě daň stáří,“ pravil pan Filigree a mávl rukou nad takovou nepatrnou nesrovnalostí. „A víte přece, jaká hloupá jména dávají lidé zvířátkům. Byla to zcela nepochybně moje Tabitha. Jeden z nejmarkantnějších důkazů, které mi osud blahovolně seslal. Ona mě skutečně poznala, to lze tvrdit s konečnou platností.“

„Nesl právě lososa a půl putýnky ústřic, ale to s tím samozřejmě nemá nic společného,“ dodala suše Samantha. Nabrala z mísy kouřící dušené maso se zeleninou a rozdělila je na tři talíře, jež postavila na dlouhý rozkládací stůl. „Pojďte jíst, prosím vás, nebo vám to vystydne.“

Hadrián zasedl za stůl a rázem pocítil hrozitánský hlad. Dušené maso vonělo, až se sliny sbíhaly, a v hromadě pestré zeleniny

na talíři uviděl malé, tučné knedlíčky, zářící ve šťávě jako perly. Pan Filigree nadále pištěl cosi o tom, jak člověk pozná převtělené duše, Hadrián přikyvoval a přitakával a přitom hltal výborný oběd jako vlk.

Když vytřeli chlebovou kůrkou poslední zbytky šťávy z talíře a seděli sytí a spokojení, ozvalo se klepání na dveře.

Samantha vstala od stolu, šla k oknu a nakoukla za záclonu.

„Hadriáne,“ řekla, „rychle nahoru. Je tady policie.“

Hadrián vstal, roztrásla se mu kolena a zděšeně zíral na Samanthu.

„Rychle,“ křikla a oči jí plály. „A vezměte s sebou svůj talíř.“

Poslepu nahmátl talíř a uháněl po schodech nahoru. Zastavil se na odpočívadle a naslouchal se zatajeným dechem a bušícím srdcem. Opětovně dopadlo klepadlo na dveře a Hadriánovi připadalo, jako by mu zatloukali hřebíky do rakve.

„Už jdu,“ uslyšel Samantžin veselý, bezstarostný hlas. Potom viděl, jak otevírá domovní dveře. Přikrčil se do stínu a naslouchal.

XII

Odjezd

„Dobré jitro. Slečna Filigreeová?“ zazněl hluboký, cituplný hlas, když Samantha otevřela dveře.

„Ano, Samantha Filigreeová osobně,“ řekla rozhodně.

„Seržant Hitchbrisket,“ ozval se znovu hlas, „od moleshirske policie. Můžu jít dál a promluvit si s vámi?“

„Jistě,“ odpověděla zvesela. „Právě jsme poobědvali, ale mohu vám nabídnout šálek čaje.“

„To byste byla hodná, slečno,“ odtušil seržant Hitchbrisket a vešel za ní do kuchyně.

Měl kostnatý obličej, podobný tchoři, a husté černé vlasy, veprostřed pečlivě rozčísnuté na pěšinku. Pokynul panu Filigreeovi, jenž dosud seděl za stolem, ústa měl dokořán a snažil se, seč byl, vyrovnat s rychlým spádem událostí.

„Dobrýtro, pane,“ prohodil seržant. „Moc pěkný den na tuhle roční dobu, není-liž pravda?“

„Krásný,“ usmál se pan Filigree.

„Sedněte si u nás, seržante,“ vyzvala Samantha hosta a postavila před něho šálek čaje. „A povězte, čím vám můžeme prospět.“

Seržant si rozepnul kapsu u uniformy, vytáhl velký, poněkud ošoupaný zápisník a potom tužku. Olízl špičku tužky, naslinil si palec a jezdil jím po stránkách nahoru a dolů. Pohyboval rty, jak si v duchu četl a osvěžoval paměť.

„Věc se má tak, slečno,“ promluvil konečně. „Dostali jsme rozkaz vypátrat jistého zločince, a tak se mi zdá, že vy nám v našem pátrání můžete pomoci.“

„To pochybuji,“ řekla Samantha sladce. „Neznáme právě mnoho zločinců.“

„Řekněme,“ pravil seržant a zrudl, „že byste nám mohla poskytnout informace vedoucí k jeho zatčení.“

„Ale ovšem,“ slibně se usmála Samantha. „Jsme vždycky připraveni pomáhat policii. Tatínku, nezanesl byste špinavé nádoby do přístěnku ? A já si zatím popovídám se seržantem.“

„Samozřejmě, děvenko,“ zapištěl pan Filigree, vzal talíře a hlučně se odbelhal.

„Můj otec,“ ztlumila Samantha hlas, „je mimořádně citlivý člověk, a tak ho nechci zbytečně rozrušit.“

„Áno, ovšem. Zajisté, slečno,“ přikývl seržant Hitchbrisket. „Ale přišel jsem vlastně kvůli panu otci.“

„Neříkejte,“ opáčila Samantha mdle. „A proč? Co provedl?“

„Ale nic, nic,“ kvapně na to seržant. „Nic neprovedl. Jde o to, co říkal.“

„Obávám se, že vám úplně nerozumím,“ pospíšila si Samantha a zkoumavě na něho upřela své zelené oči.

„Víte, slečno,“ pokračoval seržant, „to je tak. Zločinec, kterého budu prozatím nazývat pan X, procházel naším krajem se slonem.“

„Se slonem?“ vykulili, oči Samantha.

„Ano,“ odvětil seržant, „se slonem.“ Pohlédl znovu do svého zápisníku, aby se ujistil o faktech. „Je stíhán pro přepadení a ohrožování osobní bezpečnosti, čehož se dopustil při štvanici v Monkspepperu, a pro úmyslné poškození majetku a pro násilí na panství lorda Fenneltreeho.“

„Dobrý bože,“ vyhrkla Samantha. „Ale proč to dělá?“

„Proč ?“ zachmuřil se seržant Hitchbrisket. „Cesty zločineckého ducha sou velmi temné, opravdu velmi temné. Podívejte, a všechny jeho stopy vedou sem. Dnes ráno byl váš otec dole ve vsi a mluvil s Billem Plungemusketem, víte přece, s tím, co má drůbeží farmu. A mezi řečí se zmínil, že dostal slona. Uznejte, slečno, je nepravděpodobné, že by tady pobíhalo víc slonů nežli jeden. Tak jsem si řekl, že se na to půjdu přeptat.“

Ačkoli bylo Samantze úzko u srdce, podařilo se jí nasadit

masku údivu.

„Můj otec?“ zeptala se nevěřicně. „A říkal, že má slona?“

„Ano,“ pravil seržant Hitchbrisket tupě. „Tak to aspoň povídali Plungemusketovi.“

Samantha se zakabonila. „Nemám zdání, o čem o mluvil,“ zalhala. Znenadání se jí však vyjasnilo čelo.

„Aha,“ vzkřikla, „už to mám!“

Pokusila se o rozverný úsměv a běžela do přístěnku.

„Tatínku, šel byste sem na chvilíčku?“

Hadrián, naslouchající nahoře na schodech, málem dostal srdeční záchvat. Byl tak rád, když Samantha odklidila pana Filigreeho ze scény. Když se ho teď chystala znovu přivést do místnosti, kde dosud dlel pilíř zákona, připadlo mu to jako vrchol neobezřetnosti. Pan Filigree vstoupil, samý úsměv, jako buclatý, dobrodušný cherubínek.

„Tatínku,“ obrátila se k němu Samantha, „tady seržant Hitchbrisket se velice zajímá o slony.“

„Skutečně? Božíčku!“ vzrušeně vypískl pan Filigree. „Milý brachu, jak rád potkávám spřízněnou duši! Já osobně pro ně planu. Jak se ti vaši jmenují?“

„No, já vlastně žádného nemám,“ vykoktal seržant Hitchbrisket. „Víte, to je tak, pane...“

„I vy chudáčku,“ přerušil ho pan Filigree. „To je k zešílení, milovat slony a žádného slona nemít. Já míval sto a jednoho.“

„Sto a jednoho?“ zajíkl se seržant Hitchbrisket.

„Mohu vás ujistit,“ řekl pan Filigree a pokýval vážně baculatými prstíky, „mohu vás ujistit, že jich bylo sto a jeden a ze všech nejlepší byl Poo-ting. Milý brachu, kdybyste ho byl viděl, jak se vrhá na tygra! To byla podívaná! Ujišťuji vás, grandiózní podívaná!“

„Ano, pane, to vám věřím,“ vzpamatoval se seržant Hitchbrisket a odkašlal si. „Řekněte mi, kdypak to bylo, jak jste měl ty slony?“

„Počkejte,“ zarazil se pan Filigree a samým přemítavým úsi-

lím syraštil obličej. „Myslím, že to bylo v roce 1470.“

„Čtrnáct set sedmdesát?“ zaskřehotal seržant Hitchbrisket a ruka s tužkou mu zůstala trčet ve vzduchu nad zápisníkem.

„Nebo snad 1471,“ váhal pan Filigree. „Nemohu se přesně upamatovat.“

„To bylo za jedné z otcových minulých inkarnací,“ řekla sladce Samantha.

„Ach tak,“ hlesl seržant Hitchbrisket, „inkarnací, aha.“

„Ano. Dlel jsem v Nigarapuru,“ pronesl pan Filigree důstojně. „Byl to vskutku velmi zajímavý život, o tom vás mohu ubezpečit. Tak třeba kromě slonů a lovů na tygry měli tam takový obyčej, vyvažovat mne každoročně zlatem a drahým kamením. Naprosto úchvatné!“

Seržant Hitchbrisket sklapl zápisník a nacpal si ho do kapsy i s tužkou.

„Moc zajímavé, pane,“ řekl a povstal. „Moc zajímavé. Myslím, že vás nebudu dále obtěžovat.“

„Můžete se spolehnout,“ usmála se Samantha, „že jakmile se něco nového dovíme, okamžitě vás upozorníme.“

„Díky, slečno,“ zabručel seržant a změřil si ji.

„Není zač,“ odvětila sladce. „Policii musí člověk vždycky pomáhat.“

„Děkuji a přeji pěkné prožití dne, pane. Na shledanou, slečno,“ rozloučil se seržant Hitchbrisket a hřmotně vyšel ven. Samantha zavřela dveře, opřela se o ně a s ulehčením si vydechla.

„Bylo to čtrnáct set sedmdesát jedna,“ přerušil Jeho pan Filigree. „Teď jsem si vzpomněl. Zavolej ho nazpátek.“

„Ne, jsem přesvědčena, že získal veškeré potřebné informace,“ prohlásila Samantha. „Ale vážně, tatínku, nemusel byste zrovna chodit do vsi a šířit tam ty své báchorky.“

„Nejsou to žádné báchorky,“ urazil se pan Filigree.

„Ale ano, já vím, tak tedy nejsou,“ konejšila ho Samantha. „Jde jen o to, že lidé ve vsi nevěří v inkarnaci jako vy a celé jim to asi připadá trochu podivné. A teď mi slibte, že až půjdete příš-

tě do vesnice, nezačnete tam zase vykládat o slonech a tak.“

„Dobrá, děvchenko,“ povzdechl si pan Filigree, „máš asi pravdu.“

„Samozřejmě, že mám pravdu,“ durdila se. „Takhle se ještě dostanete do nesnází.“

Došla pod schodiště a podívala se nahoru. „Už můžete dolů, Hadriáne,“ zavolala. „Odešel.“

„Byla jste úžasná. Dal bych za to rok života, smět vás takhle poslouchat.“

„Měl byste poděkovat hlavně otci,“ dodala suše Samantha. „Je to velké štěstí, že Indie patří do jeho reinkarnací.“

„Aspoň vidíte, že jsem předpovídal správně,“ začal svou písničku Hadrián. „Co jsem vám dnes ráno říkal? Dokud jsem tady, znamená to pro vás nebezpečí. A teď se všechno ještě zhoršilo, když jste mu zalhala.“

„Pitomost,“ odsekla Samantha. „Nikdo se nedoví, že tady jste.“

„Oni mě ale dřív nebo později stejně najdou,“ stál na svém Hadrián, „a pak v tom budete po krk se mou. A to bych strašně nerad.“

„Heleďte,“ rozzlobila se Samantha, „přestaňte jančit. Nejste ještě natolik v pořádku, abyste se mohl někam nazdařbůh vydat. A potrvá ještě čtyři neděle, než vám sundají sádru. Jen se tady pěkně tiše schovávejte, dokud vám nebude líp.“

„Slíbíte mi, že odtud odejdu, hned jak se zotavím?“ řekl Hadrián.

Samantha na něho udiveně obrátila veliké zelené oči.

„Až se zotavíte, není v mých silách vás tady držet, když se vám zachce jít.“

„To ne, nejde o chtění. Musím odejít,“ koktal Hadrián. „Musím odejít, abych vás nedostal do maléru, vás nebo i vašeho otce.“

„No dobrá, uvidíme,“ odbyla ho Samantha. „A když vám tak leží na srdci, abyste mi nepřidělal práci, pojdte mi pomoci s

nádobím.“

Příštích čtrnáct dní bylo pro ubohého Hadriána jako zlý sen. Kdykoli se pan Filigree vydal na pochůzku do vesnice, představoval si Hadrián, jak se vrací doprovázen skupinou laskavých policistů, kterým slíbil ukázat Růženku. V noci ho budily hrozné vidiny, jak Samanthu zatknou pro spoluúčast a napomáhání zločinu, zavřou do ohavného, pochmurného vězení a ona bude strádat ve vlhké cele, až jí měděné vlasy zbělí a ona zemře v bídě a opuštěnosti. Skutečnost, že z nich tří čeká přísný rozsudek nejspíš jeho, ho neznepokojovala. Při vidině uvězněné Samanthy se probouzel zalit ledovým potem. Zamiloval se totiž, hluboce a neodvolatelně. To byla ovšem další rána pro jeho zmučenou duši. Připusťme, že by sebral odvahu a vyznal jí lásku. Jak by však mohl zločinec ke všemu ještě na útěku s nebezpečným slonem, požádat o ruku takovou dívku, jako je Samantha ?

Nakonec už to nemohl déle vydržet. Jednou časně ráno sešel do kuchyně a našel tam Samanthu, jak vaří snídani; vlasy jí zářily jak čerstvě ražený penny.

„Dobré jitro,“ usmála se. „Hned jsem hotova.“

„Samantho, musím s vámi mluvit,“ odhodlal se Hadrián. Obrátila se k němu a tázavě si ho prohlédla od hlavy k patě. Na tváři jí ulpěl sluneční svit a zlaté tečky v zelených očích zaplály a zachvěly se. Hadrián polkl a cítil, jak se jeho pevné odhodlání rozplývá. Cožpak mohu opustit někoho tak krásného a žádoucího?

„Podívejte,“ naléhal. „Nutně s vámi musím mluvit.“

„Ale, ale,“ posmívala se Samantha. „Copak jsme dnes tak přísní?“

„Rozhodl jsem se,“ pronesl Hadrián způsobem, který pokládá za chlapsky pevný, „rozhodl jsem se, že dnes večer odejdu.“

Samantze se rozšířily oči úžasem. „Dnes večer?“ vydechla. „Prosím, patrně víte sám nejlíp, co máte dělat.“

A zarytě se věnovala pánvi, kde se jedno vedle druhého s prskáním smažila vajíčka podobná malým sluncím.

„Ne že by se mi chtělo odejít,“ zoufale do ní mluvil Hadrián, „ale čím déle tu zůstanu, tím větší je nebezpečí, že mě odhalí. Musíte se na to dívat z téhle stránky.“

Samantha, zády k Hadriánovi, tvrdošíjně prohrabávala oheň. „Drahý pane,“ a teď se k němu obrátila tváří, „do toho mi nic není,“

„Víte přece,“ kňoural Hadrián, „že se musím zbavit Růženky. Když se mi to podaří, potom mě nemohou uvádět ve spojitost se štvanicí, se sídlem Fenneltreeho a se vším ostatním. Jediná příležitost, jak se jí zbavit, je vydat se na pobřeží.“

„Slyšel jste někdy o skřetech?“ řekla Samantha.

„O skřetech?“ ustrnul Hadrián. „Ne. Co je s nimi?“

„Za dávných dob je u sebe mívaly čarodějnice,“ řekla Samantha. „Byla to stvoření, kterými se obklopovaly a která za ně někdy dělala špinavou práci. Kočky a podobná havěť. Já si myslím, že Růženka je váš skřet. Když se vědmám někdo znelíbil, přičarovaly mu skřeta, a ať se ten člověk potom vrtl, kam chtěl, všude měl kolem sebe černého psa, opičku nebo něco takového.“

„Ach!“ hlesl Hadrián. „Zajímavé.“

„Ti lidé se pak někdy doopravdy pomátli,“ řekla zvesela Samantha. „Proto si myslím, že Růženka je takový váš skřet. Váš strýc byl asi druhým povoláním čaroděj.“

„Dejme tomu. Ale tohohle skřeta já se zbavím,“ trval na svém Hadrián.

Samantha odložila lžíci, zatočila se kolem kamen a přiskočila k Hadriánovi. Oči měla veliké jak talířky a ještě zelenější, než si kdy předtím všiml, a malé zlaté tečky se v nich třpytily.

„Vy,“ křičela a zlostí jí hořely tváře, „vy jste hnusný.“

„Ale... ale... copak jsem provedl?“ couval Hadrián, zděšen nečekanou podívanou na rozzuřenou Samanthu, jindy tak chladnokrevnou.

„Nezdědil jste snad Růženku po strýci?“

„Ano.“

„Neodkázal vám strýc peníze, abyste se o ni postaral?“

„Ano.“

„Nebyl snad ten strýc váš poslední žijící příbuzný?“

„Ano.“

„Marná věc, Růženka je tedy z příbuzenstva. A vy nemáte právo mluvit o prodeji, jako by to byly staré hodiny nebo co. Jste hnusný!“

Hadrián stál s ústy dokořán a civěl na Samanthu jako v mlhách.

„Ale nešť,“ pokračovala a rozepínala si přitom zástěru, kterou poté mrskla na židli. „Můžete si dělat cokoli, co považujete za správné. Když jste se rozhodl, že je to v pořádku, prodat do otroctví jednu ze svých příbuzných, pak čím dřív odtud vypadnete, tím lip. Tak se na to aspoň dívám já.“

Otočila se, rozběhla se přes kuchyň a dala se úprkem po schodech nahoru. Hadrián uslyšel, jak práskla dveřmi své ložnice. Pořád ještě stál jako omámený, až ho probudil zápach spálených vajíček; lekl se, odstrčil prudce pánev z ohně a popálil si při tom prsty.

Kolébavým kachním krokem vešel pan Filigree a uznale nabral do nozder čmoud a pach spáleniny.

„Á,“ olízl se. „Snídaně.“

„Obávám se, že si budete muset posloužit sám,“ odsekl Hadrián. „Samantha odešla a zamkla se ve své ložnici.“

„Inu ano,“ pronesl pan Filigree filosoficky. „To se stává, to víte, chlapče. To se stává.“

„Co se stává?“ zavrčel Hadrián.

„Inu, stává se,“ neurčitě mávl rukou pan Filigree. „Uražená ješitnost. Rozčilení. Rozmary. Scény. Všecko vzhůru nohama. Všecko vzhůru nohama.“

„Ať se propadnu, jestli se nechám taky postavit vzhůru nohama,“ zuřil Hadrián. „Odcházím.“

„Víte co?“ řekl pan Filigree a zkoumavě si prohlížel pánev. „Tak se mi zdá, že jsou ta vajíčka spálená.“

„Můžete za to poděkovat své dceři,“ neudržel se Hadrián.

„O tom nepochybuji,“ přisvědčil pan Filigree. „Ačkoli hele, tady jako by jedno vykukovalo,“ řekl a ukázal buclatým prstem na pánev. „Jedno uniklo zkáze. Chcete? Rozdělíme se.“

„Ne,“ odmítl Hadrián. „Jdu balit.“

Sbalit zavazadla jednou rukou se ukázalo daleko složitější, než předpokládal, ale nakonec šatstvo do kufru nějak naházal. Ještě v něm vřela zlost nad Samantžiným výbuchem, jímž podle jeho názoru překročila meze slušnosti. Koneckonců se chce Růženky zbavit kvůli ní, ne? Myslí jen na její blaho a ona, tu máš, na něho spustí jako na zločinného zvrhlíka. Ale on jí ukáže.

Ke své nesmírné rozmrzelosti zjistil, že s rukou v sádře nesvede zapřáhnout Růženku do vozíku. Byl nucen požádat o pomoc pana Filigreeho.

„Poslyšte,“ začal pan Filigree, když upevňoval postraňky, spojující vozík s Růženčinou zaoblenou postavou, „nevím, jestli děláte dobře, drahý hochu.“

„Nezačínejte s tím aspoň vy,“ odbyl ho Hadrián. „Úplně mi stačí to, co jsem vyslechl od Samantha.“

„To si umím představit,“ řekl pan Filigree zkroušeně. „Nechci se vám plést do vašich věcí, ale zdá se mi, že budete mít potíže se zapřaháním a vypráháním.“

„Někoho už najdu, kdo mi pomůže,“ pravil Hadrián.

Všechno pak už bylo připraveno, ale Hadrián ještě nerozhodně postával. Pan Filigree ho upřeně pozoroval úzkostným pohledem svých světle modrých očí.

„No vida,“ pokusil se o žertovný tón Hadrián, „a mohu vyrazit.“

„To se ani, hm, nerozloučíte se Samanthou?“ zapištěl pan Filigree.

Věru že se mu právě teď ani za mák nechtělo Samanthu spatřit; ale pan Filigree na něho hleděl tak žalostně, jako když nemluvně žadoní o láhev, že nenašel odvalu odmítnout. Vešel rázně do Jednorozce s harfou a vyklusal nahoru po schodech. Zastavil se u Samantiných dveří a odkašlal si.

„Samantho,“ zvolal pevným, velitelským hlasem. „Samantho, to jsem já, Hadrián.“

„Zajisté. Nemám dojem, že by to byla Růženka,“ ozval se za dveřmi Samantžin hlas.

„Tak já už jdu,“ řekl Hadrián a udělal gesto, které chtělo naznačit, do jaké daleké dálky se chystá nenávratně vzdálit. „Chtěl jsem se rozloučit.“

„Sbohem,“ řekla Samantha sladce.

„A děkuju vám za všechnu péči,“ drmolil Hadrián.

„To nestojí za řeč,“ odpověděla. „Kdykoli vás přejede vlak a octnete se náhodou poblíž, neváhejte sem vpadnout.“

„Ano. Tak tedy já už jdu,“ opakoval se Hadrián.

Za dveřmi se rozhostilo ticho.

„Odcházím tak brzy z toho důvodu,“ křičel Hadrián, „že máme před sebou dlouhou štrapáci.“

„Prosím vás, neřvete mi tu.“

„No tak já už jdu.“

„Ano,“ řekla Samantha medovým hlasem, „raději si pospěšte, ať nezmeškáte trh na otroky.“

Po této nemístné poznámce v Hadriánovi všechno vzkypělo. Seběhl po schodech dolů a vtrhl do stodoly.

„Tak sbohem, pane Filigree. Jsem vám opravdu hluboce zavázán za všechno, co jste pro mne udělal. Doufám, že se ještě někdy setkáme.“

„Jistojistě,“ zvažněl pan Filigree. „Tomu se prostě nemůžeme vyhnout, drahý hochu. Hlavní je mít smluvené znamení, abychom se poznali. Kupříkladu, co když já budu brouk a vy ministerský předseda? Nebudeme-li mít smluvené znamení, jakpak se poznáme? Stačí nepatrný pohyb a bezděky mě rozmáčknete na úředním dokumentu. Takže setkáme-li se v dalším životě, já řeknu: ‚Vzpomínáte si na Jednorožce s harfou?‘ A vy řeknete: ‚Ano, vzpomínám.‘,“

Hadrián měl chuť poznamenat, že pan Filigree bude mít potíže říci: ‚Vzpomínáte si na Jednorožce s harfou‘, dojde-li k té ne-

pravděpodobné situaci, že poleze po státních dokumentech jako brouk. Ale dobře věděl, že by to jen oddálilo jeho odjezd, přikývl tedy, vzal Růženku za teplé ucho a pobídl ji kupředu.

Sto yardů níže po silnici se zastavil a ohlédl. Hospoda U jednorozce s harfou byla schoulena pod doškovou střechou jako černobílá želva pod zlatým krunýřem. Zdálo se mu, jako by zahlédl nějaký pohyb za oknem Samantiny ložnice, ale jist si tím nebyl. S povzdechem uchopil znovu Růženčino ucho a pokračovali v putování.

XIII

Plavba

Týden, co pak nadešel, byl podle Hadriánova mínění nejhorší v jeho životě. V noci putovali a za dne se skrývali, což samo o sobě bylo dost nepříjemné, a k tomu všemu měl nepřekonatelné potíže se zapřaháním a vypřaháním Růženky. Navíc se mu strašně stýskalo po Samantze, a tak přibližně každých deset minut hořce zalitoval, že vůbec kdy opustil Jednorožce s harfou.

Nakonec to už s rukou v sádře nemohl vydržet. Uvázal Růženku v lese, nachystav jí řádnou zásobu potravy přímo pod chobot, a odebral se do nejbližšího města. Tam zamířil k lékaři a ten mu paži prohlédl.

„Je to zhruba čtyři neděle,“ prohlásil Hadrián, „a lékař, který mi sádru dával, říkal, že se po čtyřech týdnech může sundat.“

„No, jak si přejete,“ konstatoval suše doktor. „Mohu vám ji sundat, když chcete, ale musíte být na ruku moc opatrný.“

Odstranil sádru a Hadriánovi se ulevilo, jako by se zbavil nesnesitelného břemene. Ruka byla ztuhlá, ale když jí pohyboval, už to nebolelo; kost zřejmě srostla. Pospíšil si zpátky do lesa, kde nechal Růženku, a ještě ten večer pokračovali ve své pouti, vstříc západu slunce, hýřícímu barvami jak páví ocas.

Za rozbřesku se octli na nerovné cestě uprostřed rozlehlé pahorkatiny, pokryté huňatými čepicemi bylinky statice, která právě kvetla spoustou růžových květů. Zanedlouho dospěli na nejvyšší bod pahorkatiny a stanuli na kraji strmého útesu. Pod nimi se rozkládalo moře, zčeřené a třpytící se v jitřním svitu a zadumaně si šeptající na kamenitém břehu. Jako úkryt pro Růženku to právě vhodné místo nebylo, na míle dokola tu nerostl ani stromeček, ale Hadrián na to už nedbal. Ponenáhlu se uklidňoval: měl pocit, že vzdálenost od sídla Fenneltreeových i od Jed-

norožce s harfou je už dostačující. Tady už najisto budou v bezpečí. Uvelebil se na šťavnatém koberci statice, podřimoval a přemítal, kterým směrem se dát. Dám-li se podél útesu a ujdou ještě kousek, se vši pravděpodobností dorazím k přímořskému letovisku a tam, pevně věřím, najdu cirkus nebo jiné podobné zařízení, které přijme Růženku i s jejím dědictvím. Byl ještě v zajetí tohoto hlubokého a úlevného snu, když se ozval pronikavý výkřik: „Ahoj!“ Hadrián vyskočil jako střela a vyděšeně se rozhlížel. Hustou staticí kráčela k němu Černá Nell; supěla a mávala rukama na pozdrav.

„Ahoj!“ halekala a smála se na něho. „Sešli jsme se v pravý čas.“

„Zdravíčko,“ vypravil ze sebe vylekaný Hadrián. „Kde se tu berete?“

„Moment,“ supěla Černá Nell. „Jen co popadnu dech.“

Usadila se a drahnou chvíli se mocně ovívala.

„Zrovna skvěle jste Růženku neukryl,“ obviňovala Hadriána. „Moje maringotka stojí tady vpravo opodál a vidím ji tamodtud, jak se rýsuje na nebi. Mohla by to být i pořádná skála; jenomže se pohybovala.“

„Ale já myslím, že tady už jsme v bezpečí,“ vysvětloval Hadrián a bázně se ohlížel kolem sebe.

„Kampak máte namířeno?“ otázala se Černá Nell.

„No, to já vlastně nevím,“ přiznal Hadrián. „Chtěl jsem jít podél útesu, až přijdu k městu. Tam bych se porozhlédl po nějakém cirkuse nebo podobném zařízení, kde by si ode mne Růženku vzali.“

„Hm,“ přikývla Černá Nell, vytáhla z kapsy dýmku a zapálila si. „Vyznáte se v těchto končinách?“

„Ne,“ vzdychl Hadrián. „Nevyznám.“

„Dejte si poradit,“ pokračovala Černá Nell a ukázala náustkem dýmky, „a jděte tudy. Dostanete se do Sploshport-on-Solent. Docela pěkné městečko svého druhu, a jezdí odtamtud parník na ostrov Scallop.“

„Ale co bych, u všech svatých, pohledával na ostrově?“ vyhrkl Hadrián. „A vůbec, vzali by Růženku na parník?“

„Sklapněte pusy a poslouvejte,“ pokárala ho Černá Nell. „Ten ostrov je oblíbené místo výletníků, rozumíte ? Mají tam všechno možné a nemožné, zábavní parky a takové věci, a jestli tu vůbec někde v okolí je cirkus, pak musí být tam. To je vaše jediná naděje, jak Růženku někomu strelit. A proč by ji nevzali na parník ? Jak jinak by tam přepravovali cirkusy než parníkem ?“

„Ano,“ uznal Hadrián pokorně, „na to jsem nepomyslel.“

„Ted’,“ radila Černá Nell, „když pěkně zčerstva vyrazíte, dojdete do Sploshportu právě včas, abyste chytli večerní parník. Až budete na ostrově, vyhledejte tam mého přítele Ethelberta Cleepa.“

„Ethelbert Cleep? Ethelberta Cleepa?“ nevěřil svým uším Hadrián.

„Co může dělat, má už takové jméno,“ ohradila se ostře Černá Nell. „Koneckonců Rookwhistle je taky dost divné příjmení.“

„Pravda,“ přiznal Hadrián. „A až toho vašeho přítele najdu, co potom ?“

„Vypravujte mu svůj příběh a řekněte mu, že vás posílám já. Dál se už řiďte jeho radami.“

„Jste nesmírně laskavá,“ děkoval Hadrián.

„Mimochodem, jak jste pochodil u Jednorozce s harfou ?“ zeptala se Černá Nell a bystře na něho pohlédla.

„Chovali se ke mně báječně,“ lehce zruměněl Hadrián. „Ohromně skvělí lidé.“

„Zvlášť Samantha, co ?“ rýpla Černá Nell. „Nemyslíte, že je úplně jiná než ty dnešní upovídané slečinky ?“

„Upovídané,“ opáčil Hadrián pobouřeně, „upovídané ! Samantha, proč by ona, myslím... ona byla... ona je...“

„No dobře, dobře,“ uchechtla se Černá Nell a spokojeně vypustila velký oblak kouře. „Vím, co máte na jazyku, ale poslyšte, jestli chcete stihnout parník, bylo by nejlíp zvednout kotvy.“

Vstala, poplácala Růženku něžně po chobotu a ušklíbala se na Hadriána.

„Někdy se zas uvidíme. Vyřídíte Ethelbertovi pozdrav a vzpomínku od Černé Nell.“ A pomalu se vydala přes pahorek, podobna malému černému nezkrotnému krtkovi ve velikém moři zeleně.

Hadrián spěšně zapřáhl Růženku do vozíku a pokračoval hrbolatou stezkou; krajina se začala svažovat, cesta se stáčela dolů a konečně vyústila na silnici vroubenou domy. Zásadní rozdíl mezi Sploshportem a Okresním Městem mu ihned padl do oka. Tady koně i lidé, vybaveni dlouholetou zkušeností, podivným průvodům záhadných zvířat už přivykli. Nikdo se za Hadriánem a za Růženkou ani neohlédl, když se trmáceli ulicemi. Koně táhli povozy a kočáry a klusali kolem nich bez zájmu a nebrali jejich existenci vůbec na vědomí.

Hadrián s Růženkou se ještě několikrát zastavili a vyptali, kudy dál, až konečně dorazili k dokům a uviděli parník Sploshport Queen, pohupující se na kotevních lanech jako velikánský brouk; jak se kolo zvolna a majestátně otáčelo, lopatky pleskaly o vodu prozářenou podvečerním sluncem. Mohutný chochol kouře, vycházející ze zlatozeleného komínu, dával na srozuměnou, že parník může co chvíli odrazit od břehu. Lidé spěšně pobíhali po můstku ze břehu na loď a po palubách. Hadrián připoutal Růženku ke kandelábru a razil si cestu davem. Přistoupil k muži, kterého pokládal za námořníka. Dotyčný seděl na sloupku k uvažování lana a žvýkal tabák s bezduchým, prázdným pohledem velice sešlé krávy.

„Mohl byste mi poradit?“ zeptal se ho Hadrián. „Chtěl bych se přepravit parníkem na ostrov a mám ještě slona a vozík. Na koho bych se měl obrátit?“

Námořníkovy dásně ustaly v pohybu a on se jal dlouze přemítat.

„Na mě ne,“ řekl konečně.

„Ne,“ znervózněl Hadrián, „nepředpokládal jsem, že na vás.

Myslel jsem ale, že byste mohl vědět, na koho se obrátit.“

Námořník dále žvýkal a potom znovu ustal.

„Sloni,“ vysvětlil chraptivě, „jsou lodní náklad.“

„Opravdu?“ hlesl Hadrián.

„Na lodní náklad je kapitán nebo první důstojník,“ řekl námořník, a zřejmě zmožen tímto letným spojením s vnějším světem, upadl opět do žvýkacího transu.

Hadrián si proklestil cestu k můstku vedoucímu na palubu Sploshport Queen. Vrážely a strkaly do něho početné rodinky s rozjívěnými dětmi, z nichž každé jako by bylo ozbrojeno obzvláště ostrým kyblíčkem a lopatkou; až našel schůdky ke kapitánskému můstku. Vyběhl rychle nahoru, a jak stoupl na poslední schod, srazil se s postavou, která pospíchala opačným směrem. Byla to vyložená smůla, protože když se začal omlouvat a pomáhat té postavě na nohy, ukázalo se, že je to sám kapitán Sploshport Queen. Byl to drobný chlapík, vypadal jako vejce a byl tak dokonale pokryt zlatými prýmkami, že pod nimi člověk stěží rozpoznal uniformu. Měl šedivou bradu ve tvaru lopaty a sršela z něho energie jako včely z rozzuřeného roje. Oprášil se a prohlédl si Hadriána od hlavy až k patě se zájmem přímo kanibalským.

„Jestli je to pokus o vzpouru na lodi,“ řekl sytým, zvučným hlasem, „pak bych to ještě jakžtakž omluvil. Ale, a to bych rád zdůraznil, mladý muži, shodit někoho se schodů a dupat po něm, to není právě nejlepší způsob, jak navázat a upevnit vřelé a dlouhodobé přátelství.“

„Moc se omlouvám,“ odprošoval Hadrián, „ale myslel jsem, že se už chystáte odplout, a já děsně spěchám. Víte, mám slona a vozík a rád bych je přepravil na vaší lodi. Kdyby to šlo nějak zařídit...“

Kapitán si sfoukl smítečko s uniformy a znovu si Hadriána prohlédl.

„Mám zřejmě štěstí,“ pravil s letným povzdechem, „že jste za mnou neposlal rovnou toho svého slona. Kdepak je ten živo-

čich?“

„Je dole v doku,“ pospíšil si s odpovědí Hadrián.

„Bude to stát pět guinejí,“ oznámil kapitán.

„To je v pořádku,“ oddechl si Hadrián, „jen když můžeme jet.“

XIV

Země na obzoru

Krátká plavba na palubě Sploshport Queen Hadriána kupodivu docela pobavila. Připoutal Růženku bezpečně k masivnímu ocelovému sloupku a byl si naprosto jist, že se jí nic nemůže stát. Sestoupil do jídelního salónku, koupil oběma po pintě piva, nějaké ty žemličky pro Růženku a pro sebe sendvič. Když se o jídlo podělili, opřel se o zábradlí a obdivoval západ slunce. Zvláštní podvečerní osvětlení uhladilo povrch vln, jež teď vypadaly jako velké balíky hedvábí, rozprostřené po soukeníkově pultu.

Růženka snášela tuto novou zkušenost jako vždy s klidnou myslí. Zpočátku projevovala o moře značný zájem; dle Hadriánova soudu ji nejspíše pohled na tolik tekutiny přiměl k úvaze, že je to k pití, a snad k opití. Když však shledala, že z vrchní paluby tam nedosáhne, vzdala to a oddala se svému oblíbenému kymáčení ze strany na stranu, oči přivřené.

K ostrovu Scallop dopluli za úplné tmy. Vylodili se, vydali se úzkými dlážděnými městskými ulicemi a tu a tam se zastavovali, aby se vyptali náhodných chodců, kudy dál. Vyšli z města do písčných dun. A tam, uprostřed dun, jako roztodivná část plavoucího vraku stálo malé stavení, vybudované pouze z prken ošlehaných větrem a kousků dřeva, které patrně čas od času vyplavilo moře. Okny prosvítalo světlo a s šuměním moře se mísily truchlivé zvuky tuby. Hrály na ni nezkušené ruce, snažící se vyhmatat melodii písničky *Láska má je růže rudá*, což se však dalo věru jen těžko rozpoznat. Písečné duny se odtud táhly na všechny strany a nic nenaseččovalo, že by poblíž bylo ještě jiné lidské obydlí. To musí být dům Ethelberta Cleepa, řekl si Hadrián. Přešli přes duny, písek jim šustil pod nohama, a zaklepali na dveře. Tuba zabučela nelibě jako býk a zmlkla. Po chvíli za-

slechli kroky blížící se ke dveřím.

„Tady se nedá dělat umění,“ zařval hlas za dveřmi. „Zatracení Filištíni, buší a tlučou, právě když jsem v nejlepším. Kdo je to, kdo je to?“

Hadrián si odkašlal.

„Jsem Hadrián Rookwhistle,“ křikl.

„Hadrián, říkáte?“ otázal se hlas za dveřmi. „Hoch?“

„Ano,“ pravil Hadrián, protože ho nic moudřejšího nenapadlo.

Dveře se rozletěly a objevil se človíček, drobný a křehký jako vrabec. Hadrián si ho prohlížel nevěřícíma očima. Měl na sobě dlouhou, tlustou hořčicově hnědou pletenou vestu, která mu sahala až ke kolenům; byla pošita řadou nadměrně velkých, zářivě zlatých, hrubě zdobených knoflíků. Oblek doplňovaly perlově šedé sametové kalhoty a pár černobílých vysokých bot s prapo-divným vzorem. Mužík měl spoustu slámově žlutých vlasů, upravených do účesu, který připomínal větrem zmítanou kupu sena. V uších měl náušnice s obrovskými perlami, jaké Hadrián sotva kdy předtím viděl. Útlé, bledé tváři dominovaly oči, tmavé, bystré a neklidné jako motýli. Toto zjevení se vyzývavě opřelo o dveře a prohlíželo si Hadriána.

„Jak jste to říkal, že se jmenujete, drahoušku?“

„Hadrián, Hadriánus Rookwhistle. Řekla mi o vás a posílá mě k vám Černá Nell.“

„Drahoušek Černá Nell,“ švitořilo zjevení. „Žena, jež vsutku chápe potřeby muže. Jak je to od ní pozorné!“

„Vy jste Ethelbert Cleep, vidíte?“ řekl Hadrián.

„Ano,“ uculoval se Cleep šelmovsky. „Mojí přátelé mi říkají Ethelko. Ale nestůjme tady venku, promrzne na kost. Pojďte dál, pojďte dál.“

„Rád, ale je tu ještě Růženka,“ zrozpačitěl Hadrián.

„Růženka?“ užasl Cleep. „Snad nechcete říct, že jste se dopustil takové netaktnosti a přivedl s sebou ženu?“

„Ne,“ ukázal Hadrián ven na písčité prostranství, „Růženka je tohle.“

Ethelbert Cleep vykoukl ze dveří a v tu chvíli Růženka, jejíž způsoby byly vždy bezvadné, zvedla chobot a zatroubila falsem. Zároveň zaječel Ethelbert Cleep překvapením, a jeho hlasový projev věrně odpovídal tónu Růženčinu. Pak ustoupil do chodby.

„Co,“ otázal se přiškrceným hlasem Hadriána, „co jeto?“

„Růženka. Můj slon.“

Ethelbert Cleep si položil na hrud' ruku plnou prstenů a tvářil se, jako by mu hrozil srdeční záchvat.

„To je dárek pro mne, drahoušku?“ otázal se.

„Jestli ano, jsem sice dojat vaší šlechetností, ale skutečně se domnívám, že takovou marnotratnost musím odmítnout.“

„Ne, ne,“ odtušil Hadrián. „Dovolte, abych na chvíli vešel, rád vám všechno vysvětlím.“

Přivázal Růženku a odebral se do Cleepova bytu.

Celý dům byla vlastně jedna velká místnost. Na jednom konci vedlo schodiště do jakéhosi podkroví, kde byla za diskrétně zataženou kartounovou záclonou Ethelbertova chlouba, jeho ložnice. Celá místnost byla plná křesel pokrytých ozdobnými vyšívanými dečkami, byly tu i maličké stolky, na nichž se nebezpečně kymácely skleněné poklopy s vycpanými ptáčky, už poněkud rozpadlými, a podobné tretky, patrně drahé srdci Ethelberta Cleepa; člověk se mezi tím mohl jen stěží pohybovat, aniž něco převrhl. Během let si Ethelbert Cleep zřejmě vypěstoval systém podobný netopýřímu radaru, díky kterému své umělecké předměty nepoškodil; vznášel se pokojem zcela snadno, usadil se do lenošky a poplácal veliký ozdobný polštář vedle sebe.

„Pojďte a přijměte místo, drahoušku, a všechno mi povězte,“ vyzval hosta.

Hadrián se opatrně propletl houštinou antikvárních drobnůstek a spočinul v křesle, přiměřeně daleko od Ethelberta Cleepa.

„Víte,“ začal, „to je tak...“

„Á, počkejte,“ řekl Cleep a zvedl dlouhý ukazovák. „Malé obcerstvení!“

Mihl se pokojem a zmizel za japonským paravánem, pomalovaným obrovskými draky, kteří vyhlíželi, jako by trpěli Basedowovou nemocí v pokročilém stadiu. Objevil se a přinesl karafu a dvě sklenky, nalil Hadriánovi, vtiskl mu sklenku do ruky a polídl ho po tváři.

„Tak a povídejte,“ vybídl ho a pohodlně se usadil na pohovku. Hadrián přičichl k vínu a shledal je nezávadným.

„Moje vlastní, milánku,“ pochlubil se Ethelbert Cleep, „dělám je rok co rok z bezinek, co rostou na mysu. Neuvěřitelně výživné. Ale povězte mi svůj příběh. Určitě mě bude ohromně zajímat.“

A Hadrián mu vyprávěl o svých dobrodružstvích a Ethelbert Cleep byl příkladný posluchač. Seděl a čím dál víc kulil oči; zapomněl na sklenici v ruce a příležitostně se uchichtl jako školačka.

„Drahý hochu,“ netajil se nadšením, když Hadrián skončil, „opravdu úchvatný příběh.“

„Ano, jistě, může to tak znít, když to posloucháte, ale není to právě úchvatné, když to prožíváte,“ poznamenal Hadrián. „Ať už je to tak či onak, Černá Nell mi poradila, abych vám všechno vypověděl a pak se spolehl na vaši radu.“

„Na mou radu ve všech směrech, doufám,“ laškoval Cleep. „Ale nechtě mě přemýšlet, nechtě mě přemýšlet.“

Dopil sklenku, potom vyňal z útrob své odpudivé vlněné vesty čepičku s dlouhým hedvábným střípcem, nabranou do žabiček a přeplácanou výšivkami, narazil si ji pevně na rozevláté kadeře, zavřel oči a opřel se do lenošky.

„Totiž...“ začal Hadrián.

„Tiše!“ okřikl ho Cleep, aniž otevřel oči.

Asi pět minut Hadrián sedel, dopíjel víno a pozoroval Cleepa, který očividně upadl do transu. Hadrián už vážně přemítal, zda se Černá Nell nezmýlila, když ho poslala za tímto podivínským človíčkem. Vypadalo to, že s Ethelbertem nejspíš zabředne do dalších trampot.

„Už to mám!“ zvolal znenadání Cleep, sundal si čepičku a strčil ji zpátky do vesty. „Dole ve městě, drahoušku, mají divadlo. Je opravdu docela pěkné. Víte, z ostrova se pomalu stává oblíbené letovisko.“

Při té představě se lehce zachvěl a nalil si ještě sklenku vína. „Nevěřil byste, milánku,“ pokračoval, „jaká nekonečná stáda příšerných rodinek se zarudlými obličejí se sem hrnou; to byste musel vidět na vlastní oči.“

„Ano, ale co má být s tím divadlem?“ zneklidněl Hadrián.

„Divadlo,“ vedl svou Cleep, „bylo postaveno vskutku náhodou, a to jakýmsi Emanuele S. Clattercupem, bezduchým a odporným individuem. Většinu života strávil tím, že podváděl davy, a teď se rozhodl, že je načase tytéž nešťastné bytosti obšťastnit trochou kultury. Kultury na kšeft, samozřejmě.“

Usrkl vína a usmál se na Hadriána.

„Ale co to má všechno společného se mnou?“ otázal se Hadrián.

„Počkejte! Mohl byste si myslet, že náš drahý Clattercup, když překonal všechny těžkosti s výstavbou divadla, aby mohl rozsévat kulturu, vybere si pro zasvěcení svého stánku něco, na čem by se profesionální umělec jako já mohl vyžít. Othella například. Moje Desdemona je vynikající.“

„To si umím velice živě představit,“ neudržel se Hadrián.

„Nebo,“ pokračoval Cleep, „Romea a Julii. Vždycky se říkalo, že Julie je moje parádní číslo. Navíc se ušetřilo obyčejně společnosti dost peněz, protože já nejsem žádný vazoun, a tak se nemusel podpírat balkón. Ale ten filištín Clattercup si usmyslil zahájit sezónu Alí Babou a čtyřiceti loupežníky.“

„Řekl bych,“ podotkl Hadrián, „že je to na zahájení prázdninové sezóny ideální kus. Bude to výpravné a veselé.“

„Nejdražší a nejsladší Hadriáne,“ zaúpěl Cleep, přivíraje oči bolesti, „mohu vám říkat Hadriáne, že ano ? Je velký rozdíl mezi kulturou a veselím. Ty dva pojmy nejsou totožné. Nikterak!“

„Ano, ovšem, obávám se, že o těchto věcech vím pramálo,“

omlouval se Hadrián. „Myslel jsem, že hlavně děti by se pobavily. Ale přes to všechno mi stále uniká souvislost mezi těmito problémy a mým případem.“

„Poslyšte,“ řekl dále Cleep, „ten kretén Clattercup je asi takový altruista jako párek supů. Kdyby se vám ale poštěstilo chytit ho na nápad, aby Růženku vmontoval do představení, a kdyby měla úspěch a vy byste mu ji pak nabídl i s jejími pěti sty librami, nebo co z nich ještě zůstalo, jsem si jist, že by ji od vás převzal.“

„To je ale výborný nápad,“ vydechl nadšeně Hadrián.

„Mívám vždycky výborné nápady, milánku,“ pyšnil se Cleep. „A teď navrhuji, abyste u mne přespal, a zítra vás seznámím s Clattercupem.“

„Báječné. Děkuji vám mockrát.“

„Já sám,“ povzdechl si Ethelbert a začervenal se, „hraji v tom představení menší roli. Neschvaluji to, můj nejdražší, rozumíte, ale člověk musí být z něčeho živ.“

A tak Hadrián s Ethelbertem zavedli Růženku do přístavku, kde Ethelbert vyráběl svoje bezinkové víno; napřed ale pečlivě odklidili všechno, co obsahovalo sebemenší příměs alkoholu. Potom se vrátili do domu a vystoupili do podkroví. Ethelbert odtáhl kartounový závěs a odhalil zrakům ohromnou mosaznou manželskou postel s baldachýnem na jedné straně a na druhém konci mimořádně nepohodlné rozkládací lůžko.

„Můžete si vybrat,“ řekl, „já ovšem spím vždycky na manželské posteli.“

„Díky,“ hlesl Hadrián. „Hra, já mívám skutečně velmi špatné spaní, a tak se spokojím s tou druhou postelí.“

„Jak chcete,“ řekl zvesela Ethelbert, „jak chcete.“

Když Hadrián usínal, pomyslel si ještě, že onen pohled na Ethelberta Cleepa v dlouhé bílé noční košili, japonském kimonu a noční čepičce se štrápcem hned tak nezapomene.

Ráno se Hadrián probudil a shledal, že Ethelbert je už vzhůru a připravuje velkou snídani. Byl tu obrovský hrnec, bublající jak

vulkán, plný ovesné kaše s hustou sladkou smetanou, pořádný kus slaniny, nahnědlé a křupavé jako podzimní listí a právě tak voňavé, celý pokrytý nazlátlými smaženými vejci a hromádkami velikých hub, podobných divným jedlým deštníkům, z nichž vytékala černá šťáva.

„Podle mého se má den začínat dobrou snídaní,“ poučoval Ethelbert. „Koneckonců člověk musí myslet na svoje umělecké schopnosti, a ty vyžadují spoustu duševní i fyzické energie, máte-li vložit do role celé své já.“

„Mimochodem,“ zahuhňal Hadrián s plnou pusou, „jakou roli hrajete?“

„Jednu z žen v sultánově harému,“ odvětil Ethelbert, aniž hnul brvou. „Je to velmi náročná úloha.“

Když umyli nádobí, oblékl si Ethelbert vycházkový oblek, sestávající z kabátu s pelerínou a obrovité semišové čepice se štítkem vepředu i vzadu. Potom zapřáhli Růženku a vydali se k městu.

Divadlo Hadriána ohromilo. Ačkoli mu Ethelbert říkal, že je velké, nepředstavoval si, že je tak kolosální; navíc fasáda s dórskými sloupy, arkádami a gotickými okny prozrazovala, že pan Clattercup byl sám svým architektem.

„Říkal jsem vám, že je to velké divadlo,“ pásl se Ethelbert vítězoslavně na Hadriánově úžasu. „Drahoušku, takovým by nepohrdli ani v hlavním městě. A to vás ještě zasvěťím do tajemství.“

Odmlčel se a obezřetně se rozhlédl. Kromě Růženky nebyl nikdo v doslechu. Naklonil se k Hadriánovi a pošeptal mu do ucha: „Má to otáčivé jeviště.“

Poodstoupil, aby se pokochal účinkem svých slov.

„Otáčivé jeviště?“ vydechl Hadrián. „Ten člověk musí být blázen.“

„Je to blázen, drahoušku,“ souhlasil Cleep. „Držíme to v tajnosti; chceme první večer omráčit publikum. Nikomu ani muk!“

„Spolehněte se,“ ujistňoval Hadrián Ethelberta, „ale pořád si myslím, že je blázen. Muselo ho to stát strašně moc peněz.“

„Tohle,“ pokynul Cleep směrem k budově, „je Clattercupovo poslední velké dílo. Je to památník, který sám sobě vybudoval a kterým vstoupí do dějin. Tak teď tady s Růženkou počkejte, drahý hochu, já půjdu dovnitř a promluví s ním.“

Půl hodiny čekali Růženka s Hadriánem trpělivě venku. Pak se ve dveřích mihl Ethelbert, následován malým obtlouklým člověkem, jaksi nepřiměřeně oblečeným do žaketu a proužkovaných kalhot.

„Hadriáne,“ ujal se Ethelbert seznamovacího obřadu, „to je Emanuel S. Clattercup, náš moudrý rádce.“

„Mě těší,“ řekl moudrý rádce.

„Potěšení je na mé straně,“ odpověděl Hadrián, zatímco si potřásali pravicemi.

„Slyšel jsem, že hledáte angažmá,“ šel k věci Clattercup a poněkud nervózně pokukoval po Růžence.

„Ano, ovšem, kdyby to šlo,“ snažil se Hadrián. „Myslel jsem, že chystáte-li se uvést Alí Babu, neškodilo by trochu orientální nádheru. A Růženka se umí nosit v čabrákách, ozdobách a tak vůbec.“

„Jo,“ řekl Clattercup, „no jo, bude asi na to zvyklá z... z... z hm... hm..., no vodkad' pochází.“

„Má velmi dobré chování,“ pravil Hadrián a zrůžověl nad tou lží. „A jsem přesvědčen, že by pro vaše představení mohla být opravdu přínosem.“

„Je ne sais quoi?“ naznačil Ethelbert.

„Co, co?“ zeptal se podezíravě Clattercup.

„To je po francouzsku ,nevím co',“ vysvětlil Ethelbert.

„Co to melete? Jakýpak nevím co?“ popudilo to Clattercupa.

„Mám na mysli,“ opakoval klidně Ethelbert, „že je to francouzské znění výrazu ,nevím co'.“

Clattercup na něho upřel šilhavé oči.

„Nemám páru, co to plácáte. O čem to vůbec mluvíte?“

Ethelbert obrátil oči v sloup.

„A některá padla na půdu neúrodnou,“ pronesl.

„A co byste za to chtěl?“ otázal se Clattercup Hadriána. „Tyhle výpravný hry stojej pěkných pár šestáků a já si je sám nerazím, víme?“

„Ano, samozřejmě, pomýšlel jsem jen na skromný honorář, který by pokryl výdaje na moje živobytí a stravu pro Růženku,“ odpověděl Hadrián.

„A samozřejmě i výdaje na kostýmy,“ zasáhl Ethelbert.

Clattercup si zapálil velké cigáro a nějakou dobu uvažoval, zahalen oblakem štiplavého kouře.

„Stojí to moc, uživit ji?“ zeptal se konečně a ukázal palcem na Růženku.

„Celkem to ještě ujde,“ uklidňoval ho Hadrián.

„No, já vám řeknu, co udělám,“ prohlásil Clattercup, „a bude to na rovinu. Zaplatím jí žrádlo a vám živobytí, a počkáme, jak vám to půjde. Jestli budete mít úspěch, promluvíme si o tom znovu.“

„Prosím,“ zaradoval se Hadrián. „S tím bych byl zcela srozuměn.“

„Chci vás vidět dnes odpoledne ve dvě na zkoušce,“ dodal ještě Clattercup.

„Prima,“ nadchl se Hadrián, „dostavíme se.“

„Správně,“ zakončil Clattercup jednání, „a máme to.“

Otočil se na podpatcích a odkráčel zpátky do divadla.

„Drahoušku,“ jásal Ethelbert, „není to báječné? Teď se vrátíme domů a oslavíme to a potom sem přijdeme o chvíli dřív, abych vám mohl všechno ukázat.“

XV

Zkouška na jevišti

Při oslavě v Ethelbertově domku dostala Růženka jablka, Ethelbert s Hadriánem vypili lahvičku bezinkového vína a hostinu doprovázela, budiž řečeno, že velmi kulturním způsobem, oduševnělá hra na tubu. Ethelbert byl přesvědčen, že vyluzuje pěknou starou irskou baladu s názvem Kdybych já byl kosem. Pak ještě poobědvali a pospíšili si zpátky do města.

Připoutali Růženku ve velké kůlně za divadlem, kde se skladovaly kulisy. Udělali jí tam pohodlí s trochou sena a cvikly a poté zavedl Ethelbert Hadriána do divadla.

„Ještě nikdy jsem nebyl v zákulisí,“ přiznal Hadrián.

„Ještě nikdy, drahoušku?“ podivil se Ethelbert. „Ale to je takový zážitek! Pojd'te, ukážu vám to.“

Vešel lehkým krokem do příšeří a Hadrián zaslechl cvaknutí vypínače. Kde se vzal, tu se vzal, objevil se před ním sultánův palác ve vší své lepenkové nádheře, třpytící se v plném lesku jako svatební dort. Hadrián se zastavil uprostřed jeviště a zahleděl se do temného hlediště, kde mohl jen matně rozeznat řady sedadel a lóže podél stěn.

Bavilo ho prohlížet plátno a rámy kulis, zavěšených na lanech a na kladkách v provazišti, divákům neviditelných a zřejmě připravených, aby je kulisáci v pravý okamžik spustili dolů.

Ethelbert se připojil k Hadriánovi před průčelím sultánova paláce, otočil se na špičce, udělal malou piruetu a řekl: „Toto je otáčivé jeviště. Máme na něm tři dekorace a otáčí se doprava, když se zatahne za tyhle páky nad námi. Ušetří to spoustu hrozných dřin.“

„Prostě úchvatné,“ netajil se Hadrián nadšením.

„Pojďme dál, drahoušku,“ vybídl ho Ethelbert. Odběhl drob-

nými krůčky zpátky do portálu a vypnul světla. Sultánův palác tonul v prašném šeru. Ethelbert se vnořil mezi kulisy nakupené v koutech a Hadrián ho následoval.

Přišli do dlouhé úzké chodby, po jejíchž obou stranách byla řada dveří.

„Tady,“ zvolal Ethelbert, vznášející se chodbou, „to je moje šatna, drahý hochu.“ A opřel se malebně o futro.

Ukázal na dveře, kde cedule překvapivě hlásala ETHELBERT CLEEP - první žena sultánova. Otevřel a uvedl Hadriána do maličké, dost špinavé místnůstky, jejíž jednu stenu téměř celou zabíralo obrovské zrcadlo s plynovými lampami. V rohu stála pootevřená skříň a uvnitř zahlédl Hadrián různé cizokrajné, orientálně vyhlížející kostýmy a spoustu průhledných závojų.

Naproti skřini stála žíněná pohovka a na té spočívala neobyčejně urostlá rudovláska, připomínající sochu. Oblečena byla, nemohlo o tom být pochyb, jen a jen do ošuntělého župánku, lemovaného pštroším peřím. Ležela jako vytesaná z kamene na víku středověké hrobky, ruce však neměla zkřížené na prsou, což by jistě bylo dovršilo duchovní dojem, nýbrž držela v nich napůl vypitou láhev džinu. Chrápala hlasitě a rytmicky a svým způsobem i jaksi vznešeně.

„Ach božínku,“ zaúpěl Ethelbert, „už je zase v limbu.“

Přecupital přes šatnu, vykroutil jí láhev džinu z pevného sevření a pak ji začal jemně popleskávat po tvářích.

„Honorie, drahá Honorie,“ promlouval k ní, „probud' se.“

Dáma, takto vyzvána, sebou zavrtěla a zamumlala si pro sebe *cosi nactiutřačného*.

„To je Honoria,“ objasňoval Ethelbert a pohlédl přes rameno na Hadriána. „Honoria Loosestrifeová. Hraje u nás hlavního hrdinu.“

„Hlavního hrdinu?“ ustrnul Hadrián.

„Ano,“ přitakal Ethelbert, „je prostě jedinečná.“

Hadrián se posadil na židli a jal se bedlivě zkoumat Ethelberta.

„To mi musíte vysvětlit. Vy hrajete sultánovu první favoritku a ona,“ ukázal na Honoru, která právě vystavovala na odiv závratnou rozlohu perleťových řader, „ona hraje hlavního hrdinu?“

„No ovšem,“ povzdechl si Ethelbert, „pošetilý hochu, takové už jsou zákony tradiční anglické pantomimy.“

„Ach ták,“ žasl Hadrián. „Ale připadá mi to jaksi podivné.“

„Na to si brzy zvyknete,“ ujišťoval ho Ethelbert. „Chce to jen trochu přizpůsobivosti.“

Přeběhl do rohu, kde stál džbán a umyvadlo, navlhčil velký hadr a přiložil ho Honorii jako obklad.

„Diprrryč. Nechměbejt,“ zamumlala nezřetelně.

„No tak, no, drahá,“ domlouval jí Ethelbert. „Musíš se vzchopit, bude zkouška. Víš, jak by ten kretén stará vyváděl?“

Vyždímal Honorii na obličej dobrý půllitr vody a obrátil se k Hadriánovi.

„Takové slušné děvče,“ naříkal. „Jenže má, jak bych to vyjádřil, jistou slabost pro destiláty.“

„Ano,“ přisvědčil Hadrián, „to znám. Růženka ji má taky.“

Honorie se vzpřímila a posadila. Pohlížela na ně kalným zrakem. Župánek teď dosáhl značné míry neupravenosti. Hadrián spěšně sklopil oči.

„No vidíš,“ brebentil Ethelbert. „Cítíš se líp?“

„Ne,“ pronesla Honorie hlubokým, chraplavým kontraaltem, který čímsi připomínal nejnižší tóny Ethelbertovy tuby. „Cítím se příšerně... příšerně.“

„Inu,“ hloubal Ethelbert, „džin na hladový žaludek, to není zrovna nejlepší způsob, jak načít den.“

„Nikdo mě nemá rád,“ kňourala Honorie žalostně a k dovršení rozpaků vyplašeného Hadriána začaly se jí z očí kutálet velké slzy a v potůčcích stékaly po tvářích na bujná řadra.

„Ale to se ví, že tě všichni mají rádi, lásko moje,“ utěšoval ji Ethelbert, „každý tě prostě zbožňuje.“

„Nezbožňuje,“ vzlykala Honorie. „Všichni žárlí na mne a na můj talent.“

Ethelbert zhluboka vzdychl a obrátil oči v sloup.

„Hadriáne, byl byste tak hodný a doběhl do vrátnice sehnat šálek čaje pro Honorii? Udělalo by jí to moc dobře.“

„Nic,“ zadeklamovala Honoria zvučným hlasem, uchopivši se dramaticky za hlavu a za jeden prs, „nic než smrt mi nepomůže.“

Její gesto uvolnilo župánek ještě víc a Hadrián raději prchl, dokud se Honoriina svůdná postava nepředvede jeho zrakům cele a úplně. Našel skřítkovitého chlapíka s licousy, dřepícího v jakési zasklené pokladničce plné klíčů, podařilo se mu z něho vymámit velkou konvici čaje a tu přinesl zpátky do šatny.

A podivil se, neboť po tesklivé opici už nebylo ani památky, Honoria se válela po pohovce a rozverně se řehtala, nejspíš nějakému Ethelbertovu žertíku.

„Na mou duši,“ řekla, sedla si a utírala oči, „vážně, Ethelberte, ty jsi strašný.“

„Nebudeme se nudit ani chvíli,“ podotkl Ethelbert a vtiskl jí do ruky konvici s čajem.

Srkala čaj a zkoumavě si Hadriána prohlížela; potom se zahalila úže do župánku a zaujala majestátní pózu,

„Kdo je tohle?“ otázala se.

„Hadrián,“ řekl Ethelbert. „Spoluúčinkuje v našem představení se svým slonem.“

„Pšá!“ rozzuřila se Honoria, až Hadrián nadskočil. „To nám ještě scházelo, slon do toho představení! Už takhle zabili polovičku mých nejlepších výstupů tím směšným cinkáním činelů, které si vymyslel Clattercup. A orchestr, ten hraje naschvál falešně, aby mě znemožnil při nejlepších sólech. A k tomu ještě slona, co bude dupat po jevišti, a kam vkročí, určitě po sobě nechá obrovské hromady výkalů!“

„Ne, to ne,“ ujišťoval ji se vši vážnosti Ethelbert. „Je to velmi čistotný slon.“

„Abych nezapomněl,“ vmísil se do hovoru Hadrián, který pomalu začínal vnikat do metody, jak zkrotit Honoriinu prchlivost, „abych nezapomněl, když mě pan Clattercup najímal, říkal,

že má tak okouzujícího hlavního hrdinu, že nic kromě hm... hm..."

„Pozadí,“ pospíšil si Ethelbert.

„Ano, pozadí, to je ten správný výraz,“ přisvědčil Hadrián. „Že tedy není potřeba nic víc, než připravit co nejlepší pozadí, aby vynikl jeho výkon.“

Honorie široce otevřela oči.

„Čestně? To že řekl?“

„Ano,“ přikývl Hadrián a polil ho slabý ruměnec.

„Úspěch!“ vzdychla Honorie. „Konečně úspěch! Drahý chlapče, samozřejmě, že můžete předvést svého slona.“ A grációzně se Hadriánovi uklonila.

„Děkuji.“ hlesl Hadrián.

„A já slibuji, že mu na jevišti projevím veškerou péči a pozornost.“

„Tisíceré díky,“ uklonil se Hadrián a potajmu uvažoval, může-li vůbec někdo zastínit na jevišti Růženku, byť byl i nadán takovým nezdolným temperamentem jako Honorie.

„Tedy domluveno,“ řekl Ethelbert. „A teď už radši pojd'me za starým Clattercupem, abychom věděli, co od nás a od Růženky bude chtít.“

Zbytek odpoledne byl mírně řečeno vyčerpávající. Pan Clattercup jako režisér měl dle všeho jen docela mlhavou představu o tom, co se na jevišti dá a nedá dělat, a čím více řval, blábolil a rval si vlasy, tím větší byl zmatek. Vypukl boj v sultánově harému, neboť vyšlo najevo, že si Clattercup přeje, aby část harému stála za orientálním mřížovím, dokonale skryta zrakům obecnosti. Herci, odcházející ze scény vpravo, vráželi do herců zprava vstupujících, a k večeru nastal tak dokonalý zmatek, že hlavní hrdinka, křehké, drobné stvoření s vlnitými vlasy, jež byla očividně s panem Clattercupem ve vztahu ne sice příbuzenském, leč nepokrytě důvěrném, dostala hysterický záchvat a omylem začala zpívat part hlavního hrdiny. Nato Honorie skvěle rozehrála záchvat srdeční a na jevišti došlo k takovému zmatení, že Clat-

tercup dovolil všem odejít na deset minut do šaten, aby se uklidnili.

Během tohoto krátkého oddechu si Clattercup zavolal Hadriána na jeviště.

„Heleďte,“ řekl, „dávejte bacha. Todle je sultánův palác, víme?“

Odkráčel kaširovanými padacími dveřmi sultánova paláce do další dekorace, která představovala malebnou nížinu; nížině dominovalo obrovské skalisko, vyhlížející krajně nepravděpodobně, obklopené řadou uvadlých palem. Jak vysvětlil pan Clattercup, mělo skalisko posléze sloužit jako Alí Babova jeskyně.

„Ukážu vám, jak to funguje,“ pyšnil se. „Alí Baba stojí tudlenc, jasný? Stiskne tendle knoflíček na podlaze, jasný? A řekne: ‚Sesame, otevři se!‘ „

Jak řekl, tak i učinil. Skalisko však bylo zatvrzelé.

„Kde je, u sta hromů, kulisák?“ řval pan Clattercup. „Řekněte mu, ať otevře tu zatracenou jeskyni!“

Proklínaný kulisák se dostavil, povrtal se v drátech a po delší námaze se mu podařilo se strašlivým vrzáním a skřípotem jeskyni otevřít. Chroptící Clattercup se vplížil derou do další dekorace, kteroužto byla jeskyně. Byly tu hromady falešných klenotů, přetékaných z velkých dřevěných truhlic, a ovšem i čtyřicet nepostradatelných velikých nádob, v nichž byli loupežníci uvězněni.

„Tady je to,“ supěl Clattercup. „Na ničem jsem nešetřil. Koukáte, co?“

„Ano,“ přiznal Hadrián, „dělá to ohromný dojem.“

„No, a teď,“ poučoval Clattercup, když procházeli zpátky do sultánova paláce, „tudy vy a to zvíře vejdete. Bude to při prvním výstupu sultánově. Představuju si to tak, že váš slon vejde odtud a přejde sem. Pak zůstane stát. Potáhne kočár, pochopitelně, a v kočáře bude sultán.“

„Promiňte,“ osmělil se Hadrián, „ale nebylo by lepší, kdyby byl v nosítkách?“

„Co je to ?“ podezíravě odtušil Clattercup.

„No, to je takové zařízení, které se připevňuje slonovi na záda.“

Clattercup se nad tím na chvíli zahloubal.

„Ne,“ prohlásil nakonec s jistým zaváháním. „Ne, to je příliš nebezpečné. Ten sultán je nejlepší baryton široko daleko. Kdyby spadl a zlámal si nohu nebo něco takového, můžu to sbalit. Ne, pojede v kočáře.“

„A já povedu Růženku přes jeviště odtamtud sem?“ ujasňoval si Hadrián postup.

„Ne,“ rázně zasáhl Clattercup, „vy ji nepovedete, kočírovat ji bude sultán.“

„Prosím. Ale nevím, jestli bude Růženka ochotna dát se kočírovat od sultána. Ona je zvyklá poslouchat výhradně moje příkazy.“

„Další malér!“ hořekoval Clattercup. „Mám s tím prokletým představením víc malérů než se vším ostatním dohromady. Ale já si nepřēju, abyste se mi producíroval po celém jevišti. Nemůžete stát tamhle a volat na ni ?“

„Jestli to bude vypadat jako při zkoušce, tak mě neuslyší,“ poznamenal suše Hadrián.

„K sakru,“ klel Clattercup.

Přecházel asi minutu sem a tam po jevišti, vrhal zuřivé pohledy na sultánův palác a pak se zastavil.

„U sta hromů, mám to,“ zahlaholil vítězně. „Strčíme tam ještě jeden pozlacený sloup. Dutý sloup, jasný? A vás postavíme dovnitř. Bude tam takové malé kukátko a tudy na to zvíře můžete křičet. Víme ?“

„Hm... ano,“ zapochyboval Hadrián. „Snad by to šlo.“

Měl ještě v živé paměti události na slavnostním večírku u Fenneltreeových a vůbec si nebyl jist úspěchem takového manévru.

„Co abychom to pro jistotu nejdřív zkusili ?“

„Samozřejmě,“ řekl Clattercup. „Zkoušky jsou náramně důle-

žité. Hned seženu sloup a začneme.“

Za půl hodiny nato přidali k sultánovu paláci další ozdobný sloup. Růženka, zapražená do kočárku, čekala v postranním vchodu a Hadrián stál uvnitř sloupu, držel si palce a čekal na znamení. Když umlkly poslední zvuky vstupní scény, obrátil se kompars jedním směrem a zahřimal: „Tu přichází sultán,“ aby si ho snad náhodou hlediště nespletlo s hadrářem. V tu chvíli zasyčel Hadrián ze sloupu: „Pojď sem, Růženko!“

Růženka zaplácala ušima, potěšené zavřískla a vyšourala se na jeviště. Věděla, kde Hadrián je, protože ho viděla zalézat do sloupu, a slyšela jeho hlas. Dokymácela se ke sloupu a s citem na něj zaklepala.

„Stůj tiše,“ zasykl Hadrián.

Růženka poslechla, plácala ušima a spokojeně mrkala v zářivém světle rampy. K Hadriánovu nemalému údivu celá věc proběhla hladce, jakož i zbytek zkoušky, a Clattercup byl tak nadšen Růženčiným výkonem, že dokonce věnoval Hadriánovi doutník.

Růženka, Hadrián, Ethelbert a Honoria se radostně odebrali přes písečné duny k domovu. Když sdostatek vychválili Růženku, jak byla úžasná, a dali jí pořádnou krmi a pintu piva, vešli do domu. Tam se pěkně poveselili za pomoci bezinkového vína, džinu, čerstvých ústřic, kulicích vajec a čtyř pint růžových, buclatých garnátů. Do postele se nedopotáceli dřív než o půlnoci. Předtím ovšem Honoria, doprovázena Ethelbertem, zapěla počtvrté *Snila jsem, že dlela jsem v mramorových síních.*

XVI

Premiéra

Zkoušelo se plné tři dny. Hadriánovi stoupala nálada, neboť proti všemu očekávání si Růženka vedla příkladně. Díky dosti nezvyklým metodám zkoušek, jak je praktikoval pan Clattercup se stávalo, že ona jediná věděla, co má dělat.

Honorie pojala k Růžence hlubokou a trvalou náklonnost a v návalech sebelítosti tvrdila, že jenom Růženka ji skutečně chápe. Strávila mnoho času tím, že ji krmila kostkami cukru a vyprávěla jí o svém uplynulém životě.

Konečně nastal zahajovací den a celé divadlo kypělo ruchem a shonem. Večer těsně před premiérou seděli Ethelbert, Honorie a Hadrián v šatně a čekali každý na svůj výstup. Honorie od časného rána řádně a nepřetržitě nasávala, aby oslavila premiéru, jak říkala. Ethelbert ji upozornil, že premiéru nemají dosud za sebou a stěží ji za sebou mít budou, jestli se Honorie zhuťláká. Nato Honorie povstala v celé své výšce a řekla: „Vím, že premiéru za sebou nemáme, ale všechno záleží na správném rozpoložení.“

V kostýmu Alí Baby, turban lehce nakřivo, rozložila se na káň a vzala útokem novou láhev džinu.

„Honorie, miláčku,“ prosil ji Ethelbert, „opravdu bys neměla. Koneckonců to může ovlivnit tvůj herecký výkon.“

„Můj herecký výkon nikdy nic neovlivní,“ pravila Honorie a malounko řihla.

„A nezapomínej, že za sebe nemáš záskok,“ pokračoval Ethelbert.

„Záskok!“ řekla Honorie s hlubokým opovržením. „Pořádný herec nepotřebuje záskoky. Musí představení vydržet až do konce.“

Přidržela si láhev u úst a ozvalo se melodické bublání.

„Myslím, že se půjdu podívat, co dělá Růženka,“ poznamenal Hadrián. „Třeba má před vystoupením trému.“

„Drahoušku, nebuďte nervózní,“ uklidňoval ho Ethelbert. „Vy to máte dobré, jste přece uvnitř ve sloupu.“

„To je pravda,“ uznal Hadrián, „ale stejně jsem nervózní.“

„Čas se nachyluje,“ prohlásil Ethelbert. „Byl byste tak hodný a zasadil mi tento šperk na pupek? Sám to nedokážu, hrozně mě to lehtá.“

Hadrián slavnostně připevnil obrovský třpytící se falešný diamant s pomocí mastixu na Ethelbertův pupek.

„Tak, hotovo,“ řekl, „a teď se musím podívat za Růženkou.“

„Za Růženkou půjdu já,“ přerušila ho Honoria a postavila se poněkud nejistě na nohy. „Když se to tak vezme, ona a já jsme hvězdy tohoto představení. Sluší se, abych jí popřála k premiéře.“

Vykročila dosti nepevně ze šatny a zavřela za sebou dveře.

„Myslíte, že se dá do pořádku?“ zeptal se Hadrián.

„Ale ovšem,“ povzdechl si Ethelbert. „Dokud neleží pod stolem, odvede docela dobrou práci. Myslíte, že tenhle závoj udělá svoje?“

Hadrián si pečlivě prohlédl Ethelbertův závoj.

„Jak to, udělá svoje?“ zeptal se opatrně.

Ethelbert se začervenal. „No, jestli v něm vypadám dost půvabně.“

„Řekl bych,“ prohlásil Hadrián vyhýbavě, „že na publikum v tom silně zapůsobíte.“

Ethelbert se fintil dál a Hadrián ho pozoroval. Znenadání si vzpomněl na Růženku a polekal se.

„Honorie dlouho nejde,“ vyhrkl.

„Asi zkouší na Růžence dojem ze svého prvního výstupu,“ řekl Ethelbert a jemně nanášel líčidlo na řasy, už tak dost zapatlavé.

„Myslím, že se tam půjdu podívat. Za deset minut je náš vý-

stup a chci se přesvědčit, že si Růženka nesnědla kostým nebo neprovedla nějakou hloupost.“

A Hadrián opustil Ethelberta a prošel neuklizenými, zaprášenými chodbami ven, k velké kůlně vzadu, kde byla mezi hromadami zašlých kulis ubytována Růženka. Našel tam Honorii, jak sedí na kupě sena a zpívá zvučným, melodickým kontraaltem:

„Ty jsi má slonice, slavná slo- slonice,
my hrajem divadlo a pijem v putyce,
ty jsi má královna, slavná krá- královna...“

Růženka se elegantně pohupovala ze strany na stranu, uchváceně naslouchala písni a s citem svírala v chobotu láhev od džinu.

„Honorie,“ vykřikl Hadrián, úlekem jako přimrazen, „nedala jste jí džin?“

„Tě zdravím, Hadriáne,“ pravila Honoria s okouzlujícím úsměvem, „už máme jít?“

„Dávala jste Růžence džin?“ vyštěkl Hadrián.

„Jen sem jí omočila čumáček na oslavu,“ řekla Honorie. „Jen lžičku, jako medicínku, jak říkají Francouzi.“

„Víte přece, co s ní dělá pití,“ zděsil se Hadrián. „Kolik toho měla?“

Vyrval Růžence láhev a podržel ji Honorii před očima. Upřela na ni zkalený zrak.

„Jenom si lízla,“ řekla nezřetelně a ukázala prstem do poloviny, ale notně vedle láhve. „Muším říct, že ona je moc... druž... druž... úplně nádhernej parták při pití.“

Hadrián si Růženku podrobně prohlížel a ona se na něho usmála, zaplácala čtverácky ušima a svinovala a rozvinovala chobot. Vypadala docela v pořádku. Neprojevovala se ani v nejmenším tak jako oné noci před strašlivým debaklem v sídle Fenneltreeových. Snad toho Honoria upila víc, než Hadrián předpokládal, snad měla Růženka opravdu jen lžičku, jak tvrdila Hono-

ria.

„Pojď,“ přikázal Hadrián, uchopil Růženku za ucho, pochodoval s ní dokolečka po kůlně a kriticky při tom pozoroval její reakce. Chodila skutečně rovně a kromě šelmovského záblesku v očích a trochu rozpustilého postoje nejevila žádné známky povznesené nálady.

„Honorie, měla byste radši jít do šatny,“ domlouval jí Hadrián. „Co nevidět přijdete na řadu.“

Tlumeně k nim doléhaly zvuky orchestru, složeného ze tří obstarožních a poněkud omšelých muzikantů, kteří vyhrávali ryčný pochod; poslední takt měl být znamením pro roztažení opony. Honoria se po několika pokusech zvedla z hromady sena a odebrala se do zákulisí, následována Hadriánem, který vedl Růženku. Za jevištěm našel zářící kočár, který měla Růženka táhnout, a sultána.

„No konečně,“ prohodil sultán. „Kde jste k čertu byli?“

„Promiňte,“ omlouval se Hadrián a kvapně zapřahal Růženku do kočáru.

„Už jsem myslel, že nepřijdete,“ řekl sultán. „Je tu dneska správná sešlost,“ dodal a ukázal prstem na oponu. „Polovička celého zpropadeného ostrova je tady.“

Vlezl do vozíku a pohodlně se tam usadil.

„Jste připraven?“ zeptal se Hadrián.

„Jo,“ řekl sultán. „Jedem s medem.“

Hadrián se odebral na jeviště, aby zaujal své místo ve sloupu. Orchester byl už málem u konce své nemelodické produkce. Zalezl do sloupu a zavřel za sebou dvířka. Poté zašuměla opona a rozhrnula se. Pocítil vlnu nadšení, stoupající přes světla rampy na jeviště. Pokašlávání, vzdechy, šum a drobné pohyby, připomínající zvuky nočního lesa, dávaly znát, že tam ve tmě, za orchestřištěm, je na čtyři sta lidí, napěchovaných hlava na hlavě, a všichni cosi očekávají.

Orchester znovu spustil a výbuch potlesku, podobný výstřelům z mušket, uvítal Honorii, když vešla na jeviště poněkud nejistým

krokem a zazpívala svou úvodní píseň.

Na konci prvního dějství se odehrával Růženčin výstup. Až do té chvíle byl Hadrián jenom nervózní, ale teď propadl panice.

„Tu přichází sultán,“ řvali všichni přesně tak jako na zkouškách. Hadrián, jenž shledal, že mu hlas silně přeskakuje a jaksi píská jako úplně malému netopýru, zakřičel: „Pojď sem, Růženko!“

Růženka kupodivu vstoupila šouravým krokem na jeviště a došla až ke sloupu tak pěkně, jak to dělala na zkouškách. Reakce publika byla bezprostřední a náramná. Velké „ách“ se vzneslo vzduchem přes rampu a Růženka, okouzlena takovým pochlebováním, zvedla chobot a krátce, pronikavě zatroubila.

„Hodná holčička,“ zašeptal Hadrián. „Pěkně stůj.“

Růženka tam stála po celý zbytek prvního jednání, příležitostně se jemně zhoupla ze strany na stranu a pravidelně strkala chobot do Hadriánova otvoru ve sloupu a přátelsky na něho vyfukovala obláčky džinového oparu. Na scéně se podařilo navodit atmosféru a Hadrián si s ulehčením oddychl. Teď se jeviště otočí, ukáže se další dekorace a on si může Růženku odvést do zákulisí. Pak už se objeví až ve finále. Utřel si pot s čela. Honoria právě začala svou repliku, jež byla narážkou pro změnu scény.

„Zajisté, má lásko,“ pronesla hlasem středověkého herolda ke Clattercupově přítelkyni, „vydám se do světa hledat štěstí pro tebe, svou nevěstu!“

Domluvila a odkráčela vpravo. Nato se jeviště začalo pomalu otáčet. Ve chvíli, kdy Hadrián pocítil tento otáčivý pohyb, uvědomil si, že se řítí do zkázy. Ani jednou během zkoušek si totiž Růženka nevyzkoušela odchod z otáčejícího se jeviště. Růženka se probrala ze svého džinového zasnění a shledala, že se podlaha jakýmsi zázrakem pohybuje dozadu. Vyplašilo ji to, slabě zavřískla a udělala dva tři kroky vpřed.

„Stůj klidně, blázne,“ zasykl Hadrián. Ale tu se jeviště počalo otáčet rychleji. Růženka ztratila hlavu. Rozběhla se, aby ji to neodvezlo divákům z očí. Následkem toho ona i Honoria dospěly

do další dekorace současně a Růženka ji pak ještě o kousek předběhla. Dokonale vyděšený sultán svíral postranice kočáru a kvílel: „Sakramentská práce, sakramentská práce.“ Jeho monotónní a mumlavé naříkání znělo jako podivná modlitba. Malý chlapík, obsluhující páky, jimiž se jeviště uvádělo do pohybu, úplně zpitoměl při pohledu na Růženku, která se zjevně splašila, a trhl pákami nazpět. Točna se začala pohybovat v opačném směru, ale Růženka se dovedně obrátila a běžela dál. V důsledku této akce se oje sultánova kočárku přelámaly jako sirky a povoz předvedl krátký, zato však vskutku elegantní let vzduchem, načež s rachotem dopadl na strojníka a na páky. Ted už ztratil hlavu kdekdo. Otáčecí mechanismus, nečekaně zničený dopadem sultánova vozu, začal pohybovat jevištěm stále rychleji a rychleji a Růženka stále rychleji a rychleji běžela. Přehnala se tryskem pouštní scenérií, rozkopla palmy na všechny strany, prorazila si cestu tržištěm, zpřevracela stánky, proběhla sultánovým palácem, shodila několik kusů orientálního mřížoví i sloup, v němž číhal Hadrián.

Honorii, jež zpočátku přičítala pohyby jeviště na vrub množství vypitého džinu, teď zachvátila panika a ona se rozběhla opačným směrem vstříc Růžence. Ztichlé hlediště přihlíželo jako přimražené třem výjevům v rychlém sledu, při nichž vždy Růženka a Honoria ubíhaly v protilehlých směrech, a to zcela bezvýsledně. Hadriánovi se podařilo vyhrabat z překoceného sloupu a rozběhl se za Růženkou. Jeviště ke chvále svého tvůrce přetrvávalo pohromu a pohybovalo se už rychlostí takových třiceti mil v hodině. Jak vířilo, odhazovalo jednotlivé neupevněné kulisy. Jeden člen orchestru byl zasažen palmou, nějaké úlomky sultánova paláce popadaly do předních řad publika. Hadrián nemohl Růženku dohnout, protože pravidelně plnou rychlostí vrážel do Honorie; zatímco se oba zvedali, Růženka opět získala náskok.

Až do té doby stál pan Clattercup v zákulisí, ohromen vztekem, avšak pohled na hlavního hrdinu, Růženku a Hadriána,

oddávající se jakémusi maratónu, mu dodal. Skočil na ujíždějící jeviště, a jak Hadrián probíhal okolo něho, chňapl po něm.

„Zastavte toho slona!“ zařval na Hadriána vztekle.

„A co si k čertu myslíte, že asi dělám?“ zavrčel Hadrián, odstrčil ho a dal se znovu do šílené honičky za Růženkou. Clattercup, rudý vzteky, uchopil krátký, silný kus dřeva, který býval součástí sultánova paláce. Rozběhl se po jevišti týmž směrem jako Hadrián, a když se objevila Růženka, zvedl zbraň a praštil ji přes chobot. To bylo, mírně řečeno, nemoudré. Růženka se snažila, seč byla, aby udržela krok s tím rychle se otáčejícím světem, a tady ten cizí člověk ji bije přes chobot velkým kusem dřeva. Jen s vypětím udržovala stejnou rychlost s jevištěm a neměla vůbec náladu ztěžovat si svůj úkol dalšími překážkami. A tak prostě sebrala pana Clattercupa a hodila ho do orchestru; pod jeho nečekaným dopadem se kapelník skácel jak podřatý a buben s kontrabasem utrpěly značnou újmu.

Mezitím se tři kulisáci statečně pokoušeli vyprostit sultána a jeho povoz z otáčivého mechanismu a konečně se jim to podařilo. Avšak manipulace s poháněcím ústrojím, ačkoli dobře míněná, otáčení ještě urychlila. Růženka se ocitla na vnějším okruhu točny a náhle zvýšená rychlost ji odpálila jako střelu z pušky. Naštěstí nesměřovala do hlediště, nýbrž řachla sebou do zákulisí, přičemž strhla oponu, provazy, kladky a šest reflektorů. Zmizela tak rychle a úplně, že Hadrián dvakrát proběhl pozůstatky sultánova paláce, pouštní scénou a tržištěm, než se přesvědčil, že Růženka už na jevišti není. Rozběhl se, přistál mocným skokem v zákulisí a začal se tam po ní zoufale shánět. Představa, jak rozlícená běhá ulicemi města, byla tak děsivá, že se mu opravdu ulevilo, když ji po dlouhém hledání našel ve skladišti; ještě se celá chvěla, lapala po dechu a nadějně pozvedala prázdnou láhev od džinu k tlamě. Hadrián klesl na žok sena a chytil se za hlavu. Všechno je ztraceno. Matně slyšel křik a ječení publika a praskot a vrzání stále rychleji se otáčejícího jeviště. Zmizela naděje, že by se Růženka mohla připojit ke společnosti dramatických uměl-

ců pana Clattercupa, a nejen to. K soupisu zločinných provinění, kterých se dopustil od té doby, co Růženku podědil, přibýlo další. Z hloubi srdce Hadrián zatoužil, aby tu byla Samantha a utěšila ho.

Znenadání se objevil udýchaný Ethelbert. Závoj měl utržený a drahokam s pupku byl pryč.

„Drahoušku,“ zalykal se, „to je tedy dokonalá tragédie! Já vím, že to není vaše vina ani vina drahé Růženky, ale obávám se, že o tom těžko přesvědčíte Clattercupa. Přichází k vědomí, a tak vám radím, abyste prostě pláchli.“

„Co z toho?“ řekl Hadrián tupě. „Kam bychom utekli?“

„Sne mých snů,“ zaúpěl Ethelbert, „nebud'te pošetilý. Utectě odtud, dokud ještě máte možnost. Když se dostanete dolů k dokům, můžete stihnout Queen a doplout zpátky na pevninu. O své věci se nestarejte, ty za vámi pošlu později.“

„Ale jaký to má smysl?“ naříkal Hadrián. „Mohu právě tak dobře zůstat tady a nechat se zavřít.“

„Poslyšte,“ umlouval ho Ethelbert, „musíte myslet aspoň na toho slona.“

„Proč já?“ řekl Hadrián hořce. „Ona na mne nikdy nemyslí.“

„Chcete, aby ji zastřelili?“

„Zastřelili?“ ulekl se Hadrián. „Přece by ji nezastřelili! Vždyť za to nemůže.“

„Zastřelí ji,“ prohlásil Ethelbert s dramatickým důrazem, „patričně za úsvitu, jestli odtud ihned nezmizíte.“

„Ale to je neslýchané!“ rozlítostnil se Hadrián.

„Nikdo si přece nemůže myslet, že to zavinila...“

„Přestanete už vykládat a ztratíte se odtud?“ zasyčel Ethelbert.

„Ano,“ kapituloval Hadrián.

Spěšně otevřel dveře skladiště, pak uchopil Růženku za špičku horkého ucha a popohnal ji kupředu poklusem.

„Na shledanou, má lásko,“ zvolal Ethelbert a teatrálně jim zamával. „Věci pošlu za vámi, bud'te bez obav.“

Tak opouštěli Růženka a Hadrián zničené divadlo, otrásající

se pekelnými zvuky, a rychle se ubírali opuštěnými ulicemi k dokům.

XVII

Ruka spravedlnosti dopadla

Dospěli k přístavu. Po všem tom vzrušení a rozruchu začal vypitý džin na Růženku účinkovat; vrávorala po Hadriánově boku, potěšené si pro sebe povřískávala a občas klopýtala o své vlastní nohy. Hadriánovi už bylo všechno jedno. Měl jen jedno přání, dostat Růženku na palubu lodi. Pochopitelně se mu ulevilo, když uviděl, že Sploshport Queen dosud nezvedla kotvy.

Připoutal Růženku ke sloupu a pospíchal na palubu. Měl dokonce to štěstí, že našel kapitána téměř ihned.

„Aha,“ pravil kapitán a couvl. „Další útok na mou osobu?“

„Ne,“ odtušil Hadrián. „Chtěl bych jen, abyste zase převezl mne a mého slona na pevninu.“

„Moc dlouho jste se tu nezdržel,“ ušklíbl se kapitán.

„Nebyla tu pro nás vhodná pracovní příležitost.“

„Dobrá, nastupte si,“ souhlasil kapitán. „Za chvíli odplujem.“

Hadrián vyhledal Růženku a vyvedl ji širokými lodními vraty na příď, kde cestovali posledně. Vtom na něho zavolal z přístaviště první důstojník. Hadrián řekl Růžence, aby klidně stála, a běžel zaplatit jízdné. Jak se ukázalo, nebylo to právě moudré. Růženka se dosud nezotavila z děsu prožitého na otáčivém jevišti; cítila se unavena a pocit únavy se násobil množstvím požitého džinu. Courala se pomalu po palubě, postávala s pohledem upřeným přes zábradlí, pohupovala se a sem tam si něco melodického zapíštěla. Potom se obrátila a zamířila k lodnímu můstku, aby se poohlédla po Hadriánovi; šla však tak nejistým krokem, že se smekla a upadla na lodní zábradlí. Bylo dost pevné, leč konstruktor přece jen nepředpokládal, že by mělo zachytit několik tun živé váhy. Naráz se prolomilo. Hadrián, jenž pospíchal nahoru na loď, stačil právě zahlédnout, jak Růženka s nohama ve vzdu-

chu mizí po boku Sploshport Queen. Plácla sebou do vody, ozvala se rána jako z kanónu a k nebi vyšpláchl obrovský sloup vody.

Od onoho nešťastného dne, kdy zmařili monkspepperskou štvanici, věděl Hadrián, že má Růženka vodu ráda; jedna věc je však mělká řeka a něco docela jiného pět sáhů hluboké moře. Pádil k otvoru zejícímu v zábradlí a rval ze sebe kabát, připraven střemhlav skočit a Růženku zachránit. Teprve později si uvědomil, jak mimořádně obtížné by bývalo Růženku zachránit, kdyby neuměla plavat. Zahleděl se upřeně do temných hlubin a užírel, jak se Růženka vynořila a se zdviženým chobotem pomalu vyplouvá na otevřené moře. A co snad bylo ještě horší, než kdyby se byla topila.

„Poplav zpátky!“ ječel Hadrián. „Růženko, poplav zpátky!“

Růženka však dál brázdila oceán, míříc ven z přístavu. Co se dá dělat, pomyslel si Hadrián hořce, budu ji přece jen muset zachraňovat. Zhluboka se nadechl a skočil přes palubu. Olejnatá voda byla bezútešně studená. Vyplul na hladinu, prskal a plnou rychlostí vyrazil za Růženkou. Plaval, až mu plíce praskaly, a konečně se octl Růžence po boku.

„Ty blázne,“ zalykal se, „plaveš nesprávným směrem!“

Růženku velmi potěšilo, když ho uviděla. Klokotavě zavřískla na znamení, že ho poznává, a láskyplně ho uchopila chobotem okolo krku, takže se jí podařilo Hadriána potopit. Odmotal chobot a vyplaval, lapal po dechu a plival vodu.

„Ty slone sakramentská,“ zadýchal se. Uchopil ji za ucho a s pocitem malého parníčku, který má ve vleku gigantický zaoceánský křižník, poštěstilo se mu ji obrátit zpátky k pobřeží.

O pár minut později přistáli na nízkých schodech, vedoucích k přístavu, a po nich se s vynaložením obrovského úsilí dostali na souš. Když tam přibyli předtím, byl přístav poměrně opuštěný; zato teď se tam shromáždil ohromný zástup lidí. Jakýmsi zázrakem se dav vždycky shlukne na tom místě, kde se má něco přihodit. V davu se skrýval i mohutný a bojovně vyhlížející policista. Když Hadrián, svíraje dosud Růženčino ucho, vyvrávoral na-

horu a začal si vytřepávat vodu z vlasů, policista se k němu přiblížil, ruce za zády, knoflíky naleštěné jako lucerny.

„Dobrý večer, pane,“ řekl.

„Dobrý večer,“ odpověděl Hadrián a v duchu se divil, co může být na tomhle večeru dobrého.

„Je to snad váš slon, pane?“ dotazoval se konstábl. „Nebo jste ho zachraňoval v zastoupení někoho jiného?“

„Ne,“ hlesl Hadrián. „Tenhle slon je můj.“

„Aha,“ zaradoval se konstábl.

Vyňal z kapsy poznámkový blok a pomalu obracel listy; než obrátil, vždy hojně naslinil ukazováček.

„Nebudete vy, pane, náhodou pan Hadrián Rookwhistle?“ otázal se.

„Jmenuju se tak,“ rezignoval Hadrián.

„Aha,“ usmál se na něho otcovsky konstábl, „v tom případě si jistě uděláte chvilku času, pane, a půjdete se mnou na policejní stanici. Je potřeba ověřit si pár drobných údajů. Pokud je mi známo, váš slon má za sebou velmi vzrušující zážitky.“

„Podívejte, pane strážmistře,“ řekl Hadrián, „já mohu všechno vysvětlit.“

„Neříkejte ani slovo!“ vyštěkl náhle břitký hlas z hlubin davu.

Hadrián se s úlekem otočil a spatřil, že tuto radu mu uštědřil malý kulatý človíček, podobný knedlíku. Měl na sobě obnošený a zaprášený žaket, cylindr, který vypadal, jako by ho přejel těžký kůň i s povozem, a obrovská perka, tak starobylá, že jejich špičky trčely k nebi. Pod kabátem kryla panděro manšestrová vesta. Mužík měl velký zobcovitý nos, rudý a podobaný jako jahodu, a žhoucí modré oči pod chundelatými závějsi obočí. Vyrůstu byl tak nízkého, že nemít hřívu vlasů, podobal by se trpaslíkovi; a jeho tělnatost mu ještě ubírala na výšce. Vykročil však tak sebejistě a bojovně ke konstáblu, že sluha spravedlnosti okamžitě ustoupil a zasalutoval na pozdrav.

„Ani slovo,“ pohrozil človíček Hadriánovi ukazováčkem. Jeho způsoby byly natolik velitelské, že dav, který přešlapoval a

smál se, náhle zmlkl. Človíček si upravil cylindr a velkolepě si odfrkl. Byl si zřejmě vědom, že se mu podařilo zvládnout dav, a vychutnával každou krůpěj této vzácné chvíle.

Když si k úplné své spokojenosti upravil opotřebovanou pokrývku hlavy, strčil opatrně prsty do prostorné kapsy v manšestrové vestě a vytáhl velkou ošoupanou cínovou tabatěrku; Růženka v domněnání, že je to něco k snědku, zkusmo vystrčila chobot a přičichla si.

„Zanech toho,“ řekl človíček chladně, upřel na ni nevlídný pohled a k Hadriánovu nemalému údivu Růženka svinula chobot a zatvářila se tak rozpačitě, jak jen je toho slon schopen. Bylo nabíledni, že ji tento človíček očaroval, právě tak jako očaroval dav. Neznámý otevřel tabatěrku, ze které cinkavě zaznělo pár taktů hymny *Bože chraň královnu*. Nabral si delikátně štipec šňupavého tabáku, natáhl levičku a s posvátnou úctou si nasypal tabák na hřbet ruky. Pravicí tabatěrku zavřel a zasunul ji zpět do kapsy, poté zdvihl hřbet ruky k nosu a zhluboka vdechl. Ticho bylo naprosté. Každý, včetně konstábla, ho uchváceně a napjatě pozoroval. Párkrát frkl, pohled upřený na špičky bot, a celým tělem mu projelo trhnutí; potom mocně kýchl, za doprovodu skřípavého skřeku, až všichni, včetně Růženky, o několik kroků couvli. Mužíček vytáhl velikánský hedvábný kapesník a se ztroubením hodným sloního samce se vysmrkal. Nacpal si kapesník zpátky do kapsy a narovnal si cylindr, který se mocným kýchnutím poněkud posunul.

„Inspektore,“ zvedl chundelaté obočí a pohlédl na konstábla, „měl jste právě čest být svědkem podívané, za kterou by mnozí dali deset let života.“

„Ano, pane,“ řekl konstábl. „Ale jsem ve skutečnosti konstábl, pane.“

„Nezáleží na tom, na jakém podřízeném služebním stupni stojíte,“ poznamenal človíček, „jde o to, do jaké míry oceníte hrdinský čin, jehož jste svědkem.“

„Ano, pane, jak myslíte,“ přitakal konstábl tupě.

„Bible,“ pokračoval človíček s rukama rozhozenýma jako při proslovu, „nás učí, že my lidé vládneme nad ptactvem nebeským i nad všelikým živočichem, hýbajícím se na zemi.“

„Když to říkáte vy, pane,“ špitl konstábl.

„Říkám to,“ pravil človíček, „a vztahuje se to i na slony.“ Vymrštil levou paži nad Hadriánova promočená ramena a pravou rukou se rozpřáhl, jako by chtěl nadhodit a odpálit tenisový míček.

„Přátelé,“ řekl břitce, „tento odvážný mladý muž, inspirován svatými slovy bible, bez váhání a bez pomýšlení na své vlastní bezpečí vrhl se do bouřlivé vřavy mořské, aby zachránil zvíře pozemské.“

Skutečnost, že voda v přístavu byla olejnatá a že panovalo bezvětrí, nic neubrala na dramatičnosti popisu.

„Najde se tu mezi vámi muž,“ řečnil človíček dál k davu, který sestával ponejvíce z žen, „najde se mezi vámi muž, jenž by byl osvědčil stejnou odvahu?“

„Promiňte, pane,“ přerušil ho konstábl, „já vím, že to, co učinil ten mladík, bylo velmi statečné, ale víte, on a jeho slon jsou stíháni.“

Človíček se otočil jako holub na báni, oči mu studeně zmodraly a ostře se zaleskly jako dva zubatci pod ledem.

„Já,“ prohlásil a pečlivě si narovnal cylindr, „já jsem sir Magnus Ramping Fumitory. Bezpochyby jste již během své dlouholeté služební působnosti měl možnost narazit na moje jméno.“

„Ano, pane,“ zasmušil se konstábl a opět se dotkl helmy, „slyšel jsem o vás.“

„Rád bych tedy věděl,“ řekl sir Magnus, „zamýšlíte-li zatknout tohoto mladíka, tohoto hrdinu hlubin.“

„Vlastně ano, pane,“ odpověděl konstábl. „V jistém smyslu. Potřebuju teď, aby mě on a jeho slon následovali na policejní stanici a pomohli nám s upřesněním nějakých údajů. Je to ve věci jisté žaloby.“

Sir Magnus se chmurně pousmál.

„Jak mistrovsky masakrujete jazyk Shakespearův!“ řekl. „Chápu, pane policejní rado, že pouze plníte svou povinnost, ať už je jakkoli mylná, takže vám dovolím chopit se tohoto mladého hrdiny, a dokonce se vynasnažím ochránit vás před hněvem zástupů. Neboť je mi naprosto jasné, na čí straně jsou sympatie lidu.“

Dav zaujat, ale jako většina davů nevědoucí, oč vlastně jde, povzbudivě mručel. Sir Magnus se na shromáždění zářivě usmál, jako se usmívá dirigent na orchestr po obzvlášť obtížné části skladby, a obrátil se k Hadriánovi.

„Milý hochu,“ pravil, „osobně vás doprovodím na policejní stanici a v případě, že vás zatknou a obviní, jestliže opravdu budou tak nelidští a necitelní, aby vás zatkli a obvinili, já, sir Magnus Ramping Fumitory, převezmu vaši obhajobu.“

„Jste velmi laskav,“ vykoktal Hadrián, který byl teď tak zmaten, že vůbec nevěděl, je-li zatčen, nebo ne.

„Tak, a teď kdybyste šel se mnou,“ řekl konstábl. „Když nic jiného, dáme vám na stanici aspoň šálek horkého čaje.“

„Díky,“ hlesl Hadrián, který byl tak promrzlý na kost, že se mu téměř zdálo lákavé dát se zatknout, dostane-li za to něco horkého k pití.

„Neříkejte ani slovo,“ pohrozil mu sir Magnus, „dokud nebudeme na strážnici a nezjistíme, na čem spočívají jejich nicotná obvinění.“

Hadrián tedy znovu uchopil Růženku za ucho a po jedné straně se sirem Magnusem, šlapajícím si majestátně na špičky, po druhé straně s dusajícím konstáblem, za zády dav, přešlapujícím a šeptajícím, vydali se na cestu k policejní stanici.

Když dorazili na místo, zavedli Růženku s jistými potížemi a za úplatek několika bochníků chleba do dvora. Uvnitř nevzhledné stavby z červených cihel si Hadriána prohlédl seržant bujaré, pivoňkově červené tváře, s působivým plnovousem a pohledem dobrodušného mrože.

„Dobrý večer, pane. Jmenujete se Hadrián Rookwhistle?“

„Ano,“ odpověděl Hadrián.

„Neřekl bych jim nic kromě svého jména,“ zasyčel sir Magnus.

„V pořádku, pane,“ konstatoval seržant. „Máme tu proti vám nějaká obvinění, takže vás musím varovat, že cokoli řeknete, může být použito proti vám.“ Odmlčel se a zlověstně se zahledl na Hadriána. „Obvinění jsou tato: že jste byl příčinou veřejného pohoršení dvacátého dubna na lukách poblíž monkspepperské silnice v hrabství brockelberrijském, kde jste se vynacházel s obrovským divokým živočichem, volně se pohybujícím, a nadto jste mu dovolil spáchat těžkou tělesnou újmu na Hubertu Darceyovi, majiteli monkspepperského revíru, a dále že jste v noci na pátého června spáchal veřejné pohoršení, když jste dovolil obrovskému divokému živočichu volně se pohybovat na veřejném místě, totiž v divadle Alhambra, a připustil jste, aby dotyčný živočich spáchal těžkou tělesnou újmu na panu Emanueli S. Clattercupovi, řediteli divadla.“ Seržant se opět odmlčel, podíval se do svých poznámek, pak na Hadriána a vlídně se usmál.

„To je prozatím všechno, jak se zdá, pane,“ dodal.

„Směšná, nafouknutá obvinění,“ rozhořčil se sir Magnus, sundal si cylindr a praštil jím do seržantova stolu. „Buďte bez starosti, drahý hochu, brzy vás z toho dostanu, neuvíznete v těch škůdcovských osidlech, jež se vám a tomu vznešenému stvoření snaží nastrojít tito tupí nevzdělanci.“

„Obávám se, pane,“ pokračoval seržant, nedotčen řečněním sira Magnuse, „že na vás budu nucen uvalit vazbu, abyste mohl zítra ráno předstoupit před soudce.“

„Ano, ovšem, prosím, ale co bude s Růženkou?“ namítl Hadrián.

„To je slon, pane?“ otázal se seržant. „Inu, s tím bude jistá potíže. Víte, naše cely jsou spíše menších rozměrů.“

„Může zůstat docela dobře venku na dvoře, když se jí dá trochu nažrat.“

„Dohlédnu na to, pane,“ slíbil seržant. Vzal čistý list papíru,

naslinil tužku a pohlédl tázavě na Hadriána. „Tak co tedy žere, pane?“

„Inu,“ řekl Hadrián, „kdybyste sehnal půl pytle cvikly nebo tuřínu, cviklu má ovšem radši, žok sena, půl pytle jablek, půl pytle mrkve, půl pytle chleba...“

Seržantova tvář se zachmuřila.

„Neděláte si ze mě legraci?“

„Ne, ne,“ prohlásil naprosto vážně Hadrián. „Ona má skutečně nesmírnou chuť k jídlu.“

„Dobrá,“ přikývl seržant. „Uvidím, co se dá dělat, pane. Teď laskavě vyndejte obsah kapes a sepsali bychom to. V patřičnou dobu vám bude všechno vráceno.“

Hadrián vyprázdnil kapsy, seržant vložil všechn jeho majetek do velké hnědé obálky a zamkl ji do skříně.

„A nyní prosím, pane,“ řekl hlasem, jakým se k hostům obracejí portýři luxusního hotelu, „raďte tudy. Ukážu vám vaše ubytování.“

Sir Magnus napřáhl ruku k Hadriánovi.

„Nedělejte si starosti, hochu,“ řekl. „Budu tady hned po ránu, abych se ujistil, že je všechno v pořádku. Zatím na to pohlížejte jako na zlý sen, který rychle pomine.“

„Začíná se mi to tak jevit,“ chmurně přiznal Hadrián.

Šel za seržantem okolo dveří několika malých cel, ve kterých, soudě podle zvuků a pronikavého zápachu alkoholu, dleli povětšinou lidé, jež by Růženka čítala za své přátele. Seržant jednu celu odemkl a uvedl ho do malé vybílené místnosti s dřevěnou lavicí a truhličkou s přihrádkami, na níž navrchu bylo umístěno, dost v nesouladu s okolím, velké porcelánové umyvadlo a džbán pomalovaný růžovými a bledě modrými kvítky.

„Jste na místě, pane,“ oznámil seržant. „Teď si pěkně odpočiňte a ráno se zase uvidíme.“

Zavřel dveře a závora zapadla. Hadrián pomalu svlékl promáčený oděv, vlezl na tvrdou, nízkou postel, lehl si a hleděl do stropu. Byl přesvědčen, že dostane za svá provinění alespoň rok

těžkého žaláře, ale co bylo zvláštní, ani si tím příliš nelámal hlavu. Starosti mu dělal Růženčin osud. A taky skutečnost, že uvězní-li ho na rok, bude to trvat celých dvanáct měsíců, než opět spatří Samanthu. Za takovou dobu se ovšem Samantha může odstěhovat a on ji pak nedokáže vypátrat, anebo, co horšího, může se provdat za nějakého neohrabaného hulváta, který nedocení její skvělé vlastnosti.

Hadrián, sám v malé cele, si všechno tak živě představoval, že ho zalil ledový pot. Růženka odsouzena k smrti, cvakot okovaných bot popravčí čtyry, pochoduující na vězeňský dvůr, třesk pušek, silná, dunivá rána, jak Růženčino tělo dopadá na dlažbu, krev řinoucí se z tuctu ran; a mezitím Samantha neodvratně provdána za velkého, sprostého, vlasatého pohůnka, který ji bude pravidelně každou sobotu večer bít, takže jestli ji vůbec kdy Hadrián najde, zbude z ní jen vyzáblý stín, a dokonce i zlaté skvrnky v očích jí pohasnou. Hadriánova vynalézavá obrazotvornost pracovala naplno, a nebylo tedy divu, že toho za tu noc mnoho nenaspal.

Ráno se objevil mohutný konstábl, přinesl džbán čaje a kus černého chleba a Hadrián si uvědomil, že je nejen hladov, ale že má dočista vyschlo v krku a může jen chraplavě šeptat.

„Jak se má Růženka?“ zeptal se konstábla.

„O tu se nebojte, pane,“ spokojeně se usmál konstábl. „Umí se o sebe postarat. Ta to umí! Seržant už je málem šílený z jejího apetitu. Je to obdivuhodné zvíře, pane.“

„V jistém smyslu ano,“ souhlasil Hadrián.

„Vy s ní dokážete dělat nějaké kousky, ne?“ dal se do řeči konstábl.

„Ano,“ odsekl Hadrián, protože neměl vůbec chuť vykládat znovu celou historii. „V kolik půjdeme k soudnímu dvoru?“

„V deset, pane.“

„Nemohl byste mi laskavě zapůjčit břitvu?“ obrátil se Hadrián na konstábla. „Svou jsem si v tom spěchu zapomněl.“

„Jistě, pane,“ přisvědčil konstábl, vyšel a zamkl dveře. Záhy

se vrátil s velkou břitvou, stál a pozoroval, jak se Hadrián mydlí a holí, pak si zase břitvu vzal a zmizel.

Ted' si musím promyslet obhajobu, řekl si Hadrián. Horečně přecházel po cele, občas se zastavil a divoce gestikuloval proti stěnám, jak se snažil přesvědčit imaginárního nepřátelského soudce, že on a Růženka jsou bez viny. Nakonec však musel přiznat, že jeho obhajoba, dá-li se to tak vůbec nazvat, je ubohá. Bylo zřejmé, že jeho jedinou nadějí je sir Magnus. Sira Magnuse tady na policii zjevně dobře znají, soudě podle pohledů plných špatně skrývaného odporu, kterými ho častovali; příčinou toho jsou patrně jeho úspěchy u soudního dvora. Jenomže v tomhle případě, obával se Hadrián, bude i ten nejskvělejší právník těžko dokazovat nevinu.

V deset hodin se znovu objevil konstábl a zacinkal párem zlověstně vyhlížejících želízek.

„Půjdem, pane,“ řekl rozjařeně. „Máme to sice odtud jenom skok, ale nezlobte se, pane, je to jen formalita, pane. Kdybyste si to navlékl.“

Hadrián si nechal připevnit na levé zápěstí jedno pouto a druhé si na své zápěstí připevnil konstábl.

„Tak a jdem,“ vybídl Hadriána otcovsky. „Pěšky jako blešky!“

„Růženka půjde taky?“ zeptal se Hadrián.

„Ne, pane,“ odvětil konstábl. „To není nezbytné. Ona spíš patří, abych tak řekl, k předmětům doličným. Až do vašeho soudního přelíčení není její přítomnost nutná.“

V místnosti určené k výslechu obviněných je očekával sir Magnus. Na denním světle jeho kabát, klobouk i výstřední boty vyhlížely ještě zvetšeji než předtím v noci a bylo vidět, jak několik molů, kteří měli odvahu ubytovat se u sira Magnuse, vykonalo dílo

zkázy na rozličných místech jeho manšestrové vesty.

„Drahý Hadriáne,“ zamával sir Magnus přátelsky špacírkou, „doufám, že jste si v noci odpočinul, ačkoli se obávám, že v těch

prostorách je pohodlí poněkud pochybné.“

„Ach ne, bylo to dost pohodlné,“ ujišťoval Hadrián, „ale moc jsem se nevyspal.“

Sir Magnus na něho vrhl zpod bílého obočí zuřivý pohled.

„Vy mi nevěříte?“ otázal se zprudka.

„Proč? Ale ano, samozřejmě,“ vylekal se Hadrián.

„V tom případě se přestaňte trápit,“ naléhal sir Magnus, sebral cylindr, posadil si ho okázale na hlavu a láskyplně si ho připlácí.

„Pojďte,“ rozkázal a zamával špacírkou, „nadechneme se čerstvého vzduchu.“

Vyvedl je ven, jako by pochodoval v čele přehlídky, a konstábl s Hadriánem, cinkající želízky, ho následovali. Poprvé si Hadrián uvědomil, jaké pocity měla asi Růženka, když byla v pou- tech. Jak se lidé na ulici za nimi otáčeli a civěli na ně, Hadrián rudl a rudl a cosi se v jeho nitru hroutilo. Ulevilo se mu, teprv když konečně dospěli k soudní budově.

Z jakéhosi nejasného důvodu si Hadrián představoval, že bude soudním dvorem vyslechnut, odsouzen a poté hned vyveden v řetězech. Jak se však ukázalo, spravedlnost kupodivu nepracovala takovým rychlým a příkladným způsobem. Vyšetřující soudce, vyhlížející dle Hadriánova úsudku jako neobyčejně zdařilá ukázka zločineckého typu, trpělivě naslouchal, když konstábl, který Hadriána zatkl, začal číst hlášení. Konstábl, jenž zpíval v policejním pěveckém sboru bas, předčítal ze svého poznámkového bloku pomalu a těžkopádně, vychutnáváje každé slovo.

„Policejní konstábl Emanuel Dray, číslo sto dvacet čtyři, policejní stanice ostrova Scallop. Pátého června večer procházel jsem scallopským přístavištěm, když tu mou pozornost zaujalo sročení lidí, zírajících k přístavu a zřejmě velmi vzrušených. Pokračoval jsem na kraj doků a postřehl jsem obžalovaného, jak se plácá v moři s obrovským neidentifikovatelným předmětem, kterýžto se později, při bližším nahlédnutí, ukázal být slonem.

Z předchozího hlášení jsem byl zpraven o tom, že je hledán muž, který vlastní slona, a to ve spojitosti s jistými nepřístoj-

nostmi, jež se udaly v brockelberrijském hrabství; dospěl jsem tedy k závěru, že toto musí být onen hledaný muž. Když on i slon vystoupili na břeh, přistoupil jsem a otázel se, je-li slon jeho.“

Na tomto místě vyšetřující soudce pozvedl obočí a odkašlal si se suchým zachrastěním, jako když maličká ještěrka zalézá do škvírky mezi dvěma kameny.

„Konstáble, proč jste se ho ptal, je-li slon jeho? Předpokládal bych, že objevíte-li někoho, kdo si v moři krátí chvíli se slonem, pak podle všeho bude ten slon jeho.“

Konstábl, vyveden takovým přerušením poněkud z rovnováhy, rozpačitě přešlápl.

„Ano, pane, ovšem,“ pravil a zrudl, „myslel jsem to tak, že by slon mohl patřit někomu jinému a on by na něho jen dohlížel.“

Vyšetřující soudce si povzdechl.

„Krajně nepravděpodobný předpoklad,“ konstatoval. „Pokračujte.“

Konstáblu Drayovi to chvíli trvalo, než tlustým prstem našel příslušné místo ve svých záznamech; pak si odkašlal, pohodil hlavou jako pěvec a pokračoval.

„Obžalovaný řekl: ‚Je můj.‘ Dále jsem se ho zeptal, půjde-li se mnou na policejní stanici, aby nám byl nápomocen při vyšetřování, na což odpověděl: ‚Podívejte, pane strážmistře, já mohu všechno vysvětlit.‘,“

Zde konstábl Dray udělal pauzu a usmál se na soudce. Byl pevně přesvědčen, že jde o jasné doznání viny.

„No a ?“ chladně se otázel vyšetřující soudce.

„Dovedl jsem ho potom na stanici,“ řekl konstábl Dray, jehož slavná chvíle byla tak obrácena vniveč, „kde byl předem varován a potom obviněn.“

„Rozumím,“ odtušil vyšetřující soudce. „Děkuji vám.“

Konstábl Dray se odšoural z místa vyhrazeného svědkům s těžkopádnou starostlivostí tažného koně a vyšetřující soudce zalistoval v nějakých papírech. Poté vzhlédl.

Policejní inspektor povstal.

„Táží se, pane," pravil, „má-li být obviněný odveden zpět do vazby, aby mohl být o týden později postaven před soud.“

Vyšetřující soudce tázavě pohlédl na siru Magnuse Rampinga Fumitoryho, jenž během dosavadního jednání seděl a zřejmě tvrdě spal. Sir Magnus povstal.

„Pane,“ začal a vylovil přitom tabatěrku a poklepal na ni ukazovákem. „Pane, můj klient byl obviněn přáteli policisty —“ slabé zamručení inspektorovo bylo potlačeno soudcovým pohledem — „byl obviněn na základě nicotného, přehnaného nařčení.“

Sir Magnus rozhodil ruce.

„Sire Magnusi,“ přerušil ho vyšetřující soudce, „my všichni dobře známe vaše řečnické schopnosti, a dokonce vám je závidíme. Rád bych však zdůraznil, že vy ani váš klient nejste ještě na přelíčení.“

„Pane,“ nedal se vyrušit sir Magnus, „tento ušlechtilý jinoch, který, jak jste laskavě poznamenal, není na soudním přelíčení a proti němuž až dosud nebyl předložen pražádný důkaz viny, má být, stane-li se po vůli přátel policistů, má být uvězněn, odříznut od přátel a rodiny, odříznut od veselé vřavy života, odříznut od onoho vznešeného tvora, jenž je ve chvílích tísně jeho útočištěm, odříznut, dalo by se říci...“

„Sire Magnusi,“ řekl příkře vyšetřující soudce, „byl bych vám povděčen, kdybyste mluvil k věci. Co si vlastně přejete?“

„Propustit na záruku,“ pronesl sir Magnus procítěně. A udělal výmluvné gesto, čímž nenávratně roztrousil po stole před sebou půl unce tabáku.

„Můj klient, pane,“ začal znovu, „není tulák, vagabund, cikán, vandrák ani žádný šarlatán...“

Vyšetřující soudce už ztrácel trpělivost.

„Sire Magnusi, nesešli jsme se tu, abychom sestavovali slovník synonym.“

„Krátko,“ pokračoval sir Magnus bez zakolísání, „chci říci, že můj klient není bez prostředků, a může, vlastně chci říci přeje si,

prostě tedy může zaplatit kauci, aby se mohl, třeba i nakrátko, vrátit do skutečného světa.“

„Ušetřte nás,“ řekl vyšetřující soudce kysele. „Pochytil jsem smysl vašich slov.“

Opřel se a zběžně si Hadriána změřil ledovým pohledem.

„Není u nás zvykem postupovat v takových případech proti doporučení policie. Avšak toto je případ s mnoha neobyčejnými okolnostmi, takže já povolím vašemu klientovi záruku ve výši padesáti liber, kterou vyplatí soudu.“

„Jsem vám neobyčejně povděčen, pane,“ uklonil se hluboce sir Magnus. Pak otevřel tabatěrku a za zvuků hymny *Bože chraň královnu* do ní pečlivě shrábl všechen tabák se stolu. Hadrián ve svém zmatku tomu porozuměl tak, že ho jakýmsi zázrakem zprostil obvinění a že ho to bude stát všeho všudy padesát liber pokuty. Soudní zapisovatel na něho upřel skelný zrak.

„Vstaňte, Rookwhistle,“ řekl.

Hadrián se namáhavě zvedl.

„Hadriáne Rookwhistle, jste povinován soudu sumou padesáti liber jako zárukou, že se dostavíte k přelíčení do této soudní budovy příští úterý. Rozuměl jste?“ řekl vyšetřující soudce.

„Ano, pane,“ odpověděl Hadrián.

Opouštěl soudní budovu zmámen radostí. Je volný, Růženka je volná, a při troše štěstí uvidí zakrátko Samanthu. Po všech útrapách, které prožil, bylo třeba naplno vychutnat toto vítězství. Když došli na chodník, uchopil sira Magnuse Rampinga Fumitorého za ruku a cloumal jí nahoru a dolů.

„Drahý sire Magnusi,“ zajíkal se, „jak vám mám poděkovat? Pomyslím-li jen, že vy, člověk s vaší oslnivou myslí, jste mi pomohl a zachránil mě, spasil jste mne i Růženku před údělem jistojistě strašlivým! Nemohu vám dostatečně vyjádřit své díky.“

Sir Magnus s povzdechem trpícího člověka, který uniká z dosahu dovádějícího bujného štěněte, vyprostil ruku z Hadriánova sevření a ustoupil.

„Jak to?“ pohlédl chmurně zpod obočí. „O čem to mluvíte?“

„Jak to, o čem? O rozsudku,“ podivil se Hadrián.

„O jakém rozsudku?“ tázal se sir Magnus.

„Ale... vždyť mě osvobodili,“ jásal Hadrián. „Jenom mi uložili pokutu padesát liber.“

Sir Magnus zavřel oči, jako by ho přepadla náhlá bolest, a jal se přecházet po chodníku sem a tam. Posléze přistoupil k Hadriánovi, zasmušile se mu zahleděl do tváře a tabatěrkou ho klepl do prsou.

„Nesnažte se,“ řekl kousavě, „dostihnout hloupostí představiatele práva a pořádku. Dostal jsem vás ven pouze na záruku. Za týden se musíte dostavit před soudní tribunál a oni vás postaví před porotu a teprve tam, na zasedání okresního soudu a před porotou, buď vyhraje, nebo padnete.“

„Aha,“ hlesl Hadrián sklíčeně, „to jsem si neuvědomil.“

Obláček jásavého štěstí se znenadání rozplynul a zase vyvstaly přízraky; Růženka zastřelená za úsvitu a Samantha zcela nevhodně provdaná.

„A co mám teď dělat?“ povzdychl zkormoučeně.

„Dělat!“ sir Magnus zrudl a začal se vrtět jako rozdurděný krocán. „Seberte Růženku a ztraťte se; mám nedaleko příhodné útočiště. A tam, jestli najdete odvahu, připravíme vaši obhajobu.“

„Víte,“ zapochyboval bezmocně Hadrián, „když já vůbec nerozumím zákonným procedurám.“

„Z toho si nic nedělejte,“ odvětil sir Magnus. „Koneckonců ani my, kdo se právem zabýváme, nerozumíme tomu, jak se zákony prosazují, takže to člověk těžko může chtít od vás.“

„Je to pocit, jako když sednete do vlaku,“ myslel nahlas Hadrián, „a nevíte, jak se řídí.“

Sir Magnus si nabral špetku a mocně šňupl.

„S tím bych si hlavu nedělal,“ odtušil. „Při cestování vlakem je nejdůležitější vystoupit ve správné stanici.“

XVIII

Právo

Příhodné útočiště, jak o něm mluvil sir Magnus, bylo ve skutečnosti krásné sídlo, nově vybudované v tudorském slohu na vlastních pozemcích, už docela za městem, na vrcholu útesů. Růženku ubytovali v prostorné kůlně na dvoře a Hadrián se usídlil v rezidenci se sirem Magnusem.

Sir Magnus byl, nutno poznamenat, náročný hostitel. Začneme tím, že trpěl hlubokou a oddanou vášní k cherry brandy, které spotřeboval nesmírné množství, a trval na tom, aby s ním Hadrián držel krok. Hrál s cherry brandy jakýsi druh šachů; míchal ji s rozmanitými jinými substancemi, aby se přesvědčil, jakých výsledků lze dosáhnout. Za pár dní strádal Hadriánův žaludek nekonečnými permutacemi, které se siru Magnusovi podařilo namíchat, a s konečnou platností si učinil úsudek, že cherry brandy ve směsi s černým pivem a mlékem, servírovaná v püllitrech, vskutku není pro něho ten pravý nápoj.

Jak se rovněž ukázalo, dokázal sir Magnus žít vůbec beze spánku. První tři dny naléhal na Hadriána, aby mu vyprávěl své příhody pořád dokola; mezitím se procházel po studovně nebo stál u stolku a připravoval novou variantu směsi na téma cherry brandy. Ve dvě nebo ve tři ráno se víc mrtvý než živý Hadrián dopotácel do postele a sotva stačil položit hlavu na polštář, už mu opět u postele stál sir Magnus v okouzující noční košilce, bohatě vyšívané, a třásl jím, až ho vzbudil, a pak mu musel opakovat určitou příhodu znovu.

Když se čtvrtého rána Hadrián vlekl k snídani, v hlavě mu hučelo a zvonilo, jako by tam měl zvonkohru, to vše následkem cherry brandy, a oční víčka měl slepená od nevyspání. Sira Magnuse však zastihl, an pojídá rozměrnou omeletu a vyhlíží tak roz-

jařeně, jako by se právě vrátil z dlouhé přepychové dovolené.

„Nuže,“ pokračoval sir Magnus neúnavně v hovoru z minulé noci, „hned se dáme do práce. Musíme sehnat každého, doslova každého, kdo měl něco společného s masakrem, který jste po sobě zanechali; potřebujeme svědky.“

„Opravdu nevím, jaký to bude mít smysl,“ klesal na mysli Hadrián.

„Myslete,“ povzbuzoval ho sir Magnus, vysypal hrst černého pepře na sousto omelety a nacpal si je do úst, „myslete na porotu, drahý hochu.“

Hadrián se nimral s vajíčkem naměkko, bylo mu nanic a vůbec nedokázal myslet na porotu.

„A co s ní má být?“ zeptal se.

Sir Magnus se pohodlně opřel o lenoch křesla, utřel si ústa damaškovým ubrouskem, vyňal tabatěrku, nastrkal si do nozder šňupavý tabák, kýchl jako vulkán a vysmrkal se.

„Nádhera anglického právního systému spočívá v tom,“ začal a jeho hlas zesílil a rozezvučel se, „že je vybudován na dvou naprosto nelogických zásadách. Předně: každý si představuje, že bude vyslýchán porotou, a to je vskutku směšné. Ve skutečnosti vás vyslýchá soudce, který pak porotu poučí. Dále: vezměte samotnou porotu. Vychází se z onoho mimořádného systému, který předpokládá, že dvanáct lidí je lepší než dva lidé nebo šest lidí nebo čtyři lidé, a nikdo nebere v úvahu, že dvanáct hlupáků může být o mnoho nebezpečnější než dva. Mám zkušenost, že všichni soudci a všichni porotci jsou hlupáci. Pročež skutečný kriminálník zpravidla nemá žádnou naději a nevinný člověk je určen k záhubě dřív, než usedne na lavici obžalovaných.“

Hadrián byl zmaten.

„Domníval jsem se, že je to velmi fér systém,“ řekl.

„Je asi tak fér jako zvlášť divoký ragbyový zápas,“ odušil chladně sir Magnus.

„Pořád ale ještě nechápu,“ povzdechl si Hadrián, „co mi bude platné, když tam naženeme spoustu lidí ze široka daleka.“

Sir Magnus nabral další šňupec a kýchl.

„To je tím, milý hochu, že se nesoustředíte na problém. Představte si, že jsem ovčácký pes.“ Naklonil se dopředu a upřel na Hadriána pohled zpod obočí, přičemž vypadal spíš jako zlý teriér než jako ovčácký pes. Nicméně Hadrián se pečlivě snažil představit si ho jako ovčáckého psa.

„A představte si,“ pokračoval sir Magnus s prstem namířeným na něho, „že porota je stádo ovcí, a říkám-li stádo ovcí, povyšuji jejich kolektivní inteligenci na daleko vyšší stupeň, než jaký obvykle vykazují.“

Odmlčel se a vrhl zádumčivý pohled na objemnou karafu cherry brandy, stojící na příborníku, pak pohlédl na hodinky a utrápeně vzdychl.

„Teď,“ pokračoval, „máte mne jako ovčáckého psa, porotu jako stádo ovcí a soudce jako zloděje ovcí.“ Poslední slova pronesl ztichlým hlasem, přecházejícím v syčivý šepot. Vstal a procházel se podél jídelního stolu. „Tak,“ řekl znenadání a otočil se k Hadriánovi, „a jaký je to systém, co? Já jako ovčácký pes si to nejdřív musím vyřídit se zlodějem ovcí a potom sehnat všechny svoje kudrnaté porotní ovečky do lůna správného rozhodnutí. Chápete?“

„Jistě, zhruba,“ přikývl Hadrián. „Ale na soudce snad nemůžete tak zhurta, nebo ano?“

„Soudci,“ ledově odvětil sir Magnus, „nejsou než neschopní právníci.“

Hadrián se nemohl zbavit pocitu, že takový závěr o právním systému je značně neúplný, avšak neměl vlastní zkušenosti, a tak se nemohl přit. Sir Magnus přistoupil ke dveřím, prudce je otevřel a zařval: „Screechi!“

V odpověď se do místnosti připlížila scvrklá, lysá, přihrblá bytost.

„Tady Screech,“ ukázal na něho zlehka sir Magnus, „napíše vhodné dopisy všem těm, koho tu chci mít za svědky. Strávíte s ním dopoledne a doplníte potřebné detaily.“

„Prosím,“ souhlasil Hadrián, „jak si přejete.“

Znenadání ho napadlo, a při tom pomyšlení ho celého zalila teplá vlna, že bude mít možnost napsat Samantze a pozvat si ji za svědku. Sir Magnus vrhl pohled na karafu cherry brandy, jako by si jí právě teď poprvé všiml.

„Nemůžete, to se rozumí samo sebou, začít takovou práci na lačný žaludek,“ dodal. „Vezměte si trochu cherry brandy.“

„Raději bych nepil, kdybyste dovolil,“ vyhrkl Hadrián. „Máme-li napsat všechny ty dopisy, musím mít jasnou hlavu.“

„Dobře, jak chcete,“ děl sir Magnus a přešel přes pokoj k příborníku, smíchal dobrou míru cherry brandy s plným pohárem whisky a se šťávou ze dvou citrónů, hodil to do sebe a poté chvíli stál a oťrásal se.

„Zajímavé,“ zahlaholil se zavřenýma očima. Potom se obrátil k nešťastnému tajemníkovi.

„Víte, co máte dělat, Screechi,“ vyštěkl. „Tady pan Rookwhistle vám řekne podrobnosti a očekávám, že všechny dopisy budou o dvanácté na poště.“

„Zajisté, sire Magnusi,“ hrbil se Screech. „Spolehněte se, sire Magnusi.“

Sir Magnus odkráčel z místnosti, třásl za sebou dveřmi a ponechal Hadriána o samotě se Screechem. Byl to pečlivý človíček, jak Hadrián brzy zjistil, psal krasopisně, jako když tiskne, ale osobně byl asi tak zajímavý jako chomáček vaty. Za deset minut dvanáct byl konečně napsán poslední dopis, dopis Samantze, a právě když sir Magnus hřmotně vstoupil do pokoje, Screech sebral své papíry a úslužně zmizel.

„Usoudil jsem,“ oznámil sir Magnus, „že vypadáte poněkud nedomrle. Nechci, aby můj klient vypadal u soudu ztrápeně.“

„Myslím,“ zívá Hadrián, „že je to hlavně nedostatkem spánku.“

„Nesmysl. Je to nedostatkem povzbuzení. Člověk může pracovat beze spánku, ale ne bez povzbuzení.“

Hadrián se hloupě podívil, co asi sir Magnus míní oním po-

vzbuzením. Usoudil, že to patrně znamená zápasit se sedmnácti španělskými býky a skolit je ještě před obědem.

„Máte asi pravdu,“ řekl mírně.

„Po obědě,“ prohlásil sir Magnus a zamnul si ruce, „mám v plánu procházku. Vyjdeme si společně trochu na vzduch, vy a já a Růženka.“

„Trochu na vzduch?“ polekaně se zeptal Hadrián.

„Ano. Projdeme se po nábřeží.“

„Myslíte, že je to dobrý nápad?“

„Myslím, že je to skvělý nápad,“ usmál se spokojeně sir Magnus. „Něco lehkého k obědu a potom svižná procházka, a uvidíte, že vám mořský vzduch udělá ohromně dobře.“

Spořádali tedy lehké občerstvení, totiž: bratru tucet ústřic, dále suflé z hub, lehoučké a žluťoučké jako obláček při západu slunce, korálově růžové plátěčky rostbífů, plovoucí v husté hnědé šťávě a koldokola obklopené veškerou vhodnou zeleninou a smaženými vdolečky, jejichž základní přísadou bylo cherry brandy, podpořené dvěma litry husté smetany.

Poté si vyšli na procházku po nábřeží a Růženku vzali s sebou. Hadrián, nafouklý přemírou jídla a skleslý únavou z nevyspaní, nemohl se zbavit pocitu, že tato exhibice nezapůsobí na místní obyvatelstvo právě nejlépe. Sir Magnus ale dle všeho vůbec nebral na pocity obyvatelstva ohled. Hodil si špacírku přes rameno, její rukojetí chytil Růženku za chobot a takto do sebe zavěšení vykračovali si velmi přátelsky. Pokaždé když se objevila skupina dětí s očima vykulenými vzrušením, sir Magnus nadzvedl s královským gestem cylindr, postrčil Růženku špacírkou kupředu a dovolil dětičkám poplácat slona po nohou a pomazlit se s jeho chobotem. Růženka — jako většina dobrosrdečných zvířat — byla přesvědčená, že co člověk činí, dobře činí, měla radost a koncem chobotu, touto zbraní, která měla být tak ničivá, ohmatávala pihovaté tváře, špinavé ruce a copánky a jemně pofrkávala.

O páté, když přešli čtrnáctkrát korso tam a zpátky, navrátili se

do Magnusova domu. Hadrián si upřímně oddychl. Odvedli Růženku do kůlny a odebrali se do ticha knihovny a pili čaj. Sir Magnus se zdál z jakéhosi záhadného důvodu s vycházkou velmi spokojen. Hadrián sežvýkal hory hnědých žhavých topinek, z nichž stékalo máslo, dopřál si i křupavých vdolečků s čepicí šlehačky a s jahodovým džemem a velkých vlhkých kusů ovocného koláče, vonícího jako zimní les, a jal se pak naslouchat siru Magnusovi, který uspořádal přednášku o právním řádu. Devadesáti procentům výkladu Hadrián nerozuměl.

„Řekněte mi,“ přerušil ho konečně, „proč máte takovou radost z naší procházky?“

Sir Magnus si ho změřil kritickým a zkoumavým pohledem, přidal do svého čaje lžičku cherry brandy a zamyšleně zamíchal.

„To vás nenapadlo, drahý hochu,“ obrátil se znechuceně k Hadriánovi, jako by oslovil malé a poněkud zaostalé dítě, „že cesty spravedlnosti nejsou nikdy přímé? Dnes nás viděla spousta lidí, jak se klidně, civilizovaně procházíme v doprovodu Růženky. Růženka, což jsem ostatně předpokládal, se chovala vzorně, když ji lidé očumovali. Svou zdrženlivostí si získala jejich důvěru. Ohromně se měla k jejich usmrkaným potomkům a mazlila se s nimi. Pomyslete jen, jak se okamžitě po městě až do poslední chatrče roznese zvěst o Růženčině náklonnosti k dětem a o tom, jak je vyloženě zbožňuje.“

Sir Magnus se odmlčel a zhltl další vdoleček, utopený ve šlehačce a v jahodovém džemu. Otřel si ústa a pokračoval s krapet nezřetelnou výslovností.

„Nestarám se o to, odkud si seženou tu svou porotu,“ řekl trochu samolibě, „ale jakmile se porotci dostaví, někdo jim už začne vykládat, jak civilizované stvoření je Růženka.“

„Víte,“ zděsil se Hadrián, „myslel jsem, že poroty se používá hlavně proto, že ji nikdo nemůže ovlivnit.“

Sir Magnus se zvedl v celé své výšce pěti stop a velitelsky pohlédl na Hadriána.

„Nemůžete,“ řekl trpce, „úmyslně zkorumpovat porotu. To by

bylo nemravné.“

„Ano,“ přisvědčil Hadrián, „tak jsem to myslel.“

„Můžete ovšem,“ prohlásil sir Magnus klidně, „v případě, že je porota mentálně nevalně vybavena, naznačit jí, co si má myslet.“

A nalil trochu cherry brandy do prázdného šálku a s chutí se napil.

XIX

Byl zjednán průchod právu

Poslední dny před soudním přelíčením byly pro Hadriána mimořádně vyčerpávající. Sir Magnus trval na tom, aby se napsalo každému, kdo měl s Růženčiným případem byť sebevzdálenější souvislost. Hadrián byl přesvědčen, že polovina svědků nebude pro jeho obhajobu nic platná, ale sir Magnus nic nedal na jeho námítky.

„Ponechte rozhodování na mně, milý hochu,“ naléhal. „Mimochodem, ta Filigreeová, jakpak je to s jejím otcem?“

„Ach bože chraň, toho ne! Nebyl by vám nic platný,“ prosil Hadrián. „Neumí než mluvit o svých reinkarnacích.“

„Skvělé!“ nadchl se sir Magnus. „Není nad reinkarnace. Tím naděláme potřebný zmatek mezi porotci. Navrhněte té dívce, aby vzala otce s sebou.“

Hadrián byl zoufalý. Cítil, že vystoupení pana Filigreeho v roli svědka mu zaručí doživotní těžký žalář. Ale v patřičnou dobu přišla odměřená zprávička od Samanthy. Bylo to stručné sdělení, že s otcem milerádi přijedou svědčit, a končilo chladně „S pozdravem...“

Postupně se sjížděli první svědci. Pan Pucklehammer ve veselých kanárkově žlutých šatech, černě kostkovaných, a ve veliké nové hnědé buřince, rád, že se opět shledává s Hadriánem a s Růženkou. Černá Nell, kterou vypátrali s jistými obtížemi. Honoria a Ethelbert, oba nadšeně prožívající toto drama; Honoria při představě, jak Růženku zastřelí a Hadriána uvězní, pravidelně propukala v mohutný pláč, podnícený navíc džinem, její herecké výkony velice ocenil sir Magnus, který sám nebyl zrovna špatný herec, a když se ti dva do toho dali, zmocňoval se Hadriána podivný pocit, že se tu chystá spíš opereta než obhajoba.

Potom přijeli Filigreeovi; Samantha, chladná, ale krásná, stiskla Hadriánovi obřadně ruku a řekla, že je potěšena touto příležitostí obnovit svou známost s Růženkou, čímž ranila Hadriána přímo do srdce. Pan Filigree byl bez sebe nadšením, vždyť nikdy předtím neviděl moře, leda ovšem ve svých předchozích inkarnacích. Unesen dojmy rejdlil po pobřeží a mával baculatýma rukama, podoben velikánské medúze. Kdykoli se ho sir Magnus chystal vyslýchat, nikdy nebyl k nalezení, a pátrací výpravy se vydávaly dolů k pobřeží a odvlékaly ho od jeho oblíbeného nového zaměstnání, totiž od mytí Růženky na mělčině a stavění hradů z písku s místní drobotinou. Sir Magnus tím vším proplouval někdy s býčím řevem, jindy s holubicím klokotem a splétal nitky jejich rozmanitých výpovědí.

Shrbený Screech se belhal v patách siru Magnusovi, skřípal perem jako šilený střízlík a zapisoval a zapisoval. Hadrián podnikl několik pokusů promluvit si se Samanthou o samotě, avšak zcela neúspěšně. Chovala se zdvořile, ale cize, a jak dny plynuly, Hadrián stále více propadal beznaději. Když se přiblížil čas soudního přelíčení, zmítal se v nejčernějších hlubinách zoufalství, zatímco sir Magnus, bojovný jako vykrmený krocan, polykal obrovské množství cherry brandy a dobrá nálada a sebedůvěra z něho přímo číselala.

Hadrián si představoval, že se soudní přelíčení bude konat v podobné jednotvárné místnosti, holé jako třída, kam ho předvedli k vyšetřujícímu soudci. Soudní síň však k jeho značnému údivu byla krásná. Stálo tam soudcovo křeslo a stůl z těžkého dubu, poutavě zdobené vyřezávanými dubovými listy a žaludy a cherubínky, kteří měli dolíčky ve tvářích a tančili dokolečka. Dokonce i zábradlí, ohrazující místo pro svědky, bylo ozdobně vyřezávané. Vysoký bílý strop zdobil modrozlatý basreliéf.

Panovalo zde důstojné ticho, které však dávalo tušit činnost a pilné přípravy. Sir Magnus objevil, že Screech nechal doma polovičku jeho poznámek, a tak ho to popudilo, že se Hadrián obával o život ubohého tajemníka. Soustředil se, aby sira

Magnuse uchlácholil, a teprve po několika minutách si povšiml, jak se soudní síň zaplnila, a že tu zavládlo ovzduší ještě nedočkavější a napjatější.

Do sálu vstoupila nezměrně vysoká, hranatá postava. Talár jí splýval v dlouhých záhybech jako netopýří křídla, paruka jí seděla poněkud nakřivo, měla vpadlé tváře a modrou bradu, oduševnělé, španělsky temné oči a ústa se svislými koutky, připomínající rozpáraný šev. Nebýt soudcovského hábitu, mohl to být majitel pohřebního ústavu, kterého trápí špatné zažívání a který provozuje svou živnost ve městě, kde se neumírá.

„Kdo je to?“ zeptal se Hadrián sira Magnuse.

„Ten?“ Sir Magnus upřel zpod obočí zuřivý pohled na dotyčného. „To je sir Augustus Talisman. Státní zástupce.“

„Nemohu tvrdit, že by mě jeho zjev zrovna nadchl,“ poznamenal Hadrián.

„Co, starý Gussy?“ podivil se sir Magnus. „Ale kdež, to je svým způsobem docela milý chlapík. Ale když celý život neděláte nic jiného, než obviňujete lidi, musíte vypadat takhle.“

„A kdo je soudcem?“ tázal se Hadrián.

„Ach,“ usmál se spokojeně sir Magnus. „Máme velké štěstí. Dostali jsme starého Patla.“

„Patla?“ zarazil se Hadrián. „Ten soudce má ale nezvyklé jméno!“

„Ale ne,“ řekl sir Magnus. „Patla se mu jenom říká. Jeho skutečné jméno je lord Kryšpín Hatla.“

„Tomu tedy nerozumím,“ zmaten hlesl Hadrián.

„Dobrý bože, hochu, vždyť je to úplně jasné, ne? Hatla patlá, Patla hatla. Je to nejlepší soudce široko daleko. Zásadně se strefuje vedle. Proto se mu říká Patla. A proto vypadá státní zástupce tak zdrceně.“

„Chcete tím říci,“ žasl Hadrián, „že neví, co dělá, a přitom je soudcem?“

„Inu, co dělá, to je v pořádku,“ ušklíbl se sir Magnus. „Ale udělá vždycky opak toho, co by udělal kterýkoli jiný soudce.“

Řekl bych, že nese odpovědnost za uvěznění většího počtu nevinných lidí než kdokoli jiný.“

„Nechápu, jak by mi tohle mohlo prospět,“ zneklidněl Hadrián.

Sir Magnus si povzdechl s výrazem člověka, který s poslední kapkou trpělivosti naslouchá bláznovi.

„Podívejte se,“ obrátil se na Hadriána, „začínáte proces s popleteným soudcem, že?“

„Ano,“ řekl Hadrián odevzdaně.

„Jestli tedy je váš soudce celý popletený ještě dřív, než začalo jednání, máte napůl vyhráno. On potom splete porotu a já je popletu všechny.“

„Skutečně nechápu...“ začal Hadrián.

„Budete se divit,“ sliboval sir Magnus, „čemu všemu se dá vyhnout, když naděláte zmatek. To je něco jako kouřová clona v bitvě.“

„Aha,“ vzdával se Hadrián, „už asi vím, jak to myslíte.“ Ale v duchu se smířil se skutečností, že s pomocí obhajoby sira Mag-nuse stráví nejbližších deset let ve vězení.

Soudní zapisovatel vstal. „Všichni povstaňte,“ oslovil shromážděné chvějící se fistulí.

Soudní síň se zaplnila skřípáním a šoupáním, jak každý vstával. Dveře se otevřely a dovnitř se všoural drobný, scvrklý človíček, oděný v rudý háv, a usadil se do velkého vyřezávaného křesla; rozhlédl se kolem jako vyplašená můra. Všichni usedli a nastalo všeobecné pokašlávání a šustění papírů. Soudní zapisovatel opětovně povstal.

„Mylorde,“ zapištěl, „pře Její Veličenstvo proti Hadriánu Rookwhistlovi. Hadriáne Rookwhistle,“ řekl a upřel zrak na Hadriána. Hadrián se zvedl. „Takováto jsou obvinění, vznesená proti vám: Pátého června v divadle Alhambra na ostrově Scallop v hrabství brockelberrijském jste na veřejném místě, totiž v divadle Alhambra na ostrově Scallop, způsobil veřejné pohoršení, přičemž jste ve výše jmenovaném divadle Alhambra způsobil

těžkou újmu na těle panu Emanueli S. Clattercupovi, použiv pro tento účel velkého divokého tlustokožce, totiž slona, proti výše jmenovanému Clattercupovi ve výše jmenovaném divadle Alhambra. Cítíte se vinen?“

Hadrián byl tak zmaten obviněním, že jen stál a civěl na soudního zapisovatele.

„Nevinen,“ zasykl sir Magnus.

„Nevinen,“ opakoval Hadrián.

Soudní zapisovatel usedl. Rozložitý, dobrodušný konstábl, který se s Hadriánem dělil o lavici, přátelsky Hadriána šťouchl do žeber.

„Sedni si, brachu,“ zašeptal.

Hadrián se naklonil dopředu přes zábradlí.

„Co se bude dít teď?“ otázal se sira Magnuse.

Sir Magnus si vzal šňupec a gigantickým kýchnutím dokonale vyděsil celou soudní síň.

„Starý Gussy bude něco blábolit,“ předvídal. „Ted’ si chvíli odpočňte. Zdřímnete si, jestli se vám chce.“

Soudce se nejistě rozhlížel ve snaze upřesnit místo v prostoru soudní síně, odkud se ozval výbuch kýchnutí. Konečně se mu podařilo zastavit mžourající očka na siru Magnusovi.

„Sire Magnusi!“ zvolal.

„Mylorde?“ řekl sir Magnus, vstal a uklonil se s předstíranou pokorou.

„Jsem si vědom toho,“ promluvil soudce, „že jste propadl šňupací vášni. Byl bych vám velmi povděčen, kdybyste mi mohl sdělit, zda budeme rušení ve výkonu tímto nadobyčej děsivým zvukem, který patrně vyhazujete po každém šňupnutí.“

„Prosím za prominutí, mylorde,“ omlouval se sir Magnus. „Příště jej ztlumím.“

„Vynasnažte se,“ poprosil soudce vlídným hlasem.

Pohlédl na státního zástupce.

„Poněvadž sir Magnus již dokončil očistu svých nosních partií, můžete začít, sire Auguste,“ vybídl ho.

Sir Augustus Talisman se zvedl, uklonil se soudci a strávil nějaký čas tím, že si upravoval rukávy taláru a hrabal se v kupě poznámek na stole před sebou. Pak se obrátil a šeptem se radil se svým pomocníkem. Pomocník se ponořil pod stůl a objevil se, svíraje pět nebo šest tlustých svazků, každý z nich pečlivě založený dlouhým pruhem růžového papíru, a rozložil je na stůl před sira Augusta. Tou dobou už sir Magnus a soudce, poté co vyjasnili otázku šňupání, začali podřimovat. Sir Augustus si ještě jednou upravil oděň, odkašlal si a jednou rukou se pevně uchopil za klop.

„Mylorde,“ zahlaholil líbezným hlasem, „případ, který vám předkládáme, je, mírně řečeno, neobvyklý. Do té míry neobvyklý, že jsem musel vynaložit značnou dávku času a trpělivosti, nežli jsem našel precedens v právních knihách této země.“ Odmlčel se a významně položil ruku na kupu svazků, vázaných v teletině.

„Budu stručný, mylorde,“ pokračoval, „poněvadž nemám pražádnou chuť mařit drahocenný čas vašeho lordstva, aniž propadám mylnému dojmu, že vaše lordstvo dává přednost něčemu, co není výstižné a k věci. Řeknu tedy přímo, tento přečin, a jsem přesvědčen, že výraz přečin není ani trochu přehnaný, tento přečin je jedním z nejmimořádnějších případů, s nimiž jsem se setkal během své dlouholeté působnosti ve službách práva.“

Zahleděl se do svých poznámek a zamyšleně na ně poklepal ukazovákem. Sir Magnus dle všeho upadl do hlubokého, ničím nerušeného spánku. Hadrián, jenž očekával, že vyskočí a vznese námitky, byl tím poněkud vyveden z míry.

„Obžalovaný Hadrián Rookwhistle,“ pokračoval sir Augustus, „zřejmě zdědil po svém strýci vzrostlého slona, samici, jméno slona je zřejmě Růženka, a tedy, abych zbytečně nekomplikoval situaci, a samozřejmě se svolením vašeho lordstva, budu při svých dalších vývodech používat tohoto jména.“

Večer třicátého prvního května Rookwhistle přibyl na Scallop a následujícího dne se odebral do divadla Alhambra. Tam požá-

dal majitele divadla pana Clattercupa o angažmá. Pan Clattercup v přesvědčení, že uvést na scénu krotkého, a dovoluji si podtrhnout to slovo, mylorde, krotkého slona, tedy uvést krotkého slona na představení, které se jmenovalo, tuším, Alí Baba a čtyřicet loupežníků, že se takovýmto uvedením krotkého slona může obecenstvu zavděčit, najal Rookwhistla a slona Růženku. Pan Clattercup investoval do inscenace této hry značnou částku peněz. První večer bylo divadlo dle očekávání naplněno našimi místními občany, velkými to milovníky kultury. Polovina prvního jednání se odehrála v klidu. K incidentu došlo, když se objevil Rookwhistle. Dle výpovědí svědků byl opilý a opil i svého slona, čímž ho rozzuřil a ztratil nad zvířetem vládu. Zmíněné zvíře se jalo rozlíceně pobíhat.“

Hadrián, otřesen takovou pohanou, pohlédl na sira Magnuse, ale jeho obhájce mírumilovně spal.

„Mám tu, mylorde, ale nechystám se vás unavovat detaily, soupis vzniklých škod na majetku, způsobených výše uvedeným slonem. Jde ovšem o škody na kulisách a divadelním zařízení. Přejdeme nyní k újmě na zdraví, kterou toto zvíře způsobilo. Houslista orchestru utrpěl četné tržné rány a pohmožděniny, byv udeřen palmou, kterou třímal slon. Dirigent orchestru utrpěl vážný otřes a pan Clattercup, majitel divadla, nejenže si odnesl značné podlitiny, ale utržil i zlomeninu nohy v důsledku toho, že byl splašeným, rozlíceným živočichem vržen do orchestřiště.“

Na tomto místě vydal soudce jakýsi skřek, který možná znamenal smích a možná ne.

„Mylorde,“ pokračoval sir Augustus tónem pohřebního řečníka, „předložím důkazy, že obviněný Rookwhistle před jistým časem putoval s tímto živočichem po kraji a způsobil masakr, kamkoli vstoupil. V důsledku toho bylo angažmá v divadle Alhambra získáno podvodem a klamem, neboť prohlašoval, že ten živočich je krotký, zatímco věděl, že je to ve skutečnosti stvoření zuřivé, neovladatelné a nekontrolovatelné, jež ohrožuje majetky i životy.“

Hadrián byl tak popuzen tímto zmatením faktů, že se nahnul přes zábradlí, uchopil sira Magnuse za rameno a zatřásl jím.

„Ach,“ zaradoval se sir Magnus, „Gussy skončil? Poslouchal jste, co říkal?“

„Ano,“ sykl Hadrián. „Spletl dohromady všechno možné, jen aby to vypadalo, že já a Růženka jsme vinni.“

„To je jeho povinnost,“ poznamenal sir Magnus. „Za to je placen.“

„Ale nemůžete něco říct?“ breptal Hadrián. „Nemůžete vstát a říci soudci, že to není pravda?“

„Nedělejte paniku, milý hochu,“ uklidňoval ho sir Magnus. „Pamatujte, že pavouk stráví hodiny, než splete pavučinu, kterou vy můžete zničit jediným mávnutím hůlkou.“

Tím se musel Hadrián spokojit. Sir Augustus se probíral svými poznámkami a upravoval si háv a Hadrián si prohlížel porotu.

Všichni porotci se tvářili nepřístupně, kysele, oči měli přivřené. Ti, kdo neupadli do dřímot okamžitě, dívali se pokradmu na hodinky a nezdálo se, že by se na něco zvlášť soustřeďovali. Hleděli na Hadriána, jako by ho chtěli odsoudit hned na místě; buď ze smyslu pro pomstu, anebo z touhy vrátit se co nejrychleji domů ke své práci.

„Dám teď zavolat svého prvního svědka,“ řekl sir Augustus, „sira Huberta Darceyho.“

„Předved'te sira Huberta Darceyho,“ křikl soudní zapisovatel.

Sir Hubert vpochoďoval do soudní síně jako na přehlídku. Vyhlížel ještě daleko majestátněji, naháněl ještě větší hrůzu a měl ještě parádnější licousy, než jak si ho Hadrián pamatoval. Hřmotně vstoupil na místo vyhrazené svědkům a při skládání přísahy se tvářil, jako by shledával poněkud zarážejícím, že někdo může pochybovat o jeho pravdomluvnosti.

„Jste Hubert Darcey z Bangalore Manor ve vesnici Monkspepper?“ otázal se sir Augustus.

„Ano,“ zahřměl Darcey.

„Sire Huberte,“ ozval se soudce, „byl bych vám povděčen,

kdybyste byl tak laskav a své svědectví podával trochu tlumenějším hlasem. Zdejší sál má takovou akustiku, že užijete-li svého hlasu v plné síle, vytvoří se mimořádně mohutná ozvěna, která rozechvěje můj stůl i moje křeslo.“

„Jak si přejete, mylord,“ vyštěkl Darcey.

„Jste majitelem monkspepperského revíru, není-liž pravda?“ pokračoval ve výslechu sir Augustus.

„Ano,“ odpověděl Darcey. „Již dvacet let.“

„Nuže, můžete si vybavit v mysli den dvacátého dubna?“

„Mohu,“ přitakal Darcey, „živě.“

„Dobrá. Račte tedy povědět jeho lordstvu a porotě svými slovy, co se vlastně přihodilo.“

„Prosím,“ přitlumil svůj hromový hlas Darcey. „Bylo krásné ráno, mylord, a ohaři navěřili v duhových lesích za Monkspeperem...“

„Co navěřili?“ otázal se soudce.

„Pach,“ řekl Darcey.

„Jaký pach?“ zvědavě se zeptal soudce.

„Liščí pach,“ vysvětlil Darcey.

„Tyhle venkovské hony jsou vskutku velmi zajímavé,“ zafilosofoval soudce. „Račte pokračovat.“

„Tedy cesta nás vedla dubovými lesy, po monkspepperské silnici, a potom jsme odbočili na louku u řeky. Rád bych zdůraznil, že na louku možno vstoupit pouze na jediném místě, jelikož je celá zatarasena velmi huňatým a širokým beranem.“

„Říkal jste beranem?“ otázal se soudce.

„Ano,“ přisvědčil Darcey.

„Domnívám se, mylord,“ přerušil je sir Augustus, jemuž bylo jasné, že za těchto okolností svědek nikdy nedospěje k průkazné výpovědi, „domnívám se, že svědek má na mysli hustý živý plot. Beran je místní název, označující právě hustý živý plot.“

„Myslel jsem, že beran je takové chlupaté zvíře...“

„Jde o totéž slovo, má však různé významy,“ pospíšil si sir

Augustus.

„Děkuji vám,“ odsekl soudce.

„Tak ohaři vběhli na louku,“ pokračoval Darcey, „a my za nimi. První, co mi padlo do oka, byl neobyčejně vulgárně vyhlížejší vozík, natřený řvavými barvami, takový, jaké mívají cikáni. Potom se k mému zděšení zničehožnic objevil z úkrytu za stromy slon. Přirozeně, že se psi vyděsili a koně splašili do té míry, že ani tak zkušený jezdcí jako já je nedokázali udržet a padali ze sedel. Sletěl jsem nešťastně na hlavu a jen můj cylindr mě uchránil nejhoršího. Než jsem ho ale dostal s hlavy, abych se mohl rozhlédnout, slon mě uchopil, nesl mě přes louku a odhodil mě na zem k nohám obžalovaného, který k mému úděsu neměl na sobě nic než vlhké spodky.“

„A proč byl jenom ve spodkách?“ otázal se soudce, zřejmě zaujat.

„Řekl mi, že se s tím slonem koupal v řece, mylorde, čímž plašil lososy.“

„Utrpěl jste při tomto střetnutí nějakou úhону?“ zeptal se soudce.

„Naštěstí, mylorde, jen lehké pohmožděniný.“

„Předkládám toto líčení, mylorde,“ ozval se sir Augustus, „na důkaz, že obžalovaný ve skutečnosti věděl, jak nebezpečné stvoření je jeho slon, jelikož napadl člověka již předtím, než k něčemu podobnému došlo v divadle Alhambra.“

„Rozumím,“ prohodil soudce pochybovačně.

Sir Augustus usedl a soudcův pohled utkvěl na siru Magnusovi, zjevně nevnímajícím své okolí. „Ráčil byste se na chvíli obtěžovat, pokud si přejete podrobit svědka křížovému výslechu?“

„Zajisté, mylorde,“ zdvihl se pomalu sir Magnus.

„Říkáte, že jediná úhona, kterou jste utrpěl, byly drobné pohmožděniný?“

„Ano.“

„Měl jste dobrého koně?“ zeptal se nečekaně sir Magnus. Darceyho tvář zbrunátněla.

„Chovám nejlepší koně v okolí,“ vyštěkl.

„Ale nebyl patrně dobře cvičený?“ dotazoval se dále sir Magnus.

„Je to dokonalý jezdecký kůň,“ utrhł se Darcey. „Ale koně, kromě cirkusových ovšem, se necvičí pro setkání se slony.“

„Tvrdíte tedy, že bylo zcela normální, když se váš kůň splašil a shodil vás.“

„Samozřejmě.“

„Takže vaše odřeniny byly ve skutečnosti způsobeny pádem s koně?“ tázal se sir Magnus. Darcey na něho civěl.

„Prosím vás,“ řekl sir Magnus medovým hlasem, „vždyť jen opakuji, co už jste řekl vy sám.“

„Opravdu nechápu, kam nás otázky takto zaměřené zavedou,“ zanaříkal soudce.

„Mylorde,“ uklonil se sir Magnus, „já se pouze snažím ukázat vašemu lordstvu a porotě,“ a při těch slovech vrhl divoký pohled na porotu a opravdu, jako by ji byl zelektrizoval, „že nepatrné odřeniny, a to užívám jeho vlastních slov, si svědek způsobil tím, že byl Shozen s koně, a že tedy nejsou v žádné souvislosti s obžalovaným slonem.“

Sir Augustus povstal.

„Mylorde,“ pravil, „skutečnost, že svědek utržil odřeniny pádem s koně, nemá pro naše jednání význam. On by byl nespádl s koně, kdyby tento nebyl splašen slonem.“

„Udělal slon něco vašemu kom?“ dotázal se sir Magnus Darceyho.

„Ne,“ zdráhavě odpověděl Darcey. „Jenom zatroubil.“

„Zatroubil, ale,“ zaujal se soudce novým poznatkem. „Zajímavé. Nevzpomínám si, že bych byl kdyslyšel slona troubit. Co je to za zvuk?“

„Jistý druh vrískotu, vaše lordstvo,“ vysvětlil sir Magnus.

„Nicméně,“ pokračoval pak s pohledem upřeným na porotu, „myslím, že jsme dospěli k závěru, že obžalovaný slon ve skutečnosti nenesl odpovědnost za jakoukoli škodu, která svědka

postihla. Souhlasíte, vaše lordstvo?“

„Ano, ano,“ odtušil soudce, „je to naprosto jasné.“ A poznamenal si to.

Sir Augustus zle pohlédl na sira Magnuse. Podle něho nebyla záležitost ani trochu jasná; řekl-li ovšem soudce, že jasná je, nemohl se o to dost dobře přít.

„Nemám jiné dotazy,“ prohlásil sir Magnus a usadil se s pocitem uspokojení. Tvářil se, jako by měl spor už vyhraný. Na porotu to viditelně zapůsobilo.

„Předvolám patrně tohoto svědka v průběhu líčení ještě jednou, trochu později,“ oznámil sir Augustus.

„Prosím, sire Auguste,“ přikývl soudce. Naklonil se nad svoje poznámky a po chvíli vzhlédl k siru Magnusovi.

„Říkal jste druh vřískotu?“

„Ano, mylorde,“ odvětil sir Magnus. „Přibližně jako zesílený zvuk pisátka, klouzajícího po břidlicové tabulce.“

Soudce si pečlivě zaznamenal tento přírodovědecký poznatek do svých zápisků.

„Prosím o předvedení lady Berengarie Fenneltreeové.“

Lady Fenneltreeová, oděná v temně purpurový sametový šat, s černým závojíčkem na slaměném klobouku, vplula do soudní síně jako vítězný trojstěžník. Složila přísahu, odhrnula si s tváře závoj a pokynula soudci, jako by mu chtěla říci: Teď můžete pokračovat. Na otázku sira Augusta ohledně totožnosti odpověděla svým jasným, pronikavým hlasem a její vznešené způsoby byly tak působivé, že i nejliknavější porotci poposedli a zaposlouchali se.

„Lady Fenneltreeová,“ obrátil se k ní sir Augustus, „pamatujte se na večer dvacátého osmého dubna?“

„Onen večer,“ promluvila lady Fenneltreeová hlasem křehkým jako zvuk rampouchů padajících se střechy, „se nesmazatelně vryl do mé paměti.“

„Ráčila byste říci jeho lordstvu a porotě proč?“

Obrátila se napůl k soudci, zabodla do něho hypnotizující po-

hled svých bledě modrých očí, sepjala ruce a spustila.

„Dvacátého osmého dubna slavila moje dcera osmnácté narozeniny.“

„Souvisí to s případem?“ zeptal se soudce.

„Bylo mi řečeno,“ ozvala se lady Fenneltreeová pobouřeně, „že mám události vyličit vlastními slovy.“

„Zajisté, zajisté,“ řekl soudce a cosi nesouvislého si poznamenal.

„Ten den slavila moje dcera osmnácté narozeniny,“ opakovala lady Fenneltreeová, „a pořádali jsme na její počest ples. Přirozeně jsme pozvali spoustu lidí. Vlastně,“ a při těchto slovech si dovolila nepatrný úsměv, „mohu říci, že každý, kdo něco znamená, byl přítomen. Požádala jsem manžela, ať vymyslí nějaké originální rozptýlení, pokud možno humorného charakteru, aby se hosté pobavili. Ujistil mě, že má celou věc pevně v rukou, přál si však uchovat ji v tajnosti. Byla jsem s dcerou ve městě nakupovat a po návratu jsem zastihla toto,“ a lady pohrdavě ukázala na Hadriána, „zabydlené v domě.“

„Se slonem?“ zeptal se soudce.

„Naneštěstí ano,“ přikývla lady Fenneltreeová.

„Ale jak to mohl dokázat?“ vyptával se soudce, plně a hluboce zaujat. „Jak mohl dostat slona nahoru po schodech?“

„Hm, mylorde,“ spěšně povstal sir Augustus, „postupně se vysvětlí, že obžalovaný držel svého slona ve dvoře bez vědomí lady Fenneltreeové.“

„Aha,“ vydechl soudce překvapením, „to je jiná.“

A pohlédl na sira Magnuse, o němž už byl přesvědčen, že je autoritou na slony.

„Může slon chodit po schodech?“ zeptal se ho.

„Nepochybně,“ přisvědčil sir Magnus.

„Ať už je to tak nebo onak,“ promluvila lady Fenneltreeová, popuzená tím, že ji soudce přerušil, „můj manžel utajil slona ve stájích, jak řekl sir Augustus, bez mého vědomí. Vypracoval směšný plán, který bych byla okamžitě zakázala, kdybych ho

byla odhalila. On a ten chlap Rookwhistle se přestrojili za Indy a přivedli slona do tanečního sálu. Vsedě v nosítkách!“

Soudce poposedl a zmaten na ni zíral.

„Ale já jsem si vždycky představoval, že nosítka jsou taková věc, kterou nosí sloni na zádech!“

„Nosí,“ řekla lady Fenneltreeová.

„Ale jak to potom zařídili,“ zakvílel soudce, „jak to zařídili, aby dostali slona do nosítek?“

Sir Augustus vyskočil, vida, že lady Fenneltreeová není daleka stručné, ale pregnantní odpovědi.

„Mylorde,“ pravil, „lord Fenneltree a obžalovaný se převlékli do indických oděvů, připevnili slonovi na záda nosítka a vjeli do tanečního sálu v nosítkách.“

Soudce začal vydávat drobné skřeky, zakuckával se a celý se trásl jako v zimnici. Trvalo chvíli, než si soudní dvůr uvědomil, že se směje. Náhle, dosud se oťrásaje smíchy, utřel si oči a nahnul se dopředu.

„Zní to taky, sire Auguste, jako nos sítka, což?“ pravil a znovu propadl záchvatu smíchu.

„Ha, ha,“ zasmál se z povinnosti sir Augustus. „Velice vtipné, mylorde.“

Zděšené ticho opanovalo soudní síň, zatímco se soudce potýkal se svým smyslem pro humor. Pak si najednou osušil oči kapesníkem, vysmrkal se a pokynul lady Fenneltreeové. „Pokračujte, prosím, madam.“

„Moji hosté si užívali skromné, avšak přiměřené zábavy, kterou jsme jim poskytli, když tu najednou se dveře taneční síně rozlétnou a dovnitř vběhne slon a sklouzne se přes celou místnost.“

„Sklouzne?“ zeptal se s krajním údivem soudce.

„Sklouzne,“ potvrdila lady Fenneltreeová.

Soudce civěl na sira Augusta. „Nejsem si vůbec jist,“ prohodil „že jsem svědkyni dobře rozuměl.“

„Uklouzl, mylorde,“ vysvětlil sir Augustus, „po parketách.“

„Uklouzl!“ zahloubal se soudce. Pak pohlédl na sira Magnuse.
„Může slon uklouznout?“

„Octne-li se na naleštěném povrchu a přidruží-li se dostatečný podnět, věřím, mylorde, že i slon může uklouznout,“ prohlásil sir Magnus.

„Měl slon uklouznout?“ obrátil se soudce na lady Fenneltreeovou.

„Měl nebo neměl, to je lhostejné,“ řekla příkře. „Uklouzl a vrazil přímo do stolů s jídlem a vínem. Můj choť byl v nosítkách, směšně přistrojen, a on i nosítka spadli. Přistoupila jsem k němu a otázala se ho, co ho to napadlo, uvést slona do mé taneční síně.“

„Správná otázka,“ liboval si soudce, okouzlen bystrozrakem lady Fenneltreeové. „A co na to odpověděl?“

„Řekl,“ pravila lady Fenneltreeová s pelyňkovou příchutí, „že chtěl všechny překvapit.“

„Čestná odpověď,“ konstatoval soudce nestranně. „Bylo to přece překvapení, že ano?“

„Od toho večera,“ pravila lady Fenneltreeová, „jsem usilovně pátrala ve své mysli po slovu, které by vyjádřilo onen zážitek. Zním svou mateřštinu a musím říci, že slovo překvapení jej nevystihuje.“

„V tom s vámi nemohu souhlasit,“ rozhodně namítal soudce. „Podle mého je to slovo velmi vhodné.“

„Smím pokračovat?“ otázala se lady Fenneltreeová. „A pokud možno bez dalšího přerušování.“

„Samozřejmě, samozřejmě,“ řekl soudce. „Na nic se neohlížejte. Co se udalo potom?“

Usadil se a upřel na lady Fenneltreeovou horlivý pohled jako dítě, které čeká na pohádku.

„Jídlo bylo pochopitelně zničeno,“ popisovala lady Fenneltreeová další události. „Slon se naprosto vymkl kontrole, zuřivě pobíhal a hledal, koho by pohltil. Jemně jsem peskovala manžela za jeho nerozum, že uvedl divokou sehnou na takové místo. Tu

slon nejprve strhl drahocenný lustr a poté pospíšil ke mně a uchopil mne chobotem.“

„I propána!“ vyhrkl soudce. „Co jste si počala?“

„Jelikož jsem pouze žena,“ řekla lady Fenneltreeová hlasem polnice troubící k útoku, „omdlela jsem.“

„To bych předpokládal,“ přikývl soudce. „Musel to být strastiplný zážitek.“

Lady Fenneltreeová lehce sklonila hlavu a snažila se, ne zcela úspěšně, vypadat jako nesmělá, skromná panna.

„Když jsem se probírala,“ pokračovala v líčení, „ležela jsem na lososu.“

„Zdá se mi,“ zavrtěl soudce hlavou, „že je do toho případu zapleteno velké množství zvířat. Všiml jste si už, sire Auguste, kolik je v tom případě zvířat?“

Sir Augustus na chvíli zavřel oči.

„Ano, mylorde,“ vypravil ze sebe, „ale ten losos byl mrtvý.“

„No to dá rozum, v taneční síni,“ dodal soudce. „To tak bývá. Leda že by tam byla fontána nebo něco podobného.“

„Nemáme v naší taneční síni žádnou fontánu,“ zvýšila hlas lady Fenneltreeová.

„Tak prosím,“ vítězoslavně řekl soudce. „Jak se ukazuje, musel být mrtvý.“

„Byl to studený losos,“ upřesnila lady Fenneltreeová.

„Protože byl mrtvý?“ zeptal se znovu soudce.

Sir Augustus se zvedl s trpitelským vzezřením.

„Pro občerstvení hostů, mylorde,“ vysvětloval, „lady Fenneltreeová opatřila velkého vařeného lososa. Byl přemístěn v důsledku řádění tlustokožcova, a jakmile tento přestal nosit lady Fenneltreeovou kolem dokola, umístil její bezvládné tělo na rybu.“

„Ohromující,“ žasl soudce. „Nevzpomínám si, že bych se byl někdy takhle pobavil při projednávání případu. Vyprávějte dále, lady Fenneltreeová.“

„Když jsem se probírala z mrákot, ležela jsem na lososu. Stači-

la jsem zahlédnout, jak slon zvedl sira Huberta Darceyho a mrštil jím o zem, zjevně s úmyslem ho usmrtit.“

Hadrián neměl nikdy lady Fenneltreeovou zvláště v oblíbě a tuto zúmyslnou lež už nemohl snést. A jelikož vše nasvědčovalo tomu, že se sir Magnus zasáhnout nechystá, rozhodl se Hadrián jednat.

„To je lež!“ vykřikl a vstal. „Za celý svůj život Růženka ještě nikomu neublížila. A vy jste mstivá stará kráva.“

Soudní síní proběhla vlna vzrušení a údivu. Lady Fenneltreeová vrhla na Hadriána zdrcující pohrdlivý pohled a obrátila se k soudci.

„Mylorde,“ zašveholila s kousavou sladkostí, „to vždycky dovolujete urážet svědky v soudní síni?“

„Ne, běžně ne,“ odvětil soudce roztržitě. „Ale řekněte mi, co s tím má zase společného ta kráva? Zdá se mi, že v tomto případě je příliš mnoho zvířat.“

Sir Augustus se váhavě zvedl a zatvářil se jako velice nešťastný Horatius na mostě.

„Domnívám se, mylorde, že nám svědkyně vyčerpávajícím způsobem objasnila, že zmíněný slon je obrovské, zlovolné, nekontrolovatelné zvíře, vpravdě k nezvládnutí, a že má divokým šelmám přirozenou snahu zabít.“

„Pitomost!“ křikl Hadrián.

„Držte už hubu,“ zasyčel sir Magnus, který se na chvíli probudil. „Naděláte svým blábolením a běsněním víc škody než užitku. Nechtě tu starou krávu mně.“

„Domnívám se,“ pokračoval sir Augustus s vybranou zdvořilostí, přecházeje Hadriánův výbuch, „že jsem ozřejmil vašemu lordstvu a těmto vzácným mužům, kteří zasedají v porotě, jak ve dvou případech bylo onomu divokému zvířeti povoleno osobou, jež je měla pod dohledem, totiž Hadriánem Rookwhistlem, překročit všechny dovolené meze. Je zvláštní, a vskutku musíme děkovat milostivé prozřetelnosti, že při tom nebyl nikdo zabit.“

Usedl se slabým náznakem zadostiučinění a sir Magnus se

pomalů zvedl.

„Lady Fenneltreeová,“ usmál se na ni šelmovsky a několikrát tázavě zakmital obočím. „Podala jste nám pravdivý a poctivý výčet událostí, které se zběhly dvacátého osmého dubna večer?“

Lady Fenneltreeová svésila hlavu.

„Přirozeně,“ pravila.

„Z toho, co bylo řečeno,“ zkoušel to sir Magnus, „vyplývá, že jste musela podstoupit strašlivý, ba otřesný zážitek; vy jste však osvědčila takovou odvahu a odhodlání, jaké činí anglické ženy předmětem zájmu po celém světě.“

Slabý výbuch potlesku v zadních řadách soudní síně byl okamžitě potlačen.

„Na čí jste straně?“ sykl Hadrián.

Sir Magnus se klidně usmál, vyndal z vesty tabatěrku, ale když zachytil soudcův pohled, znovu ji uložil na původní místo.

„Je tu několik maličkostí, o nichž jste se nezmínila,“ pokračoval, „což ukazuje na vaši vrozenou skromnost, a budiž mi dovoleno se tak vyjádřit, je to tak dokonale ženské a dokonale okouzlující.“

Lady Fenneltreeová zaklonila hlavu jako královna.

„Kupříkladu,“ pohlédl sir Magnus na porotu a udělal rozmáchlé gesto, „neřekla jste vůbec nic o svém rodokmenu. Pocházíte přece, nemýlím-li se, z Plumbdragonů?“

„Pocházím,“ odušila lady Fenneltreeová. „Lord Plumbdragon byl můj otec.“

„Plumbdragoni a Fenneltreeové bývali, soudím, sloupem aristokracie tohoto i sousedního kraje takových čtyři sta let. Je tomu tak?“

„Ano,“ přitakala lady Fenneltreeová.

„Za oněch časů,“ začal řečnit sir Magnus a obrátil se k porotě, „Plumbdragonové a Fenneltreeové vládli nesmírnými prostorami a vlídně pečovali o nižší vrstvy smrtelníků, kteří žili na jejich pozemcích. Byli svým poddaným zářnými příklady. Příklady skromnosti, zosobněné zde samotnou lady Fenneltreeovou, při-

klady ušlechtilosti a smyslu pro čest; a nade vše pak příklady pravdomluvnosti. Neboť lidé jako vy nebo já, lidé z obyčejného těsta, k Plumbdragonovým a Fenneltreeovým vzhlížejí s úctou. Vždyť kde bylo za dávných dob k nalezení slitování a ušlechtilost? V dobách, kdy ještě nebyl ustanoven důstojný a spravedlivý soud, jako je tento? Ke komu jsme se my ponížení obraceli o slitování a kdo jiný zakotvil v této naší zemi takové hodnoty, jako je smysl pro čest a spravedlnost? V tomto dávném světě jsme spoléhali jen na Plumbdragonovy a Fenneltreeovy.“

Sir Augustus tušil zradu, ale nebyl s to odhadnout její podobu. Povstal tedy.

„Mylorde,“ přerušil protivníka, „jakkoli je řeč mého učeného kolegy skvělá, nevidím, jak by mohla přispět k lepšímu pochopení případu.“

„Mylorde,“ nedal se sir Magnus, „jsem si vědom, že zastupuji stranu obžalovanou. Nicméně nechtěl bych ji zastupovat, kdybych měl vyvolat dojem, že se snažím děsit ženu, která svědčí proti nám; a navíc ženu oplývající všemi oněmi vlastnostmi, o nichž jsem se zmínil.“

„Ale, sire Magnusi,“ zdůraznil soudce, „až dosud jste se svědkyně jenom dotazoval. O nějakém zastrašování se vůbec nedá mluvit.“

„Mylorde,“ řekl sir Magnus, „rád bych ještě porotu poprosil o malé strpení.“

A dlouze se zahleděl na porotu.

„Všichni se pokoušíme dobrat pravdy. Proto jsme se tu shromáždili a mohu vám i porotě říci jen tolik, že ze rtů tak vzácné, jemné, aristokratické ženy nemůžeme očekávat nic než pravdu.“

„Inu dobrá, je pod přísahou,“ děl soudce nedůtklivě. „Myslím, že to stačí. Zdá se mi, že by nám prospělo, kdybyste se místo poučování dotazoval svědkyně a vynasnažil se pokud možno nezatahovat do případu další zvířata.“

„Jak si vaše lordstvo ráčí přát,“ uklonil se sir Magnus. A otočil se k lady Fenneltreeové a lichotivě se na ni usmál.

„Zdá se, že si vzpomínáte na večer dvacátého osmého dubna s pozoruhodnou jasností.“

„Také že vzpomínám. S mimořádnou jasností.“

„Promiňte mi ten dotaz, ale pro citlivou a jemně vychovanou dámu musí být takový zážitek nadmíru úděsný. Bylo by tedy pochopitelné, kdyby vaše vzpomínky byly v jistých bodech trochu neurčité.“

„Sire Magnusi,“ odsekla lady Fenneltreeová, „mohu být nebo nemusím být obdařena všemi těmi vlastnostmi, které jste vyjmenoval, mám však jednu vlastnost, která mne nikdy neopouští. Mám značné pozorovací schopnosti.“

„Tak značné,“ řekl si jakoby pro sebe sir Magnus, „že jste přehlédla slona ve vašich stájích.“

Lady Fenneltreeová na něho zlověstně pohlédla. „Obvykle netrávím svůj čas ve stájích,“ řekla rezavě, „a můj choť přede mnou zatajil, že slona ukryl právě tam.“

„Samozřejmě,“ konejšil ji sir Magnus, „slon je něco, co bychom všichni snadno přehlédli, že?“

Pohlédl na porotce, jako by doufal, že budou sympatizovat s lady Fenneltreeovou v jejím omylu.

„Abychom se však vrátili k večeru dvacátého osmého dubna,“ pokračoval. „Řekla jste, že slon dostal smyk a vjel do tanečního sálu, převrhl stoly s jídlem a pitím a pak se jal běsnit a hledal, abych užil vašich vlastních slov, koho by pohltit. Rozpomínáte se na tuto část událostí zcela jasně, že?“

„Naprosto jasně,“ pohlédla na něho podezíravě lady Fenneltreeová.

„Později, říkáte, jste znovu nabyla vědomí, a to právě včas, abyste stačila zahlédnout, jak se slon snaží zabít sira Huberta.“

„Ano.“

„Měla jste dojem, že šlo o ničím nevyvolaný útok nebezpečné a neovladatelné divoké šelmy?“

„Ano.“

„Sama jste předtím zažila těžkou chvíli v objetí slonova cho-

botu a omdlela jste, což je samozřejmě pochopitelné a sluší se to. Když jste procitla, ležela jste, tuším, na lososu.“

„Ano.“

„Utržila jste během onoho krátkého střetnutí nějaké rány nebo pohmožděny?“

„Ne, ale přičítám to jen a jen tomu, že mě zvíře odložilo, aby mohlo zaútočit na sira Huberta.“

„Že by byl slon tak nenasytý ? Člověk by myslel, že dodělá nejdřív jednu oběť, než se vrhne na další.“

„Nicméně se to tak stalo.“

Sir Magnus povzdechl, vyňal bezmyšlenkovitě svou tabatěrku, nacpal si šňupavý tabák do nozder a kýchl.

„Sire Magnusi,“ zvolal soudce, „doufám, že vám nemusím znovu připomínat naši úmluvu ohledně šňupání v soudní síni.“

„Omlouvám se, mylorde,“ pokořil se sir Magnus. „Dal jsem se unést citem. Jen s nejkrajnějším odporem vystavuji lady Fenneltreeovou neradostné povinnosti svědkyně. Pro pravdymilovného, zákony dodržujícího občana to musí být ponižující zážitek.“

Zaklapl tabatěrku, zasunul ji nazpátek do kapsy a znovu se obrátil k lady Fenneltreeové. Byla na něm patrná jakási jemná proměna. Naježil se a zachvěl jako malý teriér, číhající u králičí nory.

„Dobrali jsme se zjištění, lady Fenneltreeová,“ řekl, „že jste výjimečně vnímavá a že vaše vzpomínky na dotyčný večer jsou neobyčejně jasné. A dále jsme se dobrali zjištění, že na vaší pravdomluvnosti nelpí samozřejmě ani stín podezření.“

Blýskl očima po porotcích a ti všichni bezděčně přikývli.

„Pročež vás nepotřebuji příliš dlouho zdržovat. Je tu však ještě jedna maličkost a byl bych velice rád, kdybyste ji ujasnila porotě.“

Odmlčel se a zahleděl se do svých poznámek. Každému, včetně lady Fenneltreeové, bylo naprosto zřejmé, že své poznámky nečte. Odmlka byla vypočítaná na efekt, zatímco vyčká-

val, nastražený a blýskavý jako past. Lady Fenneltreeová si byla vědoma, že ji chce někam vmanévrovat, její královský nos větril nebezpečí, nemohla však uhádnout, odkud se řítí. Konečně sir Magnus vzhlédl a pozdvihl sněhobílé obočí odzbrojujícím, přátelským způsobem.

„Říkáte, že slon uklouzl po parketách a narazil na stoly s jídlem?“ otázal se.

„Stále to říkám,“ pravila lady Fenneltreeová. Sir Magnus zastul poznámkami.

„A poté slon běsnil kolem dokola?“

„Ano.“

„Pokračoval v ničení, a jak tvrdíte, strhl poté lustr.“

„Ano.“

„Taneční sál v sídle Fenneltreeových je, předpokládám, pěkně velký.“

„Je to velkolepá místnost.“

„Má zajisté na jednom konci i galerii.“

„Tam právě byl umístěn orchestr.“

„Dá se tedy usuzovat,“ řekl medově sir Magnus, „že tak velkolepá místnost bude mít dost vysoký strop?“

„Domnívám se,“ samolibě odvětila lady Fenneltreeová, „že taneční síň je vysoká padesát stop.“

„Měřila jste někdy,“ otázal se sir Magnus, „sloní chobot?“

Rozhostilo se napjaté ticho. Každý v soudní síni, s výjimkou soudce a poroty, si teď najednou uvědomil, kam sir Magnus míří.

„Netrávím svůj drahocenný čas měřením sloních chobotů,“ pravila lady Fenneltreeová důstojně.

„Já jsem během posledních deseti dnů tu jedinečnou příležitost měl,“ řekl sir Magnus, „a stanovil jsem na základě zkušenosti, že je nemožné, aby slon, i ďábelsky roz dováděný, dosáhl na strop a strhl lustr, je-li do stropu padesát stop.“

Odmlčel se a narovnal si paruku.

„Lady Fenneltreeová,“ pokračoval zvučně a pln pochopení,

„prodělala jste strašlivý zážitek. Dá se jen očekávat, že žena vašich jemných způsobů se za takových okolností může zmýlit.“

Ukonejšena falešnou starostlivostí sira Magnuse a náhlou proměnou jeho drsnosti v soucit, lady Fenneltreeová nachýlila hlavu.

„V tomto jediném bodě jsem se snad mohla zmýlit.“

„Je to škoda,“ pravil sir Magnus, „protože, jak říkáte, máte tak vynikající pozorovací schopnosti. Došlo k omylu jenom v tomto jediném bodě, a kdo by vám to mohl mít za zlé. Řekla jste nám však, že ostatek vašeho líčení je zcela přesný, a jak bych já mohl pochybovat o slově dámy?“

Lehce se uklonil a usedl.

„Co to má k čertu všechno znamenat?“ ptal se ho Hadrián. „Vždyť to s mým případem nemá nic společného.“

Sir Magnus ho zpražil pohledem zpod obočí.

„Podívejte se na porotu,“ pokývl hlavou.

Hadrián se podíval a uviděl dvanáct tváří, zírajících téměř chtivě na lady Fenneltreeovou. Před nimi stála aristokratka, osoba, mající dle všech pravidel a zásad povinnost být neomylná. Sir Magnus však jakousi alchymií dokázal, že lady se mýlí právě tak jako každý jiný. Dalo se pozorovat, jak ona myšlenka kvasí v myslech porotců jako droždí. Hadrián se zděsil.

„Ale prosím vás,“ zašeptal, „Růženka přece ten lustr strhla.“

Sir Magnus vytáhl svou tabatěrku, opatrně ji otevřel a pohlédl na Hadriána.

„Buďte opatrný při volbě slov,“ klidně ho napomenul. „Lady Fenneltreeová opatrná nebyla. Růženka lustr shodila, ale nestrhla ho.“

„Ale já v tom nevidím žádný rozdíl,“ vzpíral se Hadrián.

„Přestaňte odmlouvat,“ okřikl ho sir Magnus. „Ve skutečnosti mě lustr vůbec nezajímá. Chtěl jsem jen dostat do nezáviděníhodné situace onu, jak jste to velmi přesně vyjádřil, mstivou starou krávu.“

Lady Fenneltreeová se zamračila na sira Magnuse a opustila

místo vyhrazené svědkům. Sir Augustus se zvedl.

„Můj další svědek je lord Fenneltree,“ pronesl s nádechem zoufalství.

Lord Fenneltree roztomile přicupital, jako by se loudal do svého oblíbeného klubu, usmál se a zamával na Hadriána, nasadil si pečlivě monokl a složil přísahu. Sir Augustus provedl identifikaci svědka, aby nezůstalo ani stínu pochyb o tom, kdo je lord Fenneltree, odkašlal si a upřel na svého svědka procítěný pohled.

„Dvacátého prvního dubna, lorde Fenneltree,“ začal, „potkali jste, jak jsem vyrozuměl, obžalovaného Hadriána Rookwhistla na silnici v jisté vzdálenosti od svého sídla.“

„Absolutně správně, milý brachu,“ přikývl lord Fenneltree.

„Poté jste mu nabídl, aby on a jeho slon přijali pohostinství v sídle Fenneltreeových a aby se slon zúčastnil oslav narozenin vaší dcery.“

„Ano,“ přitakal lord. „Vyloupili jste jádro věci.“

„Jak předpokládám,“ promlouval sir Augustus s pocitem člověka, který svého svědka dobře připravil, „obžalovaný se vám ani jednou nesvěřil, že dotyčný slon může znamenat ohrožení života a majetku.“

„Ne,“ zahloubal se lord Fenneltree, „nemohu říci, že by o tom byl mluvil. Vždyť k tomu neměl ani žádný důvod. Nebo měl?“

„Lorde Fenneltree,“ přerušil ho spěšně sir Augustus, „byl bych vám povděčen, kdybyste na moje otázky odpovídal pouze ano nebo ne. Zacházíte-li do podrobnosti, matete porotu.“

Sir Magnus otevřel jedno oko a posměšně si odfrkl.

„Když jste uvedl slona do taneční síně, jaké to mělo důsledky?“ tázal se sir Augustus.

Lord Fenneltree mlčel.

„Pokračujte, prosím,“ pobízel sir Augustus lorda dosti rázně. „Zajisté víte, jaké to mělo důsledky, když jste slona uvedl do taneční síně.“

„Je strašně obtížné,“ obrátil lord Fenneltree žalostný pohled k soudci, „odpovědět na takovou otázku pouhým ano nebo ne.“

Mohu použít i jiných slov?“

„Zajisté,“ přikývl soudce.

„Zopakujeme si tedy otázku,“ začal znovu sir Augustus. „Jaké to mělo důsledky, že jste uvedl do taneční síně slona?“

„Chaos,“ řeklo jeho lordstvo a šťastně se usmálo.

„Co přesně máte na mysli, říkáte-li chaos?“

„Prakticky cokoliv, co si umíte představit. Obrátila stoly v trosky, svalila lustr, zatančila půvabný valčík s mou chotí, sebrala starého kamaráda Darceyho a pak jím práskla o parket. Mohu vás ubezpečit, že kdyby to nebylo tak pohněvalo mou choť, celá ta příhoda mohla být náramně zábavná.“

„Nyní, mylord,“ obrátil se sir Augustus k soudci, „mám za to, že jsem náležitě objasnil své tvrzení. Tento slon je divoká šelma a Hadriánu Rookwhistlovi to bylo povědomo. A tento, aniž pomyslel na osoby a majetek, soustavně dovoloval zmíněnému živočichu běsnit po celém kraji.“

Pohlédl trochu ustaraně na sira Magnuse.

„Bude si můj ctihodný kolega přát podrobit svědka křížovému výslechu?“ otázel se ho.

„Ne,“ odmítl sir Magnus a mávl velkoryse rukou.

„Teď si nepřeji podrobovat svědka křížovému výslechu, mylord. Ale dovolil bych si požádat o možnost předvolat svědka později.“

Sir Augustus vyskočil.

„Protestuji, mylord. Odporuje to vžitým mravům.“

„Je to opravdu nezvyklé, sire Magnusi,“ divil se soudce.

„Ano, mylord, jsem si toho vědom,“ souhlasil sir Magnus, „ale až uslyšíte výpovědi mých svědků, sám pravděpodobně shledáte, že lord Fenneltree má co dodat i k obhajobě.“

„Dobrá,“ řekl soudce, „ale jen protentokrát. Navrhuji odročení. Nevím, jak vy, pánové, ale já začínám mít hlad. Budeme pokračovat ve dvě hodiny.“

„Mylorde,“ ozval se nečekaně sir Magnus, „věžeňská strava, jak víte, není toho druhu, že by u gurmetů vyvolávala sladkou

předtuchu. Pročež vás velmi poníženě žádám, abyste uvolnil mého klienta a on se mnou mohl poobědvat.“

„Vy vskutku požadujete velmi neobvyklé věci, sire Magnusi,“ durdil se soudce. „Domnívám se však, že na tom není nic špatného. Koukejte ho ale přivést zpátky.“

„Děkuji, mylord,“ pravil sir Magnus.

Soudce se vyhrabal z křesla, soudní síň povstala a on zmizel za dveřmi a odebral se do svých komnat.

„Tak to bychom měli,“ oddychl si sir Magnus, nabral dobrou míru šňupavého tabáku a nacpal si ho do nozder, „dokonale úspěšné dopoledne.“

Mocně kýchl.

„Pojďme, něco málo sníme, drahý hochu,“ vybídl Hadriána.

„Nevím, proč se tak radujete,“ žasl Hadrián. „Pokud se v tom mohu vyznat, všichni tady dnes dopoledne plácali nesmysly a není z toho jasné, kdo mluvil pro mne a kdo proti mně, a obžaloba tvrdí jenom samé lži.“

„Drahý hochu, jaký vy jste okouzlující naivka! No jen dočkejte odpoledne, až se dáme do lhaní my!“

XX

Konečné urovnání

Zašli přes ulici do malé hospůdky s dubovým trámovím, osvěžili se tam několika lahvemi piva a posilnili se křupavými jehněčími kotletkami: každá z nich měla na kosti našasenou papírovou baletní sukýnku a navíc byla přizdobena jemně zelenými výhonky chřestu, máčenými v másle, hromádkou bramborové kaše a kopečkem něžných hrášků. Navrch jim přinesli třešňový dort a na prkénku sýry tak uleželé, že si člověk jejich přítomnost uvědomoval dlouho předtím, nežli je spatřil.

„Proč jste říkal, že chcete znovu povolat ke svědecké výpovědi lorda Fenneltreeho?“ zeptal se Hadrián ke konci oběda. Sir Magnus položil na sousto chleba velký zlatozelený kus stiltonského sýra a nacpal si je do úst.

„Protože se domnívám,“ žvýkal soustředěně, „že je to lepší svědek pro obhajobu než pro obžalobu.“

„Ale je přece svědkem obžaloby,“ dotíral Hadrián.

„On si myslí, že je,“ opravil ho sir Magnus. „Téhož názoru je i obžaloba. Ale ve skutečnosti, může-li vám někdo vyhrát při, je to jedině on.“ Podíval se na hodinky. „Inu, ještě lok piva a pak se raději vrátíme do soudní síně.“

Po obědě předvedl sir Augustus jako svědka pana Clattercupa. Z hlediska obžaloby se tento svědek nevyvedl. Podařilo se mu pouze vzbudit dojem, že je rozhodnut stůj co stůj vidět Hadriána i Růženku za mřížemi. Belhal se, škobrtal s nohou v mohutném sádrovém krunyři, opíral se o berle a ještě ho vydatně podpírali dva policisté. A to bylo asi všechno, čím na porotu zapůsobil. Když se s randálem odbelhal, povstal sir Augustus a upravil si talár. Pak zamyšleně a pozorně přerovnal hromadu knih na stole před sebou a pohládl je.

„Mylorde,“ prohlásil strojeně, „přednesená svědectví vás zajisté dostatečně přesvědčila o mém původním tvrzení, že je tento případ velmi neobvyklý.“

„Ano,“ přítakal soudce, který po obědě zruřověl a vypadal docela mírumilovně. „Ten případ by byl neobvyklý, dokonce i kdyby se v něm nevyskytovalo tolik zvířat.“

„Rád bych v této souvislosti citoval,“ znovu se ujal slova sir Augustus, „dříve než si poslechneme obhajobu, je-li ovšem nějaká obhajoba vlastně vůbec možná, rád bych citoval jeden nebo dva podobné případy, které se mi poštěstilo najít.“

Otevřel jeden z tlustých svazků před sebou a přejel prstem po řádcích.

„Zde kupříkladu můžete nahlédnout do případu Její Veličenstvo versus Pigwhistle, osmnáct set osmdesát čtyři. Obžalovaný měl dohled nad silným koněm shireského plemene, kterýžto se pohnul z místa a snědl nejenom klobouk, ale i paruku jedné starší dámy na ulici High Street. Soud rozhodl, že obžalovaný, jenž měl na koně shireského plemene dohlédnout a znal koňovu vysloveně chorobnou náklonnost ke květinám, nese plnou odpovědnost, neboť ho nechal překlenout vzdáleností, potřebnou k dosažení potravy na klobouce dotyčné dámy. Je to dle mého soudu velmi případná analogie se záležitostí, kterou máme před sebou dnes.“

„Pěkný příklad, pěkný příklad,“ liboval si soudce, „ale co když, sire Auguste, dotyčná osoba měla koně řádně pod dohledem a žena, puzena vlastním chtěním, pohnula se ke koni na jeho dosah? Co potom?“

„Myslím,“ znervózněl sir Augustus, „že nemohu udělat nic lepšího než uvést při Její Veličenstvo versus Clutchpenny, osmnáct set devadesát čtyři. Obžalovaný v tomto případě vlastnil silného býka...“

„Nedaly by se najít obdoby, ve kterých nevystupují zvířata? Opravdu to velmi mate, kličkovat mezi lososem a koněm shireského plemene a býky a slony.“

„Naneštěstí, mylordě,“ řekl sir Augustus, „by to bylo poněkud nesnadné, najít pře obdobné a přitom bez živočichů.“

„Ještě nikdy jsem si neuvědomil,“ vedl vzrušeně svou soudce, „že celý náš právní řád je, jak se ukazuje, zamořen ptactvem nebeským a všelikou zvěří polní. Ale pokračujte.“

Sir Augustus pokračoval. Čtvrt hodiny slavnostně otevíral rozličné svazky a četl záznamy o různých procesech. Pokud to Hadrián mohl posoudit, žádný se ani vzdáleně nepodobal danému případu. Nakonec zavřel sir Augustus s jistým zaváháním poslední knihu a položil ji s úctou na stůl.

„Myslím, mylordě,“ prohlásil, „že jsem tímto ujasnil aspoň některé nesrovnalosti, které mohly až dosud uvádět porotu ve zmatek.“

„Byl bych potěšen,“ dodal soudce, „kdyby tomu porota porozuměla. Ale než usednete, sire Auguste, přečtěte mi podrobněji tu pasáž o muži s krajetou královskou.“

„Zdá se mi, že nemám naději,“ obrátil se Hadrián k siru Magnusovi. Dlouhá řada soudních dokladů, přednesená sirem Augustem, ho přesvědčila, že při nade vši pochybnost prohrál. Sir Magnus otevřel oči a usmál se na Hadriána.

„Dobře si zapamatujte, milý brachu,“ poučoval ho, „že knihy jsou jako nástroje. A člověk někdy řeže a řeže, až se sám pořeže.“

Sehnul se a důvěrně poklepal na cosi, čeho si předtím Hadrián nepovšiml. Pod stolem sira Magnuse byl neobyčejně rozložitý kožený kufr. Během oběda pro něj sir Magnus asi poslal Screche domů. Co v něm je, neuměl si Hadrián představit.

„Chudáček Gussy,“ usmál se sir Magnus blahosklonně a srovnal své poznámky na úhlednou hromádku, jako by se chystal rozdávat karty. „Byl ztracen dřív, než vůbec začal.“

„Ztracen?“ užasl Hadrián. „Vždyť uvedl vesměs pádné důvody. Nelze popřít, že Růženka všechnu tu škodu nadělala. Dočista bezelstně, ale nadělala.“

„Počkejte a uvidíte,“ pravil sir Magnus a už se majestátně

zvedal. Lehce se uklonil soudci a mírumilovně se usmál na porotu.

„Mylorde,“ začal, „jak můj učený kolega jasnozřivě podotkl, jde o velmi neobvyklou při.“

Odmlčel se a vytáhl zpod stolu onen rozložitý kožený kufr, otevřel ho, pomaloučku a pečlivě z něho vydoloval dobré tři tucety objemných svazků a s úsměvem je rovnal jeden vedle druhého, až vznikl na kraji stolu jakýsi ochranný val.

„Všechny tyto knihy,“ prohlásil a poplácal hromadu, jako by to byl kuň, „obsahují analogické případy, které nezvratně dokazují, že můj klient je nevinen. Avšak,“ pokračoval s ukazovákem hrozivě vztyčeným, „jelikož nevina mého klienta je porotě naprosto zřejmá, nemám zapotřebí vás zatěžovat takovou spoustou podrobností.“

A naskládal všechny knihy zpátky do kufru. Na porotu to udělalo ohromný dojem.

„Pánové porotci,“ pokračoval sir Magnus, „máte před sebou obžalovaného Hadriána Rookwhistla. Musí být už každému jasné, že je to jemný, poctivý a snaživý mladý muž, nadaný jednou zvláštní vlastností, již se všichni obdivujeme a kterou má tak málokterý z nás. Je odvážný. Kdo z vás, pánové, by se z vlastní vůle ponořil do rozbouřeného, hřímajícího moře, aby zachránil němou tvář? Tedy, jak už jsem řekl, nevina mého klienta je očividná. Vy to víte a já to vím. Určitě jste si už také povšimli, že jádro sporu tkví v otázce, je-li dotýčný slon neovládaný a neovladatelný živočich, jak se tu tvrdí. Chtěl bych předvést několik svědků, abych vás ujistil o opaku.“

„Pan Pucklehammer!“ zvolal.

Pan Pucklehammer vstoupil na místo pro svědky, usmál se na Hadriána a udělal na něho několik povzbudivých posuňků. Pak složil přísahu a upjal veškerou pozornost na sira Magnuse.

„Je mi známo, pane Pucklehammere,“ obrátil se k němu sir Magnus, „že jste byl při tom, když obžalovaný Rookwhistle převzal jistého dne zásilku se slonem.“

„Ano, byl,“ přikývl pan Pucklehammer. „Přivedl slona ke mně do ohrady.“

„Vy máte ohradu?“ otázal se sir Magnus. „Čím se vlastně zabýváte?“

„Jsem výrobce rakví a tesař,“ představil se pan Pucklehammer.

„Takže vaše ohrada byla patrně plna náležitostí, patřících k vašemu řemeslu?“

„Jak jste to říkal, pane?“ zeptal se pan Pucklehammer.

„Byla vaše ohrada plná rakví a podobných výrobků tesařského řemesla?“ zeptal se sir Magnus.

„Ano,“ odtušil pan Pucklehammer.

„Vždycky to pro mne byla záhada,“ řekl soudce, „jak se to dělá, aby rakve měly takový ten tvar.“

„Jsem si jist, mylorde,“ klidně přisvědčil sir Magnus, „že pan Pucklehammer vám s radostí předvede praktickou ukázkou, jakmile skončí přelíčení.“

„To bych moc rád,“ zaradoval se soudce.

„Říkáte tedy,“ pokračoval sir Magnus, „že přivedli slona Růženku do vaší ohrady. Setrvala tam, nemýlím-li se, dva dny. Jaké projevovala manýry?“

„Většinou chleba,“ odpověděl pan Pucklehammer. „Pak jsme přišli na to, že ráda taky zeleninu.“

„Ale ne,“ objasňoval sir Magnus. „Jak se chovala?“

„Báječně,“ nadšeně pravil pan Pucklehammer. „Je to rozkošné zvíře.“

„Takže vám nezpůsobila žádné nesnáze po dobu svého pobytu v ohradě?“

„Vůbec žádné,“ potvrdil pan Pucklehammer. „Ryzí dobrácká. A snažila se pomáhat. Hadriánovi pomohla umýt vozík.“

„Umýt vozík?“ zajímal se soudce.

„No, to jsme čistili vozík, víte, pane, a Růženka na něj chobotem stříkala vodu.“

„Neuvěřitelné!“ podívoval se soudce. „Zažil jste někdy něco

podobného, sire Magnusi: slon a myje vozík?“

„Ne, mylord, to nemohu tvrdit,“ přiznal sir Magnus, „ale věřím, že jsou to mimořádně učenlivá zvířata.“

„Neuvěřitelné!“ nemohl se soudce ubránit nadšení. „Račte pokračovat.“

„Za celé ty dva dny, co pobývala ve vaší ohradě, vám nezpůsobila žádnou škodu na majetku?“

„Vůbec žádnou,“ s určitostí potvrdil pan Pucklehammer. „Říkám vám, je krotká jako myška. Růženka nikdy nikomu úmyslně neublížila.“

„Děkuji vám,“ řekl sir Magnus. Upřel tázavý pohled na sira Augusta, avšak sir Augustus, který neměl ani tušení, co má Pucklehammer společného s případem, byl na rozpacích, jak začít křížový výslech, a tedy jen chmurně zavrtěl hlavou.

„Zavolejte,“ požádal sir Magnus zapisovatele, „Emily Nelly Delilah Trickletrotovou.“

„Kdo to, k čertu, je?“ zašeptal Hadrián.

„Černá Nell,“ sykl sir Magnus.

Černá Nell, podobná veselému oškubanému ptáčátku, vyškrabala se na stupínek vyhrazený svědkům a s jistými nesnáze hleděla přes zábradlí.

„Vyrozuměl jsem,“ zahájil sir Magnus výslech, „že jste se střetla s obžalovaným Rookwhistlem a jeho slonem během své cesty na tuttlepennijskou pouť.“

„Správně,“ přitakala Černá Nell.

„Jste povoláním věstkyně?“ otázal se sir Magnus.

„Čarodějka,“ hlesla Černá Nell.

Soudní dvůr okamžitě ožil. Porota věnovala svědkyni absolutní, ničím nerušenou pozornost.

„Čarodějka?“ vyhrkl soudce.

„Ano, Vaše Ctihodnosti,“ prohlásila Černá Nell. „Bílá čarodějka. Černá Nell je mé jméno.“

„To mi vůbec není jasné,“ zahořekoval soudce s pohledem upřeným k siru Magnusovi. „Byl byste tak laskav a osvětlil nám

to ?“

„Zajisté, mylorde. Existují zřejmě dva způsoby čarodějnictví. Černý způsob, jehož zastánci konají skutky zlé, nebo se to aspoň tak říká, a bílý způsob, jehož zastánci konají skutky dobré. Tato dáma je bílá čarodějka a silou svých čarodějných schopností také věští budoucnost.“

„Používáte křišťálové koule ?“ otázal se soudce.

„Někdy,“ odvětila Černá Nell. „Ale ne vždycky.“

„Kdysi jsem takovou kouli měl,“ rozjímal soudce, „ale nikdy jsem v ní nic neviděl.“

„Asi jste se pořádně nesoustředil,“ poučovala ho Černá Nell. „Zkuste to někdy s diamantovým prstenem.“

„S diamantovým prstenem? Skutečně?“ žasl soudce. „To musím zkusit.“

„Smím pokračovat, mylorde?“ zeptal se sir Magnus s trpitelským výrazem.

„Zajisté, nedejte se rušit,“ řekl soudce.

„Tedy setkala jste se s obžalovaným a s jeho slonem. Jak se to přihodilo?“

„Spala jsem, víte,“ vyprávěla Černá Nell, „a najednou se celá moje maringotka začala otřásat.“

„Jak se zdá, začínáme teď zase trpět přemírou povozů s koly,“ záúpěl soudce. „O té maringotce se tu ještě nemluvílo, že ne ?“

„Ne,“ ujistil ho sir Magnus. „Ta maringotka patří svědkyni.“

„A pročpak se otřásala?“ ptal se soudce.

„Protože se o ni drbal slon,“ objasnila Černá Nell.

„Drbou se sloni o maringotky?“ vyzvídá soudce na siru Magnusovi.

„Mám za to, mylorde, že všichni tlustokožci, najdou-li příhodný drsný povrch, dopřávají si menšího kožního podráždění tím, že se o něj třou,“ poznamenal sir Magnus.

„Opravdu jsme se hodně poučili o slonech,“ konstatoval soudce s uspokojením. „Dobrá, pokračujte.“

„Když jste nakonec vyšla z maringotky,“ vyslýchal sir Mag-

nus, „slon na vás zaútočil?“

„Bože chraň, to ne! Byl krotký jako králíček. Všichni jsme si sedli a společně jsme se nasnídali.“

„Takže nezpůsobila na vaší maringotce žádnou škodu? Ani se vám nepokusila jakkoli ublížit?“

„Ne. Tohle stvoření neublíží ani mouše.“

„Děkuji vám,“ řekl sir Magnus a opět pohlédl na sira Augusta.

Sir Augustus však cítil, že by lehce mohl zabřednout do přemíry nepodstatných podrobností ohledně čarodějnictví, a opět odmítl provést křížový výslech.

„Zavolejte, prosím, pana Peregrina Filigreeho,“ požádal sir Magnus soudního zapisovatele.

Pan Filigree, samý úsměv, vplul do soudní síně a zapasoval se s velkými obtížemi do svědecké ohrádky.

„Zdravíčko, Hadriáne!“ křikl a zamával tlustou ručkou. „Jak se vede?“

Soudce na něho upřel pohled.

„Pane Filigree,“ zasáhl, „budu vám povděčen, když se omezíte na své svědectví a odpustíte si laškování s obžalovaným.“

„Promiňte, vaše lordstvo,“ zkroušeně se omluvil pokáraný pan Filigree.

Soudní zapisovatel k němu pozdvihl bibli, aby mohl složit přísahu.

„Modlíci mlýnek byste čirou náhodou sehnat nemohli, že?“

„Co to je?“ žasl soudce.

„Modlíci mlýnek, mylorde,“ vmísil se sir Magnus, „je patrně cosi velmi rozšířeného v Tibetu a na podobných místech, kde je hlavním náboženstvím buddhismus.“

„Na co chcete modlíci mlýnek?“ otázal se soudce.

„Protože jsem buddhista,“ pochlubil se pan Filigree.

„Opravdu nevím, sire Magnusi,“ zrozpáčitěl soudce. „Sotva bychom mohli poslat soudního zřízence

takhle na poslední chvíli shánět modlíci mlýnek. Ani si nejsem jist, bylo-li by to vůbec v souladu s právním řádem.“

„Snad byste mohl být, pane Filigree, tak laskav,“ navrhl sir Magnus, „a odpřisáhnout na bibli a při tom si představit, že je to modlicí mlýnek.“

„Prosím,“ souhlasil pan Filigree. „Abych vám vyhověl...“

„A můžeme snad pokračovat,“ vzdychl soudce.

„Pane Filigree,“ začal sir Magnus, „v noci dvacátého devátého dubna obžalovaný Rookwhistle a jeho slon dorazili k hostinci U jednorožce s harfou, který spolu se svou dcerou spravujete.“

„Správně,“ usmál se pan Filigree. „Bylo to překvapení nad jiné milé.“

„Pověděl byste svými slovy jeho lordstvu a porotě, co se vlastně stalo?“

„Milerád,“ rozzářil se pan Filigree.

Sepjal tučné ručky jako k modlitbě a upřel svá vykulená očka na soudce.

„Víte, neměl jsem slona už celou věčnost,“ rozpovídal se.

„Nechtěl byste upřesnit toto podivné tvrzení?“ naježil se soudce.

„No, víte,“ zářil pan Filigree, „kdysi jsem měl sto a jednoho slona. Hlavní byl ovšem Poo-ting. Ale to už je hodně dávno.“

„Rozumím správně, sire Magnusi? Svědek pod přísahou tvrdí, že měl sto a jednoho slona?“

„Ano, mylorde.“

„Zdá se mi, sire Magnusi, a laskavě mě opravte, jestli se mýlím,“ tonul soudce v nejasnostech, „že obžalovaný měl značné potíže s jedním slonem. Jak to, že tomuto pánovi se podařilo úspěšně chovat sto a jednoho?“

„Domnívám se, mylorde, že je choval za svého pobytu v Indii. Ve své někdejší inkarnaci,“ řekl sir Magnus líbezně. „To však zdaleka není nejdůležitější bod. Dal jsem tohoto svědka předvést pouze proto, že má tak bohatou zkušenost se slony.“

Soudce byl teď popleten dokonce víc než porota.

„Předpokládám, že jde, abych tak řekl, o svědka experta.“

„Přesně tak, mylorde.“

Porotci si mezi sebou šuškali, pokyvovali hlavami jak slepice na hradě a předseda poroty povstal.

„Promiňte, mylordé,“ pravil, „ale mohli bychom si ujasnit jistou otázku?“

„Ano. Myslím, že ano,“ pronesl soudce pochybovačně. „Je tu několik otázek, které bych i já potřeboval ujasnit. Co chcete vědět vy?“

„No, trochu nás mate ta inkarnace.“

„Výborná otázka,“ zaradoval se soudce a s nadějí pohlédl na sira Magnuse.

„V některých částech světa,“ rozpřel řeč sir Magnus, „převládá buddhistická víra na rozdíl od křesťanství a jeden článek této víry tvrdí, že žijete celou řadu životů.“

„Zcela správně,“ usmál se pan Filigree.

„Pročež přítomnost svědka pana Filigreeho znamená pro nás veliké štěstí. Ba co víc, je to pravděpodobně nejmimořádnější svědectví, které kdy bylo porotě předloženo. Máme tu čest, vyslechnout páně Filigreeův znalecký posudek o slonech, vyplývající z letité zkušenosti, a jak jste si povšimli, pánové porotci, ne ze zkušenosti s nějakým jedním slonem, ne na základě náhodného a pomíjivého seznámení s tlustokožcem; neboť on měl sto a jednoho. Snadno postřehnete, že muž, vlastnivší neméně než sto a jednoho slona, nejlíp může poradit nám, ubohým smrtelníkům, jež nepotkalo štěstí držet slona ani jednoho.“

Předseda poroty vypadal poněkud omráčeně. Párkrát zalapal po vzduchu jako vyčerpaný zlatý karas a usedl.

„Pane Filigree,“ obrátil se sir Magnus ke svému svědkovi, „zdůraznil jsem porotě, že jste prvořadý odborník na slony. Byl bych vám povděčen, kdybyste sdělil porotě, jaký dojem na vás učinil dotyčný slon Růženka.“

„Růženka!“ zakvičel pan Filigree a tvář mu ještě víc zružověla. „To je jeden z nejroztomilejších a nejobdivuhodnějších slonů, s jakým jsem se kdy v životě setkal. Škoda jenom, že nemá kly.“

„Proč je to škoda, že nemá kly?“ otázal se soudce.

„Není kam navrtávat díry,“ konstatoval pan Filigree.

„Sire Magnusi,“ zabručel soudce, „přál bych si, abyste trochu usměrňoval své svědky. Zdá se mi, že zabíhají do podrobností, které nijak nesouvisí s daným případem.“

„Máte pravdu, mylorde,“ uznal sir Magnus.

„Ale nic proti Růžence!“ vážně zvedl prst pan Filigree.

„Řekl byste, že je to zlomyslné stvoření?“ otázal se sir Magnus.

„Zlomyslné?“ zbrunátněl pan Filigree. „Růženka a zlomyslná? Je to jeden z nejlíbeznejších slonů, jakého jsem kdy poznal.“

„Děkuji vám,“ uklonil se sir Magnus. „A všichni víme, že tak soudíte na základě hluboké zkušenosti, kterou se slony máte.“

Sir Augustus vlastně křížový výslech provádět nechtěl; ale už mu proklouzli mezi prsty dva svědci a on chápal, že musí vstoupit do hry. Vstal a upřel zraky na pana Filigreeho.

„Pane Filigree,“ řekl úsečně, „uznáte sám, že nesdílíme-li vaši víru v reinkarnaci, je pro nás vaše svědectví bezcenné a zbytečné.“

„Ne, ne,“ zapištěl se vší vážností pan Filigree. „Tím, že v převtělování nevěříte, tím si od toho nepomůžete. Podívejte se, já mám pozitivní důkaz. Vyprávěl jsem Hadriánovi o své kočce. Je to velmi dobrý příklad.“

„Sire Auguste,“ rozzlobil se soudce, „nevím, čím to je, ale pokaždé, když začnete vyslýchat některého svědka, podaří se vám zatáhnout do případu nějakého dalšího živočicha. Rozptýluje to soud!“

„Mylorde,“ hlesl sir Augustus, „pokouším se pouze objasnit...“

„Radši nic neobjasňujte,“ zasupěl soudce. „Teď se nám do toho zamíchala ještě kočka.“

„Byla to překrásná kočka,“ vzdychl pan Filigree. „A okamžitě mě poznala.“

„Kočka nemá absolutně nic společného s projednávaným případem,“ zachmuřil se soudce. „Vyslýcháte naprosto neplodně,

sire Auguste.“

„Jak si vaše lordstvo přeje,“ zdrženlivě řekl sir Augustus. „Pak tedy nemám dalších dotazů.“ Usedl a zamračil se na sira Magnuse, opřeného v křesle s očima zavřenýma a s blaženým úsměvem na tváři.

„Svědék může odstoupit,“ dodal soudce. Prohrábl se poznámkami a pohlédl poté na sira Magnuse.

„Zamýšlíte povolat ještě další svědky, sire Magnusi?“

„Ano, mylorde. Mám jich tu ještě několik.“

Soudce se podíval na hodinky.

„Dobře, ale byl bych vám zavázán, kdyby to šlo co možná nejrychleji.“

Další svědek, kterého sir Magnus předvedl, byla Honoria. Hadriánovi se zastavilo srdce, když uslyšel vyvolávat její jméno, ale Honoria se k jeho údivu ukázala svědkem obdivuhodným. Hadrián konečně pochopil, že půldruhé láhve džinu jde jejím hereckým schopnostem k duhu. Stála za zábradlíčkem pro svědky, její majestátní hrud' se dmula v šatech s hlubokým výstřihem a oko každého z porotců ulpívalo na těch darech. Byla oduševnělá i rozechvělá. Její oslavná řeč na přítelkyni Růženku, to bylo mistrovské dílo. Stála tam, těžce a zprudka oddychovala, hlavu hrdě vztyčenou, slzy se jí proudem řinuly po tvářích a líčila, jak ona a jen ona je vinna zpusťšením divadla, protože narušila Růženčinu životosprávu džinem. Když skončila, nebylo mezi porotci suchého oka a i sám soudce se hlasitě vysmrkal, než Honorii propustil.

Dalším svědkem byl Ethelbert. Potvrdil Honoriino vyprávění a dodal pouze několik vlastních vylepšení. V jednom případě byl pokárán, protože oslovil soudce ‚milánku‘, nicméně každému v soudní síni bylo jasné, že je to svědek poctivý a ochotný.

Sir Magnus chtěl předvolat i Samanthu, ale Hadrián si postavil hlavu. Nechtěl spatřit Samanthu před porotou a v palbě otázek sira Augusta. Strachoval se ovšem zbytečně, protože sir Augustus po marném pokusu podrobit křížovému výslechu pana

Filigreeho seděl shrben jako rozmrzelá vrána a zavrtěl hlavou pokaždé, byl-li stran křížového výslechu dotázán.

„Mylorde,“ oslovil sir Magnus soudce, když ze svědeckého místa odstoupil Ethelbert, „začíná se nám vytvářet jasný obraz.“

„Možná, že budete mít pravdu, sire Magnusi,“ zaváhal soudce.

„Prokázal jsem bohdá nade vši pochybnost, že dotyčný slon je velmi okouzlující a učenlivý tvor. Způsobil jisté škody, je však zcela zřejmé, že k tomu došlo nedopatřením a že vina za to nemůže být kladena ani zvířeti ani jeho vlastníku.“

„Vám se to snad zdá dostatečně prokázáno, sire Magnusi, ale mně ne tak docela,“ ohradil se soudce.

„Prosím, mylorde,“ řekl sir Magnus. „Věnuje-li mi soudní dvůr laskavě ještě chvilku pozornost, předvolám teď znovu lorda Fenneltreeho.“

Lord Fenneltree se přihrnul na místo vyhrazené svědkům, vyleštil si monokl, nasadil si ho a usmál se do sálu.

„To je zábavné,“ poznamenal. „Nemyslel jsem, že tady budu dvakrát.“

„Lorde Fenneltree,“ oslovil ho sir Magnus, „přenesl byste se laskavě v myšlenkách zpět k noci dvacátého osmého dubna? K noci, kdy se konal ples na počest narozenin vaší dcery?“

„Ano, ano,“ přitakal lord Fenneltree, „mám to jasně před očima.“

„Zařídil jste to tak, abyste vy a obžalovaný vjeli do tanečního sálu na slonu, že ano?“

„Zajisté,“ souhlasilo jeho lordstvo.

„Projevoval se slon předtím nějak nepěkně?“

„Co, ta dobrácká Růženka?“ užaslo jeho lordstvo. „Samozřejmě, že ne. Takové báječné zvíře!“

Sir Magnus se s tichým zadostiučiněním usmál.

„A v předvečer plesu,“ pokračoval, „vyjadřoval obžalovaný nějaké pochybnosti nad připravovanou produkcí?“

„Pochybnosti!“ zachichotalo se jeho lordstvo. „Ten hoch je

zosobněná nervozita. Dělá si zbytečně moc starostí, víte ? V tom věží polovina jeho nesnází. Varoval jsem ho nejednou, že to vysílaje.“

„Jinými slovy,“ pokračoval sir Magnus ve výslechu, „obával se obžalovaný, že je to nerozumný počin, přivést slona do taneční síně ?“

„Často,“ přisvědčilo jeho lordstvo. „Aspoň desetkrát za den.“

„Z jakého důvodu?“ otázal se sir Magnus.

„Inu, obával se, že se to mé choti nebude zamlouvat,“ objasnil lord Fenneltree. „Moje choť tak na některé lidi působí.“

„To si umím živě představit,“ neodpustil si sir Magnus. „Takže před oním večerem, kdy se měl konat ples, se několikrát pokusil vám ten plán rozmluvit.“

„Přesně tak.“

„Byl znepokojen už zvečera před zahájením plesu?“

„Znepokojen, to je příliš mírný výraz,“ vzpomínalo jeho lordstvo. „A pak, když ji našel opilou, měl jsem co dělat, abych ho přesvědčil, že od té myšlenky nesmíme ustoupit.“

„Rozumím,“ řekl medovým hlasem sir Magnus. „Tedy obžalovaný opravdu chtěl odvolat celou tu záležitost už před plesem. A dokonce ještě před samým zahájením, když zjistil, že je zvíře opilé, znovu se všemožně snažil vás přesvědčit, abyste se plánu vzdal.“

„Ano,“ souhlasil lord.

„Jinými slovy tedy,“ rozvíjel svou myšlenku sir Magnus, „musíme konstatovat, že spoušť na plese nevznikla vinou zvířete, které bylo pod vlivem alkoholu, ani obžalovaného, nýbrž že přímá odpovědnost leží na vás.“

Nastalo ticho a lord Fenneltree nad tím chvíli hloubal. Byl to zcela nový výklad, který mu až dosud nepřipadl na mysl.

„Když tak o tom uvažuji,“ řekl konečně, dýchl na monokl, vyležel ho a nasadil si ho na oko, „když o tom tak uvažuji, máte úplnou pravdu. Všechno to byla moje chyba.“

„Ruperte,“ zahlaholil jako polnice z hloubi soudní síně hlas

lady Fenneltreeové. „Dávejte si pozor, co mluvíte!“

„Kdo to tam vyrušuje?“ pátral soudce krátkozrakýma očima.

„Myslím, že je to svědkova manželka,“ s chutí ho informoval sir Magnus.

„Mylorde,“ ozvala se hlasitě lady Fenneltreeová, „můj manžel je zaváděn na scesti.“

„Madam, ráčila byste být zticha?“ pokáral ji soudce.

„Nebudu zticha,“ křičela lady Fenneltreeová. „V životě jsem se nesetkala s tak nejapným soudcem. Nebudu mlčky přihlížet, jak vám tady před nosem roste justiční omyl.“

„Ale, ale, drahá,“ volal lord Fenneltree a smířlivě na ni mával, „uklidněte se přece.“

„Nechci se uklidnit,“ ječela lady Fenneltreeová.

„Lady Fenneltreeová,“ zasáhl znovu soudce, „tento případ je už tak dost spleťtý, a ještě vy do toho budete zasahovat!“

„Vy jste to všechno popletl!“ řvala teď už lady Fenneltreeová.

„Madam,“ řekl soudce ledově, „jestli se neuklidníte a neusednete, budu nucen dát vás vyvést ze soudní síně.“

Lady Fenneltreeová pevně uchopila slunečník a vztyčila ho před sebou jako kopí.

„Jenom na vlastní nebezpečí!“ zahřměla.

Dva statní konstáblové vykročili k lady Fenneltreeové, jež prokázala, vzhledem ke své váze, značnou čilost. Odskočila tři kroky dozadu a pak proti nim udělala výpad se slunečníkem. Větší konstábl byl zasažen špičkou slunečníku kousek nad pupek a zhroutil se, úplně vyřízen. Lady Fenneltreeová se pak otočila a přetáhla druhého konstábla přes zátylek. Oběma konstáblům trvalo několik minut, než její odpor potlačili a potupně ji vyvlekli ze soudní síně. Porota sledovala vše s bezdechým úžasem. Když konečně lady vyvedli, donesl se dovnitř ještě poslední její zoufalý výkřik. „Ruperte, už ani slovo!“

„Lorde Fenneltree,“ promluvil soudce k svědkovi, „omlouvám se vám, že jsem musel sáhnout k takovému opatření vůči vaší manželce.“

„Drahý kamaráde, nemluvme o tom,“ zjhl lord Fenneltree. „Jsem bez sebe obdivem. Směl bych se dovědět jména oněch dvou konstáblů, než odtud odejdu?“

„Mohu po tomto neblahém incidentu pokračovat, mylorde?“ otázal se sir Magnus.

„Račte, prosím,“ přikývl soudce.

„Nyní tedy víme,“ řekl sir Magnus, hledě na lorda Fenneltreeho, „že nesete přímou odpovědnost za všechnu škodu, způsobenou slonem na vašem plese.“

„Ano,“ děl lord Fenneltree. „Myslím, že jste to docela jasně dokázal. Mrzí mě jenom, že to s chudáčkem Hadriánem vzalo takový konec. On je to okouzlující mladík a jeho slon je přerozkošný.“

„Děkuji vám, lorde Fenneltree,“ uklonil se sir Magnus. „Nemám už, nač bych se vás ptal.“

Usedl a s vítězoslavným výrazem vytáhl tabatěrku, nacpal si do nosu šňupec a mocně a parádně kýchl. A s pocitem přemožitele se usmál na sira Augusta.

„Dobrá, hm, ano,“ probral se soudce z myšlenek. „Přejete si něco dodat, sire Auguste?“

Sir Augustus vypadal v průběhu celé té doby stále hůř a hůř. Zvedl se a chvěl se špatně skrývanou nevolí.

„Mylorde,“ řekl rozechvěle. „Mám málo co dodat ke svým předchozím závěrům. Doufám jen, že řada pochybných svědků, které nám předvedl můj učený kolega, nijak nezkreslí případ v očích poroty. Svědectví bílých čarodějek, kočovných herců pochybného původu a lidí, věřících v reinkarnaci, může dle mého přesvědčení obhajobu spíš podlomit než podepřít.“

Sir Magnus vstal. „Smím-li na chvíli přerušit, chtěl bych pouze podotknout na adresu svého učeného kolegy, že mezi bílými čarodějkami, kočovnými herci a přívrženci reinkarnace byl také lord Fenneltree.“

Usedl a sir Augustus na něho pohlédl s tak spalující zuřivostí, až Hadriána překvapilo, že sir Magnus nezmizel v obláčku čer-

ného kouře.

„Zdá se mi,“ dodal sir Augustus, „že porota může dospět jen k jedinému výroku: Obžalovaný Hadrián Rookwhistle je vinen.“

Sir Magnus vstal.

„Myslím, mylorde a pánové porotci, že jsem do projednávání případu vnesl víc než jasno. A věřím, že svědectví, která jsme vyslechli, víc než prokázala bezúhonný charakter obžalovaného i jeho čtvernohé přítelkyně.“

Předseda poroty drahnou dobu otvíral a zavíral ústa. Nyní povstl.

„Co je, co je?“ zeptal se ho soudce nedůtklivě.

„Promiňte, Vaše Ctihodnosti,“ koktal předseda, „ale je dotyčný slon tentýž slon, který minulý týden chodil dolů na pláž?“

„Ano,“ rozjasnila se tvář sira Magnuse, „Růženka se tam velmi ráda prochází a hraje si s malými dětmi.“

Předseda se posadil a šepem se radil s ostatními porotci. Sir Magnus je pozoroval s rozzářeným otcovským úsměvem.

„Domnívám se, mylorde,“ pravil klidně, „že se mohu na porotu spolehnout. Má cit pro spravedlnost a její výrok bude moudrý.“

„Ano, ovšem, správně,“ přitakal soudce. Téměř rozčileně si posbíral poznámky. „Nechte laskavě toho šeptání a věnujte mi pozornost,“ oslovil porotu.

Předseda poroty znovu povstal.

„Promiňte, mylorde,“ prohlásil, „ale my už jsme se dohodli na výroku.“

„Co jste se?“ zavrčel soudce nevrle. „Nejdříve shrnu průkazný materiál.“

„Jak račte,“ řekl předseda a opět se posadil.

Soudce si odkašlal, zahleděl se do poznámek, opřel se o leňoch křesla a zavřel oči.

„V podstatě,“ začal svou závěrečnou řeč, „se vám předkládá k rozhodnutí toto: Zda je, či není obžalovaný Hadrián Rookwhistle vinen.“ Otevřel oči a vrhl na porotu triumfální pohled. „To,“ po-

kračoval, „lze považovat za jádro celého případu. Avšak jsou tu jisté okolnosti, které musíte uvážit, než odpovíte s konečnou platností, zda je vinen, nebo zda je nevinen. Vyslechli jsme řadu svědectví.“ Bezradně se začal probírat poznámkami. „Řadu svědectví,“ opakoval. „Některá pro a jiná proti. Mně tedy nepřísluší říkat vám, co si máte myslet. Mým úkolem je pouze vést vás správnou cestou. Jste naprosto svobodni myslet si, že obžalovaný je vinen, dokonce i když je nevinen. A můžete si právě tak myslet, že je nevinen, když vinen je. V tom spočívá přednost našeho právního řádu. Já tu jsem jenom v roli průvodce právními složitostmi.“ Odmlčel se, chvilku tichounce pokašlával a znovu se probíral svými poznámkami, z nichž mu většina spadla pod stůl.

„Slyšeli jsme tedy svědectví, která nezvratně prokázala, že Hadrián Rookwhistle vlastní slona, a v důsledku toho má na něho i dohlížet, a že mu dovolil způsobit značnou škodu na osobách i na majetku. Vaše moudrost vám však odhalila, že tato svědectví mohou být vyvrácena jinými svědectvími, která nezvratně dokazují, že dotyčný živočich nejednal ve zlém úmyslu a že obžalovanému byla jeho nezáviděníhodná situace vnucena.“

Soudce se opět odmlčel a přísně pohlédl na předsedu poroty.

„Stačí sledovat moje myšlenky?“ otázal se. Porota přikývla jako jeden muž.

„Jste teď povinni,“ řekl soudce a ukázal na ně prstem, „vynést výrok o nevině, myslíte-li si, že obžalovaný Hadrián Rookwhistle byl ve skutečnosti, hm, tedy, nevinen. A naopak, domníváte-li se, že je vinen, nesmíte se bát ani mu nadržovat a musíte vynést výrok o vině, když jste předtím vzali v úvahu, jak jsem již řekl, všechna existující pojetí případu. Je tu řada různých otázek, které musíte uvážit, a to uvážit pečlivě. Například otázka, která ani mně není zcela jasná, totiž mají-li sloni rádi džin, nebo ne. Byli jsme ujištěni takovou právníckou autoritou, jakou je sám sir Magnus, že sloni mohou uklouznout po parketách. Pročež, přijmeme-li toto tvrzení, jsme nuceni učinit závěr, že dotyčný slon uklouzl po parketách a způsobil značnou škodu, jak sir Magnus s

takovou jasnozřivostí podotkl.

Je tu dále svědectví o maringotce. Můžete zaváhat nad problémem, buď jednotlivě, anebo kolektivně: Opravdu se slon jenom drbal o maringotku, nebo to byl ničím nevyprovokovaný útok? Že svědkyně tou dobou dlela v maringotce a neutrpěla při tom žádnou újmu, to vás nemusí nikterak ovlivnit. Mohla být vskutku obětí ničím nevyprovokovaného útoku, který nerozpoznala. Anebo, jak to líčí obhajoba, slon se prostě drbal. Nuže, páni porotci, máte před sebou svatou povinnost. Vyslechli jste obě strany, obžalobu i obhajobu, a je na vás, dát si dohromady všechny podrobnosti, které vám byly laskavě předloženy, a složit si z nich ucelený obraz. Já jsem tady jen proto, abych vám objasnil, co je vám nejasné. Takže vás nyní požádám, abyste odešli a v klidu uvážili všechna fakta případu; vynesete-li výrok o vině, kdo by vám to měl za zlé? A naopak, jestliže ve své moudrosti a na základě tolika zjištěných údajů vynesete výrok o nevině, nesmí se proti vám zvednout ani prst. Na závěr mohu pouze vyjádřit naději, že jsem vám byl trochu nápomocen při spravedlivém rozhodování. Ted se můžete vzdálit a rozvažte svůj výrok.“

Předseda poroty povstal.

„Rozhodli jsme se, že se nevzdálíme, vaše lordstvo,“ oznámil.

„Ale to je proti všem zvyklostem,“ rozdurdil se soudce. „Musíte mít čas na poradu a úvahu.“

„My už jsme všechno uvážili, mylord,“ trval na svém předseda.

„Dobrá,“ řekl soudce váhavě, „a jak zní váš výrok?“

„No, pane, chceme si jen ještě ujasnit jistou věc, než výrok oznámíme. Je to určitě ten slon, co si hrál s mými děcký na pláži?“

„Myslím, sire Magnusi, že vy se v tom lépe vyznáte; odpovězte vy,“ obrátil se soudce k siru Magnusovi.

„Ano,“ přisvědčil sir Magnus. „Jestli si vaše děti náhodou hrály na pláži, pak si jistojistě hrály s dotyčným slonem.“

„Pak tedy,“ prohlásil předseda poroty, „náš výrok zní: Nevi-

nen.“

Celá soudní síň vybuchla potleskem a duchem nepřítomný soudce se připojil. Když hluk zanikl, soudce si odkašlal a popatřil na Hadriána.

„Hadriáne Rookwhistle,“ oslovil ho, „byl jste shledán vinným ve všech bodech obžaloby, vznesených proti vám.“

„Promiňte, mylord,“ ozval se předseda poroty, „ale my jsme ho shledali nevinným.“

„Opravdu?“ hlesl soudce. „Pak tedy jste byl shledán nevinným ve všech bodech obžaloby, vznesených proti vám, a tak pokládám za svou povinnost odsoudit vás,“ zarazil se, zamyslel se a pokračoval, „takže pokládám za svou povinnost zprostit vás obvinění a prohlásit, že na vašem jméně neulpívá ani poskvrný.“

Soudce se zahleděl na porotu.

„Byli jste počestná a bezúhonná porota,“ řekl, „a zhostili jste se svého úkolu mimořádně dobře. Pročež vás propouštím a zabývám vás povinností zasedat v porotě na dobu celého příštího roku.“

Duchem nepřítomen shrnul listiny a nahnul se k soudnímu zapisovateli.

„Máme tam na dnešek nějaké další případy?“ otázal se chraplým šepotem.

„Ne, mylord, tohle byl poslední.“

„Výborně,“ liboval si soudce. Pohodlně se usadil a zahleděl se na Hadriána. „Měl bych ještě něco na srdci. Směl bych vás požádat o malou laskavost?“

„Samozřejmě, mylord,“ odpověděl Hadrián.

„Strašně rád bych viděl toho slona,“ plaše se svěřil soudce. „Víte, jakživ jsem ještě slona neviděl.“

„Jistě, mylord,“ souhlasil Hadrián. „Půjdu teď hned za ní, musím jí přece říct tu příznivou novinu. Jestli si vaše lordstvo přeje jít se mnou, prosím.“

„Skvělé,“ zaradoval se soudce. „Za minutku jsem venku a budu na vás čekat, pane Rookwhistle.“

Vyskočil z křesla, soud povstal a soudce si to šinul ke dveřím.

XXI

Rozsudek

Hadrián vstal z lavice obžalovaných jako omámen. Přátelé ho s veselou vyprovázeli ze soudní síně, sir Magnus ho vedl pod paží z jedné a lord Fenneltree z druhé strany, pan Filigree a Ethelbert rejdlili kolem a každému se pletli do cesty. Všichni se zastavili venku na chodníku před soudní budovou a tam byla Samantha. Usmála se na Hadriána.

„Jsem ráda, že jste z toho venku.“

„Vážně?“

„Ano.“

Hadrián stál, civěl do jejích velikánských zelených očí se zlatými skvrnkami a cítil, jak pomalu rudne až ke kořínkům vlasů.

„Já... já jsem taky strašně rád, že jste ráda,“ řekl nejapně.

Z jakéhosi důvodu Samantha rovněž zrudla.

„Ano, jsem moc ráda,“ prohodila.

„Jestli jste si už tento bod náležitě objasnili,“ vmísil se jim do hovoru sir Magnus, „měl bych návrh. Pojd'me teď všichni ke mně domů a pozdvihněme číše k slavnostnímu přípitku.“

„Sire Magnusi,“ ozvala se Samantha, „jsme vám opravdu všichni velmi vděční, že jste z toho Hadriána s Růženkou dostal.“

„Nesmysl,“ pýřil se sir Magnus. „Pouhá maličkost.“

„Víte,“ připojil se lord Fenneltree, „nemohu se zbavit dojmu, že jsem k obhajobě příliš nepřispěl.“

Ethelbert se otrásal smíchy, až ho Honoria musela podpírat.

„Myslím, drahý hochu,“ obrátil se lord Fenneltree k Hadriánovi, „myslím, že bych se k vám na pár dnů přidal, nebudete-li mít námitek, a šel bych s vámi, kamkoli půjdete. Dám tak své choti možnost, aby se trochu vzpamatovala.“

„A já vím, kam půjdu,“ prohlásil náhle Hadrián rozhodně. „Vrátím se k Jednorožci s harfou, jestli mě tam přijmou.“

„A Růženka?“ strchoval se pan Filigree. „Vezmete Růženku s sebou, vidíte?“

„Jestli smím,“ zjihl Hadrián a pohlédl na Samanthu.

„Snad se pro vás nějaký pokoj najde,“ usmála se Samantha.

„A pro mne by tam nezbylo místečko u krbu? Alespoň nakratičko?“ dotazoval se lord Fenneltree a pohlédl na Samanthu vážně přes monokl.

„Víte co?“ zatetelil se pan Filigree vzrušením nad tou představou. „Co kdybychom se tam vrátili všichni? Místností je tam dost a dost a mohli bychom si uspořádat slavnost.“

„To je opravdu skvělý nápad,“ nezdržel se sir Magnus.

„Sploshport Queen za chvíli vyplouvá,“ připomněl lord Fenneltree. „Přepravíme se a já potom vezmu dámy do svého kočáru a vy tam pojedete vlakem.“

„Pochybuju, že vezmou Růženku do vlaku,“ zachmuřil se Hadrián. „Jeďte napřed a já s ní půjdu pěšky.“

„Hloupost, chlapče,“ zvolal sir Magnus, pohupuje hůlkou. „Znám se velmi dobře s přednostou stanice. Určitě tam Růženku dostaneme. Do vagónu první třídy asi ne, ale nějak už se to zařídí.“

Připojil se k nim soudce. K Hadriánovu údivu byl oblečen v křiklavě kostkované šaty, v nichž vypadal, jako by si je oblékl nedopatřením. Hadrián mu vyložil plán a soudce roztouženě blýskl po Samantze očima.

„Vám by se, lorde Hatlo,“ řekla taktně Samantha, „vám by se to asi nehodilo, zajet si s námi k Jednorožci s harfou?“

„Dítě moje drahé,“ zaradoval se soudce, „to by bylo přímo nádherné! Mám náhodou právě pár dní volno od soudcovských povinností a odpočinek na venkově by mi udělal ohromně dobře.“

„Výborně,“ poznamenal sir Magnus, „budu mít aspoň příležitost projednat s vámi příští proces.“

„Pochybuji, že je to přípustné,“ ohradil se soudce.

„Jinak ale nevím, jak svou účast na našem výletě zdůvodníte,“ připomněl sir Magnus.

„Hni, v tom případě,“ ustoupil soudce, „předpokládám, že by to šlo.“

Hadrián nerad opustil lorda Fenneltreeho s Honorií, Černou Nell a Samanthou a navrátil se v doprovodu sira Magnuse, lorda Hatly, pana Pucklehammera a pana Filigreeho do Magnusova domu.

Hned jak přišli, pospíšil si Hadrián do stáje. Uvítal ho Růženčin potěšený vrískot.

„Tak vidíš, ty protivné, opilé stvoření, ty kazisvěte,“ zvolal s citem a láskyplně objal její chobot, „vyvázli jsme.“

Růženka se o proces a o jeho výsledek moc nestarala, ale uvědomila si, že Hadrián má dobrou náladu, a tak zaplácala ušima a znovu zavřískla.

„Okouzlující,“ nestačil se divit soudce, který vstoupil do stáje za Hadriánem. Stál Růžence u zadku a zíral na ni. „Sir Magnus měl úplnou pravdu. Takovým chobotem nemohla dosáhnout na lustr.“

„To je ocas,“ poznamenal Hadrián. „Chobot je na druhém konci.“

„Hleďme!“ vykřikl soudce. Zalovil v kapse, vytáhl lorňon, dal si ho před oči a se značným zájmem si prohlížel Růženčinu zadní část.

„Na mou duši,“ dodal. „Má to na konci chlupy.“

Obešel Růženku a prohlížel si ji lorňonem zepředu.

„Ohromující. Naprosto ohromující.“

„No, pospěšte si,“ komandoval netrpělivě sir Magnus, který se přiřítíl do stáje. „Jestli hned nepůjdeme, zmeškáme loď.“

Hadrián pevně uchopil Růženčino ucho, a následován svým komonstvem, vedl Růženku k přístavišti. Plavba byla jednotvárná, zpestřovaly ji jen námořnické popěvky, které prozpěvovali sir Magnus a soudce. Přistáli na protějším břehu, dámy byly svě-

řeny lordu Fenneltreemu a ostatní pospíchali na nádraží.

Tam po velkém kraválu a přemlouvání, což obstaral sir Magnus, nakonec připojili Je vlaku ve tři čtyřicet pět do Monkspepperu otevřený vagón. Růženka nastoupila bez sebemenšího odmlouvání.

„A ted’“, sir Magnus pohlédl na přednostu stanice, „židle, Alberte, židle!“

„Židle, sire Magnusi?“ vykulil přednosta oči. „Jaké židle?“

„Židle, člověče! Přineste je z čekárny,“ organizoval sir Magnus. „Něco, na čem se dá sedět.“

„Vy nepojedete v kupé, sire Magnusi?“ otázal se přednosta stanice.

„Jistěže ne,“ zakabonil se sir Magnus. „Když je tenhle vagón dost dobrý pro Růženku, je zrovna tak dost dobrý i pro mne. Potřebuju jenom pár židlí, aby bylo na co si sednout.“

Popletený přednosta vynesl z čekárny lavici a dvě židle a ty si rozestavili na vagóně vedle Růženky. Potom Ethelbert, pan Pucklehammer a Hadrián usedli na lavici, sir Magnus se důležitě uhnízdil na jedné židli a soudce na druhé. Sir Magnus si nabral obrovský šňupec tabáku, kýchl a řekl přednostovi: „V pořádku, Alberte, vypravte vlak.“

Že vlak měl už dvacet minut zpoždění a že se s tím většina cestujících nijak nechtěla smířit, to zjevně uniklo jeho pozornosti.

Přednosta stanice si utřel čelo, silně zapískal na píšťalku, zamával zeleným praporkem a vlak se dal do pohybu; drnčel, skřípal a plazil se do volné krajiny.

Byl krásný, horký letní den a všude bylo zeleno a zlatožluto a obloha modře svítila jako oči siamské kočky. Hadriána udivovalo, jak je možné za pouhé dvě hodiny proletět tolik únavných mil, jež s Růženkou prošli. Vystoupili na malé zastávce ve vsi Parson's Farthing a šli pěšky půldruhé míle prašnou cestou k Jednorožci s harfou.

„Milánku zlatý,“ žasl Ethelbert, oči navrch hlavy, „jakživ

jsem si neuvědomil, že venkov je tak rozlehlý a že je všude tolik listů.“

„V Papuánsku jsou mnohem větší listy,“ dodal pan Filiigree. „Mnohem větší.“ Natáhl tučné paže, aby ukázal, jak obrovské to jsou listy.

„Nevím, jak vy,“ svěřoval se sir Magnus panu Pucklehammerovi, „ale já bych docela uvítal lahvinku piva.“

„Ta přijde vhod vždycky,“ řekl pan Pucklehammer. „Ze zkušenosti vím, že některé věci nepřicházejí vhod a jiné vhod přicházejí, ale lahvinka piva bodne vždycky.“

„Víte,“ prohlížel si soudce Růženku, „bez brýlí stěží určím, na který konec koukám.“

„Jaký konec? Čeho?“ tázal se sir Magnus.

„Růženky,“ hlesl soudce.

„Doufám,“ pištěl pan Filiigree, který se vznášel tanečním krokem a vydatně si při tom šlapal na špičky, „že Samantha sehnala něco k jídlu. Že máme doma spoustu pití, to vím.“

„No, kde je spousta pití,“ konstatoval sir Magnus, „tam na jídle už tolik nesejde. Nemáte tam čirou náhodou cherry brandy, že?“

„Ale ovšem,“ zářil pan Filiigree. „Máme jí pořádnou zásobičku. Jednou jsem objednal tři soudky, ale nikdo ji nepije.“

„Tady se právě ukazuje,“ uvažoval sir Magnus, šňupl si a kýchl, „že dnešním lidem chybí dobrý vkus.“

Konečně minuli poslední zákrut cesty a už tu byl Jednorozec s harfou jako přátelská černobílá kočka, schoulená pod zlatým kloboukem z došků.

„Hurá!“ zařval bujně Ethelbert, jemuž zjevně stoupl venkovský vzduch do hlavy. „Jsme na místě!“

Na Ethelbertův mocný řev se otevřely dveře hospody a v nich se objevil lord Fenneltree se Samanthou.

„Měli jste příjemnou cestu?“ křičelo jeho lordstvo.

„Nádhernou,“ řval sir Magnus a mával špacírkou na pozdrav. „Zjistil jsem, že je daleko pohodlnější cestovat v dobytčáku se

slonem než ve voze první třídy se spoustou nudných volů.“

„Nebo sviní,“ dodal soudce a popadal se smíchy za břicho.

„Same, děvenko zlatá,“ supěl pan Filigree s úzkostí ve hlase, „jakkak jsme na tom s krmí?“

„Nedělejte si starosti,“ uklidňovala ho Samantha. „Lord Fenneltree byl tak velmi laskav, že cestou zastavil a trval na tom, abychom nakoupili horu pochoutek.“

Vedla je po louce za dům a tam stál velikánský rozkládací stůl, pokrytý sněhobílým ubrusem a prostřený. Na něm byla celá rota studených pečených bažantů, mísa kulicích vajec, hromady ústřic s drsnou skořápkou, celá uzená sladká šunka s masíčkem jemným a růžovým jako červánky a kusanec rostbífů, pocházející bezpochyby z nejmohutnějšího býka v okolí.

„Je to od vás mimořádně laskavé, lorde Fenneltree,“ dojal se Hadrián. „Když uvážím, že jsem při vyhrál...“

„Drahý hochu,“ proneslo vážně jeho lordstvo, „kdybyste při prohrál, nepořádal bych hostinu. A domnívám se, že lehký zákussek nás po tak dlouhé cestě postaví na nohy.“

„Moje radost by byla úplná,“ pronesl sir Magnus nezřetelně, s ústy plnými ústřic a vajec, „kdybych to mohl spláchnout douškem té cherry brandy, o které se zmínil pan Filigree.“

„Zajisté, zajisté,“ pospíchal pan Filigree, oťel si drobký z úst, odcupital do domu a pak se objevil se soudkem. Narazili ho a sir Magnus u něho držel čestnou stráž.

Stíny se prodlužovaly po smaragdově zelené trávě a společnost se oddávala atmosféře míru a pokoje. Pan Pucklehammer mával velikým korbelem piva a něco si pro sebe zvučně pobrukoval. Černá Nell, která se právě vzpomatovala ze záchvatu škytavky, hádala Honorii z ruky a předpovídala jí kariéru, jakou by jí záviděla i Sarah Bernhardtová. Lord Fenneltree ležel na trávě a zasněně hleděl do nebe a naslouchal složité a dlouhé přednášce o právu, kterou k němu držel soudce. Hadrián seděl naproti Samantze a díval se, jak sluneční paprsky, prosvítající listovím, vytvářejí zlaté skvrnky na jejích měděných vlasech. Nakonec už

ho pohled na její krásu přemohl, i vstal a pod záminkou, že se jde podívat na Růženku, odešel ke stodole.

Růženka se nějakou dobu účastnila slavnosti, ale když pochopila, že lahůdky na stole nepatří do jejího repertoáru a že jí Hadrián nedovolí víc než tři penty piva, odebrala se do stodoly, aby se vypořádala s hromadou mrkve a cvikly.

Hadrián vpochodoval do stodoly a stanul s pohledem upřeným na svou velkou šedivou chráněnkou. Blýskla po něm maličkým očkem, zaplácala ušima a uvítala ho jemným zavřeštěním.

„Ty se máš,“ řekl hořce Hadrián a začal horečnatě přecházet sem a tam po stodole. „Tobě stačí, když máš dost jídla a chlastu, co hrdlo ráčí. Pak jsi spokojená. Ale co já? Pomyslelas někdy na mě?“

Udělal dramatickou pauzu a pohlédl na Růženku. Melodicky jí škrundalo v břiše. Jemně se dotkla chobotem Hadriánových vlasů.

„Vidíš ji tamhle?“ řekl dál Hadrián. „Bezcitná! Sedí si, a nic! Vůbec mi nedodá odvahy. Já ani vlastně nevím, jestli tu na konec můžeme zůstat.“

Růženka zhluboka vzdychla. Hadrián znovu přecházel sem a tam.

„No, den dva bychom snad mohli...“ a při představě, že by se měl znovu rozloučit se Samanthou, udělalo se mu nanic. „Já tomu vůbec nerozumím. Co proti mně má? Copak jsem já dostal tebe do těch všech nesnází, a ne naopak? A vůbec, jsme teď volní, tak nač ty okolky?“

Růženka si položila na podlahu obrovskou cviklu a přední nohou si ji něžně kutálela od sebe a zase k sobě. Lehounce zavřískla, aby Hadriánovi dala na srozuměnou, že ho poslouchá.

„Ne,“ řekl pevně Hadrián, „jestli tu máme zůstat, musí se v tom udělat jasno. Nenechám se tím nevděčným stvořením uštvat.“

Růžence neušla Hadriánova rozmrzelost, ale pochopila, že se netýká jí, a to jí stačilo k spokojenosti.

„Budu s ní jednat energicky,“ pokračoval Hadrián, napřímil se a pánovitě vysunul bradu. „Řeknu jí, že se chová jako dítě. Právě tak to řeknu.“ Vítězoslavně pohlédl na Růženku a ta namísto aplausu znovu zavřískla.

„Člověk musí být na ženy přísný,“ svěřoval se Hadrián Růžence. „Podívej se na lady Fenneltreeovou. Tak se na ně musí! Moc si o sobě myslí!“ Ale ani v tom hněvu nemohl najít mezi lady Fenneltreeovou a Samanthou pražádnou podobnost.

„Ted půjdu, Růženko,“ vztyčil výhrůžně prst, „a musí se to vysvětlit jednou provždycky. Jinak nemíním strávit pod touhle střechou už ani noc.“

Jak totiž prve pozoroval Samantžinu tvář, usmívající se a laškující se sirem Magnusem, její lesknoucí se zuby mléčné barvy a její teple hnědé vlasy, omylem vypil pintu piva, patřící siru Magnusovi, a tudíž vylepšenou pořádnou dávkou cherry brandy. Odtud teď ta jeho náhlá činorodost.

„Přijdu ti povědět, jak jsem se rozhodl,“ řekl, ještě jednou se na Růženku ohlédl a odešel.

Se snahou vypadat děsivě a nesmiřitelně jako sir Magnus při křížovém výsledku protivné strany, ubíral se Hadrián dlouhými kroky zpátky ke stolu. Černá Nell stále ještě vykládala Honorii, že ji vidí provdanou za velmi bohatého pána, otce čtrnácti dětí. Pan Filigree byl na zemi na všech čtyřech a šeptal si něco s broukem roháčem. Sir Magnus, objímaje jednou rukou pana Pucklehammera kolem ramenou, zpíval s ním *Královniny vojáky*, k čemuž Ethelbert předváděl cosi na způsob orientálního břišního tance. Lord Fenneltree pořád ještě ležel a snil a naslouchal lordu Hatlovi.

„Kde je Samantha?“ vyštěkl Hadrián. Anebo alespoň měl v úmyslu vyštěknout, ale musel si několikrát odkašlat, než byl schopen vypravit ze sebe slovo.

„Samantha?“ opáčila překvapeně Honoria a rozhlédla se kolem. „Asi šla domů.“

„Výborně,“ zavrčel Hadrián. Pokazil trochu účinek svých slov

tím, že cestou k Jednorožci s harfou zakopl o pana Filigreeho. Vešel do rozlehlé kuchyně s tmavými trámy, kamennou podlahou a přátelskými šiky naleštěných hrnců. Samantha stála v rohu u okna a dívala se ven. Hadrián přešel místnost a zastavil se u ni. Odkášlal si.

„Samantho,“ řekl břitce, „musím s vámi mluvit.“

„Nemohl byste mlčet?“ rozkatila se Samantha.

„No, nemusíte se zrovna tak vytahovat,“ couvl Hadrián a zasuň ruku za kabát jako Napoleon.

„Jestli hned nepřestanete a neodejdete,“ zaútočila Samantha a obrátila se k němu, tvář rozpálenou, oči nebezpečně planoucí, „neručím za sebe.“

„Ale jděte,“ řekl Hadrián a ještě trochu couvl, „chováte se jako dítě.“

„A vy,“ odsekla Samantha, „jste opilý.“

„Nejsem opilý,“ zarazil se Hadrián. „Jsem právě tak střízlivý jako všichni ostatní.“

„Jste opilý,“ popichovala Samantha. „Jinak byste nenašel odvahu mluvit se mnou tímhle povýšeným tónem, jako... jako byste mluvil s koněm.“

„S koněm?“ vyděsil se Hadrián. „Nikdy jsem s vámi nemluvil jako s koněm.“

„Ale ano,“ škaredila se, „jako s velmi starým a špatně cvičeným koněm.“

A k Hadriánovu dokonalému zděšení propukla v pláč.

„Proboha, neplačte,“ domlouval jí Hadrián nešťastně. „Lituji toho... omlouvám se... jenom, prosím vás, neplačte.“

„Já nepláču,“ odsekla Samantha a slzy se jí řinuly po tvářích.

„No a co tedy děláte?“ zoufale se pokusil Hadrián o vtip. „Koupete se?“

Samantha se trochu zarazila a pak se k Hadriánovu údivu ještě se slzami v očích rozesmála.

„Vy blázne jeden bláznivá,“ řekla láskyplně.

Hadrián měl pocit, jako by mu někdo zabodl do srdce rozžha-

venou dýku a otočil jí.

„Ach, Samantho,“ vydechl, „já vás tak miluju!“

Samantha na něho pohlédla. „To je milé,“ šeptla konečně. „Tak tedy jde o vzájemné city.“

„Chcete tím říci, že já... že vy... že vy a já... že vy...“

„Poslyšte,“ pohlédla na něho Samantha, „jestli budete ještě dlouho takhle koktat, nedočkáme se jakživi ani líbánek.“

Hadrián ji chytil do náruči a políbil na horká ústa. Potom ji slíbal slzy s tváří. Byly to největší a nejkrásnější slzy, jaké kdy žena uronila. A pak ji znovu políbil na ústa, protože pořád ještě nemohl uvěřit, že chutnají jako lístečky rozkvetlé růže.

„Chcete tím říci, že se za mne provdáte?“ zachraptěl.

„Ano. Pro vás je to možná novinka, ale já jsem se k tomu rozhodla už tenkrát, když vás pochroumal vlak a ležel jste tamhle na pohovce.“

Hadrián se na ni nevěřicně podíval a potom ji znovu políbil.

„Musím to někomu říct,“ vypravil ze sebe.

Proběhl kuchyní a zadním vchodem ven.

„Holá!“ křičel.

Ztichlá a lehce podnapilá scenerie pod duby ožila. Lord Fenneltree se dokonce posadil.

„Budu se ženit se Samanthou!“ řval Hadrián.

„A to jste zjistil teprve teď?“ znechuceně pravil sir Magnus.

„Ale... jak jste to mohl vědět?“ otázal se Hadrián zmateně.

„O tom se nehodlám šířit,“ usmál se sir Magnus. „Jsou jistá výrobní tajemství, která člověk nesmí roztrušovat.“

„Vy se oženíte se Samem?“ polekaně vyskočil pan Filigree a úplně zapomněl na svůj rozhovor s broukem.

„Když dovolíte,“ uklonil se Hadrián.

„Dovolíte?“ opáčil pan Filigree. „Jakpak ne! Je to prostě pohádková novina! To znamená, že Růženka bude naše příbuzná!“

„Nemáte náhodou šampaňské, že?“ zeptal se lehkomylně Hadrián.

„Vynikající nápad,“ projevil uznání sir Magnus. „Šampaňské

a cherry brandy se dokonale hodí pro přípitek.“

Všichni se shromáždili ve velké kuchyni, a zatímco pan Filigree šel pro šampaňské, dlužno říci poněkud zteplalé, o což ale nikdo nedbal, Honoria a Černá Nell nadšeně líbaly Samanthu a Honoria propukla v pláč.

„Co brečíš?“ zeptal se Ethelbert.

„Vždycky na svatbách brečím,“ vzlykala důstojně Honoria.

„Ale tohle není svatba,“ poznamenal Ethelbert.

„Ale skoro jako svatba,“ ohradila se.

Sklenky byly naplněny, sir Magnus pronesl přípitek na štěstí snoubenců a všichni si s nadšením připili. Hadrián nebyl dalek toho, políbit Samanthu počtyřicáté, když tu si náhle vzpomněl na Růženku.

„Bože na nebesích, úplně jsem zapomněl na Růženku. Musí to s námi oslavit!“

„Přivedu ji,“ zapištěl pan Filigree, „drahouška ubohého,“ a ladně odběhl.

„Doufám,“ oslovil lord Fenneltree Samanthu, „že až se prodáte, ponecháte mi tu výsadu, příležitostně k vám zavítat.“

„Budete vždycky náš nejvítanější host,“ usmívala se Samantha. „Vlastně vy všichni budete vítáni.“

„To se samo sebou rozumí!“ zářil Hadrián.

V tom okamžiku se objevil pan Filigree. Běžel tak rychle, jak jen mu to jeho tělnatost dovolovala. Byl zrůžovělý, těžce oddychoval a lapal po dechu.

„Hadriáne,“ ječel, „Hadriáne, honem!“

„Co se děje?“ vyplašil se Hadrián.

„Růženka,“ pištěl pan Filigree. „Nedávali jsme pozor, sebrala soudek cherry brandy a utekla s ním.“

Ach bože, pomyslel si Hadrián, všechno to začíná znovu.

„Rychle,“ řekl sir Magnus a ujal se organizace, „musíme ji obklíčit, než uprchne příliš daleko. Kupředu!“

A vyběhl ven, šosy kabátu rozevláté, hned za ním Honoria, Černá Nell, Ethelbert, pan Pucklehammer a soudce a v jejich

stopách se kolébal pan Filigree.

Hadrián se ještě otočil a pohlédl na Samanthu.

„Víte to jistě, že si mě chcete vzít?“

„Docela jistě.“

„Dokonce i s Růženkou?“

„Hlavně kvůli Růžence,“ usmívala se.

Hadrián ji letmo políbil.

„A teď mě na chvilku omluvte. Musím jít chytat svou jedinou žijící příbuznou.“

Vyběhl za ostatními ven na slunce.